Pierre Barbet

PLANETA VRĂJITĂ

O nouă planetă a apărut pe neașteptate în Calea Lactee...

Pierre Barbet
Planeta vrăjită

Traducere: Simona Pelin
Editura ANTET XX PRESS, 2002

Pierre Barbet
La Planète Enchantée
Fleuve Noire, Anticipation no. 544, 1973

Pierre Barbet
La Planète Enchantée
© 1973 by Pierre Barbet, Fleuve Noire, Anticipation no. 544 (ptr. ediţia originală)
© Editura ANTET XX PRESS, 2002 (ptr. ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
973-8203-25-2

Pierre Barbet[1]

PLANETA VRĂJITĂ

Traducerea: Simona PELIN

ANTET XX PRESS

2002

[1] *Pierre Barbet* (n. 16 mai 1925 - d. 20 iulie 1995) a fost pseudonimul cel mai folosit de către scriitorul francez de science-fiction şi farmacistul **Claude Avice**. Claude Avice a mai folosit pseudonimele: *Olivier Sprigel* şi *David Maine*. Câteva din romanele sale au fost traduse în română: *Mercenarii de pe Rychna* (publicat de Editura Antet) sau *Cruciada stelară* și *Imperiul lui Baphomet* (publicate de Editura Cristian) sunt câteva exemple. Alte traduceri: *Gherila Galactică* (Editura Porus).

INTRODUCERE

— Fir-ar să fie! înjură Pentoser, scăpând din mână paharul. Uită-te puţin la ecran! Ce se repede asupra noastră, de sus? O epavă sau o astronavă?

Căpitanul Setni sări de pe scaunul lui şi privi computerul de la bord, apoi, liniştit, mormăi:

— Fără doar şi poate, este vorba despre o epavă: nava asta e în derivă în spaţiu. Notează imediat coordonatele ei şi fă-ne legătura cu Kalapol...

Tovarăşul lui se instală imediat în faţa postului de teleradio.

— Astronava polluxiană *Zineb*, patrulând în sectorul *Corona Borealis*, semnalează întâlnirea cu o navă neidentificată, de model necunoscut. V-am ruga să ne comunicaţi dacă vreun vas al Confederaţiei galactice se află prin împrejurimi. Terminat.

În acest timp, căpitanul făcuse diverse constatări şi mormăi cu un aer îngrijorat:

— Nu primesc niciun răspuns la apelurile mele, pe toate lungimile de undă pe care le folosim! De altfel, acest aparat nu emite radiaţii şi propulsoarele lui nu funcţionează. Va trebui să încercăm să pătrundem în interiorul lui...

— Ia spune, nu crezi că ar fi mai înţelept să aşteptăm răspunsul din Kalapol? Poate că Marele Consiliu ne va oferi nişte informaţii confidenţiale. La urma urmei, s-ar putea ca nava asta să provină de pe planeta Neos, unde avem o bază...

— Să fim serioşi! Nu crezi totuşi că Marele Consiliu le va cere sfatul Marilor Creiere?

— În principiu, nu. N-or să trezească creierele savanţilor noştri defuncţi pentru atât de puţin. Cine ştie?! Poate că e vorba de un prototip de probă.

— În cazul ăsta, vom fi avertizaţi asupra acestui lucru de la Kalapol, răspunse Setni. Eu, personal, nu cred. Uită-te la forma navei ăsteia: cu siguranţă, n-a ieşit din şantierele polluxiene.

— Şi dacă ar fi vorba de un aparat trimis de psiborgi? Ar trebui să-l avertizăm imediat pe Kampl!

— N-o să-l deranjez pe preşedintele Confederaţiei înainte să fiu sigur de asta. O să trag repede pe mine un costum de scafandru spaţial şi o să mă duc să examinez de aproape epava asta misterioasă.

— Aşteaptă măcar să primim răspunsul din Kalapol!

— Trebuie să vină de-acum. O să mi-l transmiţi tu.

— Totuşi, fii atent! Doar ştii ce ţi s-a întâmplat pe planeta 2.928 din Constelaţia Hidrei. Nimeni n-a putut vreodată să explice aventurile tale din lumea aceea arhaică. De altfel, nimeni n-a mai auzit vreodată vorbindu-se de aceşti faimoşi psiborgi! Dacă nu te-aş cunoaşte de atâta timp, aş crede că ai visat toate aceste isprăvi într-o lume medievală. Şi, apoi, n-am putut să înţeleg niciodată cum ar putea nişte spirite umane fără corp să fie programate pe calculatoare[1]...

— Tocmai, bătrâne! Închipuieşte-ţi că mi-e foarte dor de planeta aceea a psiborgilor, şi mai ales de frumoasa mea Nicolette cu ochi albaştri. Şi-atunci, dacă e vorba de o navă făcută de Wodan, Obéron şi Dahut, nu vreau să las ocazia să-mi scape. Ah, dacă ar fi aşa... M-am săturat până peste cap de aceste patrulări monotone! În sfârşit, iată şi ceva neprevăzut! Hai, am şters-o! Pe curând!

— Baftă! Şi, mai ales, nu risca degeaba.

Setni surâse cu colţul buzelor şi plecă cu paşi mari, revăzând deja în minte chipurile celor pe care îi iubise atât pe planeta aceea minunată: bravul cavaler Huon de Bordeaux şi, mai ales, domniţa Nicolette cu părul de aur, a cărei frumuseţe le-ar fi făcut să pălească de invidie pe sireniene, care sunt totuşi renumite, datorită farmecului lor, în toată Confederaţia...

Cu câteva clipe mai târziu, marele astrot îşi îmbrăcase combinezonul spaţial. Tocmai îşi prindea la centură un dezintegrator care urma să-i fie foarte folositor pentru a găuri coca epavei, când îi sosi răspunsul de la Kalapol.

— I se ordonă căpitanului Setni să identifice astronava necunoscută. Nicio navă polluxiană nu se află prin împrejurimi. O escadră se îndreaptă spre locul unde vă aflaţi. Preşedintele Kampl insistă să nu se comită niciun act ostil. În caz de pericol, nava *Zineb* se va îndrepta spre planeta Neos. Confirmaţi recepţia. Terminat

— Mesajul a fost primit transmise imediat Pentoser. Căpitanul Setni va încerca să pătrundă la bordul epavei. Rămânem pe recepţie...

Astrotul începu din nou să zâmbească: amiralitatea socotise chestiunea destul de serioasă încât să i-o comunice

---

[1] Vezi *A quoi songent les psyborgs* (La ce visează psiborgii), de acelaşi autor.

preşedintelui în persoană! Existau speranţe de avansare pentru el, dacă ştia să-şi conducă aşa cum trebuie inspecţia. Marele Consiliu, fără a lăsa să se vadă acest lucru, trebuie să fi luat în serios aventurile lui de pe planeta psiborgilor... Părea la fel de dornic ca şi el să elucideze această enigmă.

Îşi închise casca, apoi se rezemă de valvă, golind de aer sasul. Atunci când presiunea ajunsese la zero, răsuci volanul uşii şi se lăsă să alunece în vidul de afară. O dată făcute acestea, astrotul închise panoul şi, cu o împingere a mâinii, se îndepărtă de *Zineb*.

— Alo! Probă radio! se auzi atunci vocea lui Pentoser, mă auzi?

— Sută la sută!

— Povesteşte-mi ceea ce vezi încetul cu încetul şi, dacă situaţia se înrăutăţeşte, întoarce-te în grabă!

— Am înţeles! Îmi pornesc reactorul din spate. Totul merge ca pe roate: mă apropii foarte repede de cocă. Ciudat! Nu are nicio asperitate, nici cea mai mică antenă. Nu pricep care e mijlocul ei de propulsare: nu există niciun fel de orificii la extremităţile acestui ou mare... Aşteaptă puţin, o să fac un tur în jurul ei... Nu, e clar, nu e vorba de niciun model cunoscut. Suprafaţa ei e netedă, mă întreb chiar dacă are un sas.

Trecură câteva secunde. Astrotul continuă:

— A uite un cerc portocaliu; e, cu siguranţă, panoul de intrare. Mă apropii de el. Are un buton roşu în centru, fără cea mai mică inscripţie care să explice la ce foloseşte. Bine! O să apăs pe el... Perfect! Este într-adevăr intrarea în această astronavă. Doar că uşa a dispărut ca prin farmec. Asta îmi aminteşte de nişte lucruri de mai demult dragul meu Pentoser, nu m-aş mira deloc dacă psiborgii s-ar manifesta din nou. O să intru în sas: să nu te îngrijorezi, comunicarea va fi, probabil, întreruptă. Dacă nu apare nimic neprevăzut mă voi întoarce peste o jumătate de oră. Ciao!

Astrotul nu mai răspunse, căci mesajul fusese întrerupt aproape de la început. Setni se afla de cealaltă parte a navei necunoscute şi Pentoser nu putea să-l avertizeze de ceea ce se întâmpla. Totuşi, căpitanul pătrunsese în cocă. Imediat panoul se închise la loc, fără să lase nicio urmă.

Polluxianul îşi începu atunci explorarea. Sasul dădea într-un culoar vast, luminat foarte bine.

Prin preajmă, nici ţipenie de om. Nicio uşă. Nici cel mai mic instrument. Lumina provenea direct din pereţi.

Cu arma în mână, Setni înainta prudent de-a lungul culoarului, gata să tragă, dar microfoanele lui nu-i transmiteau niciun zgomot, în afara alunecării tiptile a cizmelor sale pe podeaua netedă ca sticla.

Deodată, văzu o deschizătură apărând într-un perete despărţitor aflat în stânga sa. Aceasta ducea la o cabină vastă în care se afla doar un fotoliu confortabil, situat în centrul ei.

Astrotul ezită pentru o clipă, apoi intră în încăpere. Imediat, orificiul prin care se strecurase se închise ermetic. Chiar dacă-ţi treceai mâna peste perete, nu simţeai nici cea mai mică adâncitură.

Ridicând din umeri, făcu câţiva paşi, îndreptându-se spre fotoliu, pe care îl privi cu neîncredere. Era oare vorba despre o capcană?

Deodată, un râs cristalin îl făcu să tresară...

Trilurile melodioase se repercutau în depărtare ca un ecou, răsunând ca într-o vale adâncă. Inima lui Setni începu să bată nebuneşte: în toată Galaxia, numai Nicolette râdea aşa! Acest râs îi amintea perioada fericită în care fugea în joacă după frumoasa lui iubită cu ochi albaştri, prin văile răcoroase ale planetei psiborgilor!

Totuşi, raţiunea sa refuza să creadă în mărturia simţurilor. Nu-l asiguraseră psiborgii, altădată, că nobila lui domniţă nu era decât un android făcut după tehnologia lor? Da, totul îi revenea în minte: ea îşi pierduse amintirile - înainte de a dispărea, asemenea unei marionete fragile - despre teatrul planetar unde cunoscuse o existenţă efemeră. Oare aceşti atotputernici seniori reveniseră asupra deciziei lor? Or fi acceptat ei să-i redea un corp şi amintiri domniţei cu părul de aur?

Ba nu! Cu siguranţă era vorba de vreo halucinaţie... Totuşi, pe casca lui se afla reţeaua protectoare destinată să împiedice orice ingerinţă în mintea lui!

Şi-atunci, ce să creadă despre toate astea?

Această dureroasă nehotărâre nu dură prea mult Pereţii cabinei deveniră deodată translucizi, apoi se transformară în nenumărate oglinzi, care, toate, reflectau acelaşi chip: cel al Nicolettei, marea sa dragoste...

Nebun de bucurie, Setni, cu braţele întinse, se năpusti asupra înşelătoarei imagini. Din păcate, mâinile sale nu întâlniră decât vidul! De fiecare dată când se apropia, dulcea copilă dispărea, pentru a reapărea deodată pe vreo altă faţeta sclipitoare.

Nebun de dorinţă, astrotul alerga în toate părţile, urmărind imaginea fugară. Din păcate, chipul fantomatic îi scăpa mereu. Totuşi, Nicolette întindea braţele spre el, ca şi cum l-ar fi invitat să i se alăture în lumea feerică de cealaltă parte a oglinzii. Nefericitul, ca un bondar încăpăţânat care încearcă să treacă printr-un geam translucid, se lovea încontinuu de peretele care îi îndurera sufletul...

Din fericire, acest joc crud nu dură mult

Epuizat polluxianul, recunoscând inutilitatea eforturilor sale, îşi dădu drumul în fotoliu.

Deodată, o imagine uluitoare apăru: trei tronuri de cristal se materializară în faţa lui. Pe primul stătea o femeie minunat de frumoasă, al cărei păr lung şi negru cădea în valuri peste o tunică din aur. Pe al doilea se afla un pitic de o frumuseţe ireală, îmbrăcat cu o haină strânsă pe corp, brodată cu argint şi, în sfârşit pe al treilea, văzu un uriaş cu faţa întunecată şi cu privire pătrunzătoare, care purta o centură din piele de care era atârnată o sabie lungă.

De această dată, nu mai exista niciun dubiu: Setni îi recunoscu pe cei trei atotputernici psiborgi cu care se înfruntase cândva: Dahut regina oraşului Ys, Obéron, piticul minunat care domnea asupra cetăţii norilor, şi Wodan temerarul, stăpânul lumilor subterane!

Apoi alte două forme se materializară şi înaintară zâmbind spre el: un cavaler în armură şi o adorabilă femeie blondă.

— Nicolette! strigă astrotul. Tu eşti, iubita mea?

— Dragostea mea! murmură stafia, cuibărindu-se la pieptul lui. Iată-ne, în sfârşit, împreună, după atâta timp...

Cei doi rămâneau înlănţuiţi, schimbând sărutări înfocate sub ochii înduioşaţi ai celorlalte patru personaje. În cele din urmă, se despărţiră, şi Setni, întinzând braţele spre cavaler, îl îmbrăţişă frăţeşte.

— Huon, prietene! Cât mă bucur să te revăd...

Foarte emoţionat cavalerul îi întoarse îmbrăţişarea.

— Mi-ai lipsit mult viteazule Setni. Ştiam că nu ne vei uita. Din păcate, ne era imposibil să facem să ajungă la tine un mesaj...

— De data aceasta, sper că nu ne vom mai despărţi atât de curând! Pe cinstea mea, ar fi prea dureros! răspunse polluxianul, adresându-i-se trinităţii hieratice care încă mai stătea pe tronuri.

— Dragostea ta ne-a emoţionat Setni, îl asigură Dahut al cărei zâmbet îi descoperea dinţii asemănători cu nişte perle. De aceea am hotărât să-ţi oferim şansa de a o revedea pe cea pe care o iubeşti din tot sufletul...

— Spuneţi! Dacă e nevoie, sunt gata să-mi abandonez patria pentru a vă sluji până la moarte!

— Nu-ţi vom cere aşa mult! spuse Obéron zâmbind. Totuşi, dacă vrei s-o ai din nou pe Nicolette, va trebui să duci la bun sfârşit o misiune dificilă.

— Orice, numai să fie a mea! strigă cu înflăcărare astrotul.

— Îţi cunoaştem valoarea şi curajul, bravule Setni! interveni Wodan. De aceea am hotărât să apelăm la tine, căci numai un om poate să ajungă acolo unde vrem să te trimitem.

— Spuneţi mai departe, vă implor! Dacă o fiinţă din carne poate să vă îndeplinească cererea, atunci vă va fi satisfăcută...

— Nu te pripi cu hotărârea, prietene, continuă Obéron înaintând spre el. Eşti liber să refuzi, dacă această misiune este peste puterile tale. Iată despre ce este vorba: poporul nostru, ştii asta, a fost cândva distrus de o groaznică epidemie declanşată de mania sa războinică. Multă vreme am crezut că mutaţia bruscă a virusului responsabil de dispariţia lui fusese provocată de nişte creaturi malefice care urau specia umană. Timp de ere am rătăcit prin Calea Lactee, pândind cel mai mic indiciu al unui nou atac, fără să descoperim nimic niciodată. Totuşi, cu puţin timp în urmă, am detectat o nouă planetă, care seamănă, în mod ciudat, cu cea pe care tu ai cunoscut-o cândva. Era vorba oare de un fel de teatru planetar, fără trecut şi fără viitor, stăpânit doar de forţa spiritului unor psiborgi la fel ca noi?

În ciuda puterii noastre, ne-a fost imposibil să cunoaştem adevărata origine a locuitorilor ei. Un lucru e sigur: nişte creaturi malefice stăpânesc acest astru, având control asupra materiei şi asupra timpului. Ce vor ele să afle? Pentru ce au venit ele în

această galaxie? Nu ştim. Poate aşteaptă să fie contactate de compatrioţii tăi? Din păcate, armele polluxienilor ar fi neutilizabile în faţa unei asemenea ştiinţe psihice! De aceea, ne-am gândit să te trimitem acolo, ca emisar. Experienţa ta precedentă te-a făcut să te familiarizezi cu farmecele fantasmagorice ale spiritului, de aceea eşti singurul care poate lămuri acest mister...

— Înţeleg, răspunse astrotul, dar n-aţi fi putut să trimiteţi acolo vreun android, cum ar fi Huon de Bordeaux, a cărui vitejie este fără pereche?

— Sigur, ne-am gândit la asta, îl aprobă Obéron. Dar această eventualitate a fost respinsă pentru că ne temem ca aceşti străini să nu ne bănuiască existenţa. Îţi repet acest lucru: doar o fiinţă din carne, născută în această galaxie, va putea să ajungă pe planeta asta. Acolo, se va afla sub ameninţarea unor vrăji puternice. Dacă iese învingător din aceste încercări, aceste fiinţe blestemate se vor teme de el, de el şi de tot neamul lui. Fii liniştit, ai sprijinul nostru. Primeşte mai întâi această curea, de care îţi vei atârna spada: pe ea se află un granat care îţi va schimba aspectul în funcţie de ceea ce-ţi doreşti şi care îţi va înzeci puterile psihice. Vom face astfel încât mintea ta să fie impenetrabilă pentru duşmanii tăi, dar ai grijă: acolo nicio armă atomică, niciun dezintegrator nu mai are putere. Armele tale vor fi nefolositoare: vei descoperi o civilizaţie medievală care ascunde, de fapt, materializările unor entităţi nefaste. Toate aceste decoruri înşelătoare au rolul de a masca adevăratele puteri ale acestor demoni, care vor să testeze forţa psihică a oamenilor. Deseori, vei fi dezorientat, nu vei pricepe semnificaţia încercărilor prin care vei trece, şi numai curajul tău şi spiritul tău de dreptate te vor îndruma. Mai eşti hotărât să ne accepţi propunerea?

— Pe cinstea mea, ceea ce-mi povestiţi mă intrigă foarte tare! Chiar dacă n-ar fi fost perspectiva de a fi din nou împreună cu Nicolette, şi tot aş accepta, într-atât mă intrigă spusele voastre!

— Nu ne aşteptam la mai puţin din partea ta, bravule Setni! tună vocea profundă a lui Wodan. Pentru a-ţi demonstra buna noastră credinţă, vei trăi un an alături de cea pe care o iubeşti, pe planeta pe care ai mai stat deja. Apoi, vei pleca de bunăvoie pentru a-ţi îndeplini sarcina.

— Nu credeţi că nu se cuvine să aşteptaţi atât? Cuvântul vostru îmi este de-ajuns!

— Haide, Setni! spuse Dahut râzând. Nu te teme: anul ăsta nu va dura în realitate decât o clipă, iar misiunea ta nu va fi întârziată deloc...

— Aş fi nebun să refuz, continuă astrotul. Totuşi, aş vrea să fiu sigur că reîntâlnirea noastră nu va fi efemeră.

— Nu cere prea mult, prietene, răspunse Obéron. Ea este a ta, ştii asta, dar aparţineţi unor lumi diferite. O vei revedea mai târziu, îţi jurăm asta, dar şi atunci va trebui să o părăseşti...

Polluxianul luă atunci mâna delicată a domniţei sale şi suspină:

— Să mergem! E scris ca povestea noastră de dragoste să nu dureze, iubita mea. Totuşi, doar gândul să te am numai pentru mine, timp de un an, mi-e de-ajuns. Accept...

Imediat, austera cabină a astronavei dispăru.

Setni se trezi pe planeta minunată din Constelaţia Hidrei unde o cunoscuse pe Nicolette. Timp de un an, gustă fericirea cea mai desăvârşită din viaţa sa, împărţindu-şi timpul între cea pe care o iubea şi credinciosul său prieten, Huon de Bordeaux. În sfârşit, în seara celei de-a trei sute şaizeci şi cincea zi, îşi luă rămas-bun de la iubita sa şi urcă la bordul unei astronave ce semăna aproape leit cu *Zineb*.

Traversarea dură foarte puţin: la două zile după plecare, văzu mărindu-se în faţa lui o stea aurie, apoi nava ateriză uşor pe o pajişte verde şi decolă imediat, abandonându-şi pasagerul.

Setni, călare pe un armăsar de culoarea abanosului, cu lancea în mână, cu spada la şold, îi dădu pinteni calului şi porni la galop în câmpie.

Noua sa misiune tocmai începuse; oare se va dovedi demn de încrederea psiborgilor?

Pentru o clipă, fu cuprins de nelinişte, dar o privire asupra granatului, care împrăştia mii de flăcări, îl linişti.

CAPITOLUL I

Călărind în continuare, Setni inspira adânc aerul curat şi privea cu atenţie împrejur, gata să înfrunte vreun duşman.

În jurul său, nu vedea decât întinderea înverzită a pajiştilor, presărate cu grupuri de copaci cu frunzişul des. Domnea o căldură apăsătoare şi câţiva nori negri urcau repede la orizont: o furtună urma să se dezlănţuie în curând.

În văzduhul jilav planau câţiva ulii, pândindu-şi prada; uneori, unul dintre ei se lăsa să cadă ca o piatră, urcând apoi cu vreun sărman vătui[1], smuls din tufele de cimbrişor şi de măghiran.

Din când în când, un iepure fugărit din tufişuri trecea ca o săgeată prin apropierea armăsarului. Cât vedeai cu ochii, nu era niciun om, nici urmă de vreo colibă.

Astrotul îşi coborî atunci, curios, privirea înspre armele pe care le primise de la psiborgi: platoşa sa strălucitoare era bătută cu o cruce verde[2], iar scutul lui purta aceeaşi emblemă. Mănuşile sale, din zale extrem de fine, se potriveau foarte bine pe articulaţiile lui, la fel ca şi încălţările şi vârfurile lor. Cu siguranţă, tot acest echipament fusese confecţionat după măsurile sale. Scoase pe jumătate sabia din teacă, admirând fineţea lamei sale şi întrebându-se cu nelinişte dacă va mai şti să se dovedească un expert în mânuirea ei. Atunci, amintirea aventurilor sale din trecut îi reveni în minte cu o precizie uimitoare: toate loviturile secrete, antrenamentele de scrimă cu prietenul său Huon, arta întrecerii cu lancea, eschiva pe grumazul armăsarului, defectele armurilor nu mai aveau secrete pentru el. Le mulţumi în gând psiborgilor, apoi, trăgând de hăţuri, îşi opri calul: în depărtare, pe stânga, zărea un cortegiu ciudat Punându-şi mâna pavăză deasupra ochilor, văzu venind înspre el trei personaje bizare.

Era vorba oare despre prima încercare?

Cu inima bătându-i în piept, astrotul îi privea fix pe cei care soseau: primul dintre ei era un cavaler robust cu o prestanţă nobilă, care stătea drept în şa. Armura lui strălucitoare, pavăza lui de argint purtau stigmatele a nenumărate lupte. O cruce roşu-închis, destul de asemănătoare cu cea a polluxianului, îi

---

[1] Pui de iepure (de la şase până la opt luni) (n. tr.).

[2] În original, *sinople* („sinope”, în limba română), care este echivalentul culorii „verde” în heraldică (n. tr.).

împodobea platoşa. Armăsarul său fercheş rodea o zăbală acoperită de spumă.

Puţin mai în urmă venea o domniţă călare pe un buiestraş alb ca neaua. Un voal de tul ce cădea din coiful ei îi acoperea în parte chipul plăcut, dar marcat de tristeţe. O rochie lungă, neagră acoperea cu valurile sale coastele calului.

Destul de departe în spate venea un pitic ciudat, căţărat pe un asin alb ca zăpada. Setni îl luă drept vreun mutant. Animalul lui se încovoia sub povara bagajelor, şi piticul părea la fel de jalnic ca şi animalul.

Gata pentru orice, polluxianul se pregăti de atac şi începu să-şi joace spada, ridicându-şi totodată scutul, pentru a se feri mai bine.

Totuşi noul-venit nu părea deloc animat de intenţii belicoase: îşi opri armăsarul la oarecare distanţa de cel al astrotului şi, ridicând braţul drept, îşi salută egalul în aceşti termeni:

— Salutare ţie, nobile cavaler! Aş putea să ştiu care este numele tău?

— Bineînţeles! îl asigură politicos trimisul psiborgilor. Sunt Cavalerul cu Cruce Verde. Iar tu cum te numeşti?

— Sunt Cavalerul cu Cruce Roşie, îi răspunse interlocutorul său. După cum vezi, am putea să fim fraţi de arme, căci emblema noastră nu diferă decât prin culoare. Permite-mi să te prezint acestei nobile domniţe, Unia, aleasa inimii mele...

— Fiţi încredinţată, nobilă domniţă, că n-am întâlnit vreodată o fiinţă mai fermecătoare! o asigură Cavalerul cu Cruce Verde, cu mâna pe inimă. Negreşit, o asemenea frumuseţe trebuie să sporească vitejia braţelor cavalerului care vă slujeşte!

Unia doar înclină capul, zâmbind, şi o uşoară roşeaţă îi urcase în obrajii palizi. Părea sensibilă la acest omagiu galant, manifestând totuşi reţinerea care-i şade bine unei domniţe de neam nobil.

— Cu siguranţă, Sire, ştii cum să le vorbeşti femeilor, mormăi Cavalerul cu Cruce Roşie. Dar spui bine ce spui: aş avea nevoie de toată forţa spadei mele pentru a duce la bun sfârşit lucrul pe care îl urmăresc acum! I-am jurat iubitei mele să-i eliberez pe părinţii ei, pe care i-au răpit nişte vrăjitori răi.

— Ce însărcinare nobilă! Un cavaler viteaz ca tine o va duce, cu siguranţă, la bun sfârşit..

— Din păcate, dacă ar fi vorba numai să mă lupt cu oameni de arme, ai avea negreşit dreptate, prietene. Dar, de fapt, un balaur care scuipă flăcări îi păzeşte zi şi noapte! În faţa unui asemenea adversar, vitejia nu e de ajuns...

— Sigur, îţi înţeleg temerile, nobile cavaler! Îmi vei permite să te însoţesc? I-am jurat doamnei inimii mele să mă lupt cu monştri şi vrăjitori. Mi se pare că tu îmi poţi oferi ocazia s-o fac.

— Cum să nu! Accept cu dragă inimă. Fii binecuvântat pentru propunerea ta! Două spade valorează mai mult decât una singură şi fac prinsoare că ale noastre nu vor rugini în teacă.

— Ei bine, să n-o lăsăm să tânjească pe această creatură ieşită din Iad! exclamă Cavalerul cu Cruce Verde, dând pinteni calului. Sunt nerăbdător să-mi înmoi tăişul în sângele ei purpuriu şi să o aud mugind de durere.

Cortegiul o porni deci din nou la drum. Cei doi cavaleri discutau politicos, privind cu un aer îngrijorat rotocoalele dese de nori care invadau cerul azuriu. Ajunseră astfel la intrarea într-o pădure umbroasă.

Frunzişul stufos al copacilor ascundea lumina văratică şi răcoarea umbrişului fu apreciată de cei doi bărbaţi.

Nenumărate specii de copaci se aflau acolo, şi polluxianul, intrigat, îl întrebă pe tovarăşul său care era numele lor.

— Pe cinstea mea, cavalere, probabil că vii din ţinuturi foarte îndepărtate, dacă nu le cunoşti! Iată trunchiul acesta care se azvârle spre cer, drept ca o lumânare: este pinul, care le oferă navigatorilor catargele solide, dându-i navei puterea de a rezista crivăţului aprig. Acesta este stejarul, regele pădurilor, a cărui putere sfidează dea lungul vremii cele mai groaznice uragane. Acolo, verdeaţa aceea întunecată este a chiparosului, a cărui tristă podoabă se cuvine odihnei celor răposaţi. Şi iată şi înmiresmatul laur, din care se împletesc cununi, pentru a împodobi cu frunzele sale lanceolate fruntea învingătorilor. Posomorâta salcie, care-şi lasă să atârne spre pământ ramurile sale mlădioase, este, pe drept cuvânt, simbolul amanţilor părăsiţi. Priveşte acum fagul, preferatul sculptorilor, pentru că lemnul lui totodată dur şi moale le permite cele mai fine cizeluri. În sfârşit, săgeţile pe care le făuresc meşteşugarii din crengile drepte ale mestecenilor dau bătăi de cap multor războinici în timpul bătăliilor, atunci când sunt aruncate departe de tisa mlădioasă...

— Iată nişte învăţături preţioase, nobile prieten, fii binecuvântat pentru curtoazia ta. Dar ascultă: cântecul plin de armonie al păsărilor s-a oprit. Aud primele bubuituri ale furtunii, şi picături mari lovesc frunzişurile de deasupra. Nu crezi că se cuvine să căutăm un adăpost pentru nobila noastră însoţitoare?

— Sigur că da, Sire. Aceste frunzişuri dese ne vor proteja pentru puţin timp, dar puterea uraganului dezlănţuit nu va întârzia să le pătrundă. Din păcate, sunt străin de acest ţinut, ca şi tine, şi nu ştiu dacă există vreun castel prin apropiere. Să ne grăbim, aşadar...

Toţi îşi înghiontiră animalele, care o luară la trap; în spate, piticul se strâmba de frică pe asinul lui, temându-se să nu se piardă în acest labirint vegetal.

Primele lovituri de trăsnet răsunară curând în ecourile pădurii; fulgere unul după altul îi orbeau pe călători.

Ploaia le biciuia armurile şi şiroia pe coastele animalelor. Vârtejuri de frunze smulse de tornadă zburau în vânt, ca nişte fluturi.

În curând, drumul ajunse într-o poiană mare, în care se deschidea o peşteră întunecată. Acolo, cavalerii se opriră o vreme, ceea ce îi permise piticului să-i ajungă din urmă.

Cavalerul cu Cruce Roşie coborî atunci de pe cal şi, întinzându-i lancea sa piticului, se pregăti să intre în grotă, pentru a se asigura că nu ascundea vreo fiară sălbatică.

Atunci, nobila domniţă strigă:

— Fii cu băgare de seamă, iubite prietene! Mi se pare că recunosc acest loc: în sălbăticia asta se ascunde un monstru oribil, care tulbură minţile nefericiţilor ce caută un adăpost în bârlogul lui.

— Să fugim, să nu mai aşteptăm! îi întări vorbele piticul. Această grotă blestemată ne va aduce ghinion; şi eu am auzit vorbindu-se de această peşteră. Nicio fiinţă vie nu poate să-i vină de hac monstrului care se ascunde în ea! Este invincibila Amăgire[1].

Dar Cavalerul cu Cruce Roşie deja nu-l mai auzea: plin de îndrăzneală şi avid de fapte de vitejie, îşi scoase spada din teacă şi înaintă spre intrarea întunecată. Tovarăşul său coborî atunci

---

[1] În original, *Erreur* = greşeală, eroare, opinie falsă (n. tr.).

de pe cal şi, încrezător în protecţia psiborgilor, se pregăti să-i vină în ajutor.

Pentru Setni-Cavalerul cu Cruce Verde, cuvintele domniţei şi ale piticului erau pline de învăţăminte: această creatură monstruoasă acţiona prin psiho-inducţie asupra creierului fiinţelor umane. Rezultatul luptei care urma să se desfăşoare nu depindea deci atât de mult de curajul cavalerilor, cât de rezistenţa lor la imaginile înşelătoare pe care Amăgirea nu va omite să le trezească în mintea lor. Cavalerul cu Cruce Roşie era oare conştient de pericolul care îl pândea? Avea puterea de a respinge sugestiile adversarului său? Acest prim contact cu o entitate creată de către demonicii stăpâni ai acestei planete urma să fie pasionant...

Cavalerul cu Cruce Roşie, agitându-şi spada, intră cu îndrăzneală în peştera neagră, urmat de polluxian.

Le trebui o clipă ca să se obişnuiască cu penumbra care domnea în văgăuna monstrului. Apoi distinseră o fiinţă dezgustătoare, cu bust de femeie, cu corp de şarpe, care se termina cu o coadă lungă, în vârful căreia se afla o suliţă ucigaşă. De jur împrejur mişuna o legiune de replici minuscule ale Amăgirii: copiii ei. De îndată ce aceste respingătoare animăluţe îi zăriră pe cei doi cavaleri, se refugiară în gura căscată a mamei lor, în care dispărură imediat.

Afară, trăsnetele bubuiau şi mai tare, şi lumina fulgerelor, reflectându-se pe platoşele strălucitoare, o orbeau pe diavoliţă, care dădea înapoi, cuibărindu-şi inelele în fundul bârlogului său.

Azvârlindu-şi coada acoperită de solzi, Amăgirea îl ameninţa pe viteazul cavaler cu gura ei hidoasă, dar acesta nu-i dădea atenţie. Agitându-şi spada, se năpusti la adversar şi îl lovi cu putere. Tăişul alunecă pe capul vâscos şi îi pătrunse adânc în umăr.

Mugind ca o legiune de damnaţi, Amăgirea îşi întinse atunci corpul puternic, ale cărui inele îl înlănţuiră pe Cavalerul cu Cruce Roşie, imobilizându-l pe nefericit în cutele puturoase, în aşa fel încât nu-şi mai putea mişca nici braţele, nici picioarele.

Văzând aceasta, Cavalerul cu Cruce Verde sări să-l salveze. Ridicându-şi spada cu ambele mâini, se pregăti să lovească, dar se opri brusc: în faţa lui, în locul dezgustătoarei progenituri, răsărea o femeie mai frumoasă decât lumina zilei: Nicolette...

Cu un surâs splendid pe buze, întindea braţele spre el, chemându-l să o ia în braţe.

Polluxianul, ca un automat, făcu un pas, apoi un altul, şi încă unul. Se afla în preajma suliţei veninoase, când un fulger mai strălucitor lumină grota. Unia, văzând scena, scoase un ţipăt cumplit, disperată.

Imediat, iluzia magică se spulberă.

Cavalerul cu Cruce Verde observă îngrozitoarea situaţie în care se afla tovarăşul său şi, cu o lovitură de sabie, spintecă burta oribilului monstru.

Atunci, un şuvoi abject cu miros îngreţoşător invadă peştera: brotaci şi broaşte râioase pe jumătate digerate, alături de puii monstrului, care se răsuceau într-un glod întunecat, încercând să-i muşte pe cavaleri de jambiere. Această prăsilă diformă mişuna şi se târa pe solul care devenise alunecos, din cauza vomei respingătoare care curgea fără oprire din rana căscată.

Slăbită din cauza rănii, Amăgirea îi dădu puţin drumul prăzii sale, şi Cavalerul cu Cruce Roşie putu să se smulgă din încleştarea ei.

Atunci bravul cavaler, ruşinat de a-i fi oferit un asemenea spectacol doamnei inimii sale, lovi năprasnic monstrul, tăindu-i capul oribil, care se rostogoli pe pietre, în timp ce un val de sânge negru ţâşnea din rană.

Dar Amăgirea încă nu murise şi, cu un efort disperat, încercă să tulbure mintea adversarilor săi, arătându-le spectacolul înduioşător al unei mame ale cărei nenumărate răni sângerau. În jurul ei, nişte copilandri ca nişte îngeri îşi întindeau mâinile împreunate, cerşind mila celor doi cavaleri.

Totuşi, viaţa se scurgea din corpul sub formă de şarpe, şi viziunea se spulberă repede.

În locul îngeraşilor, nu mai rămase decât vermina colcăitoare a urmaşilor Amăgirii, care, necruţători, îşi agăţau ghearele de gâtul mamei lor în agonie, pentru a suge sângele ce curgea în valuri din rana ei.

Mişcaţi de acest spectacol odios, cei doi prieteni, lovind cu violenţă, le spintecară burţile acestor pui denaturaţi, continuând masacrul până când ultimul dintre ei încetă să se mai zvârcolească în nămolul rău-mirositor.

Atunci temerarii tovarăşi părăsiră văgăuna malefică şi se întoarseră la Unia, în spatele căreia se ascundea temător piticul, încă palid de frică.

Furtuna încetase. Ciripelile păsărelelor începeau din nou să răsune în frunzişurile de deasupra, şi o rază de soare făcea să sclipească miile de diamante împrăştiate pe frunze.

— Vitejilor cavaleri, exclamă atunci domniţa, curajul vostru fără de pereche vă aşază în rândul celor mai mari eroi! Prin victoria voastră, aţi scăpat acest ţinut de un monstru puternic, care îl umplea de jale din timpuri imemoriale. Fie ca Cerul să vă binecuvânteze! Nicio recompensă nu va putea răsplăti o asemenea faptă vitejească!

— Dulce prietenă, răspunse Cavalerul cu Cruce Roşie, se cuvine să-l onorăm pe nobilul nostru prieten. Dacă n-ar fi fost el, aş fi fost zdrobit în strânsoarea Amăgirii. Mintea mea, bântuită de viziuni tulburătoare, nu mai vedea decât imaginea voastră strălucitoare, în locul şarpelui care mă înlănţuia. Să ştie că-i sunt dator pentru totdeauna şi că nu-i voi putea refuza nimic de acum înainte!

— Nobile Sire, răspunse Cavalerul cu Cruce Verde, doar o lovitură fericită mi-a permis să vă eliberez din acea încleştare puturoasă, şi dumneavoastră singur aţi doborât monstrul. Fiecare cu meritele lui...

— Fără îndoială, încuviinţă cavalerul, dar fără dumneata corpul meu ar fi fost făcut fărâme în inelele monstrului, şi niciodată n-aş fi putut să-l ucid!

— Gata, prietene, hai să terminăm cu galanteriile! i-o reteză polluxianul, accept cât se poate de bucuros ajutorul tău şi voi apela la tine în cazul în care va fi nevoie. Acum, dacă doreşti, să pornim din nou la drum. Alte aventuri ne aşteaptă...

Amândoi urcară din nou pe caii lor iuţi, şi micul cortegiu o luă pe o cărare cu iarbă, care părea să ducă în afara pădurii.

În ciuda siguranţei sale prefăcute, Setni-Cavalerul cu Cruce Verde era neliniştit. Într-adevăr, amândoi inhalaseră în mai multe rânduri, în timpul luptei, miasmele răspândite de Amăgire. Fără îndoială, era vorba despre nişte halucinogene puternice: el însuşi, care fusese obişnuit cu acestea de către psiborgi, nu se temea de nimic, însă nefericitul său tovarăş, în schimb, putea să înnebunească în orice clipă. O supraveghere

atentă, de fiecare clipă, era necesară pentru a evita orice accident.

Între timp, hotărî să obţină de la noul său prieten câteva informaţii despre această ţară ciudată, care îl intriga foarte tare.

— Ştii că sunt străin de acest ţinut, declară el, aşa că mi-ar plăcea să îmi vorbeşti de tine şi de semenii tăi. Unde te-ai născut?

— Pe cinstea mea, nobile tovarăş, întrebarea ta mă tulbură! Nu ştiu ce să-ţi răspund...

— Totuşi, mi se pare simplă: cine erau părinţii tăi? Unde trăiau?

— Asta nu contează, prietene: am fost luat de la mama mea încă de la naştere, şi la fel li se întâmplă tuturor, în acest ţinut. Nu ne revedem părinţii decât atunci când devenim adulţi, şi nu ne mai amintim nimic din copilăria noastră...

— Cum e posibil aşa ceva? Cineva trebuie să fi încercat să afle unde aţi fost crescuţi!

— Sigur, totuşi nimeni n-a reuşit să descopere acest lucru. Învăţăm meseria armelor, viaţa noastră nu este decât un şir lung şi greu de încercări şi de suferinţe, care nu iau sfârşit decât atunci când seniorii noştri hotărăsc asta...

— Mă umpli de uimire, prietene scump! replică polluxianul. Aceşti seniori atotputernici mi se par foarte cruzi: ce se întâmplă, aşadar, atunci când le supăraţi pe aceste entităţi suverane?

— Suportăm pedeapsa pe care o merităm pentru păcatele noastre: monştri asemănători cu Amăgirea vin să-şi facă culcuş printre noi, şi oamenii suportă mii de suplicii până în ziua în care unul dintre noi reuşeşte să îi ucidă. Din păcate, aceasta este o ispravă aproape imposibilă, de aceea reuşita ta recentă ne umple de admiraţie. Poate că ai fost trimis aici pentru a ne scăpa de torţionarii noştri necruţători...

— Ai întâlnit vreodată una dintre aceste creaturi perfide?

— Sigur că nu! Se spune că se travestesc uneori şi trăiesc printre oameni, pentru a-i pune mai bine la încercare. Totuşi, nu pot fi recunoscute niciodată.

— Dar lumea asta are şi ea o istorie! insistă Cavalerul cu Cruce Verde.

— Ce înţelegi tu prin asta? Dintotdeauna unii cavaleri îşi iau sarcina de a încerca să omoare câţiva balauri, pentru a

îmbunătăţi soarta oamenilor care suferă. Şi reuşesc prea puţin s-o facă, aşa cum ţi-am zis.

— Ciudata morală! Şi cine vă fabrică armele? Cine vă procură ceea ce vă trebuie?

— Găsim tot ce ne trebuie în castele. Hambarele rămân întotdeauna pline şi panopliile nu se golesc niciodată. Dacă ai nevoie de o altă spadă, poţi lua una de acolo, căci a doua zi o alta îi ia locul. Seniorii ne procură lucrurile care ne sunt necesare.

— Şi niciodată nu v-aţi întrebat cine făcea aceste castele, cine secera grâul, cine vă ţesea veşmintele?

— Pe cinstea mea, toată lumea ştie asta: seniorii noştri o fac. Dar, spune-mi, e altfel în patria ta?

— Din păcate, da! La mine acasă, toţi oamenii se nasc copii şi trebuie să înveţe ştiinţa transmisă de străbunii lor. Doar printr-o muncă îndârjită se pot confecţiona obiectele indispensabile.

— Mi-e greu să pricep! Când vrei un pocal, altcineva trebuie să-l facă?

— Exact...

— Sunteţi de plâns, aşadar! Strămoşii voştri trebuie să fi comis multe greşeli grave, dacă li s-a dat un asemenea destin demn de milă... Lucrurile stau altfel aici. Uite...

Spunând aceste cuvinte, Cavalerul cu Cruce Roşie întinse mâna, şi un pocal plin-ochi cu vin ameţitor apăru în mâna lui.

— ... Gustă-l, prietene. Îţi vei astâmpăra repede setea.

Polluxianul se supuse şi înghiţi o gură mare din băutura cu buchet minunat.

— Recunosc că n-aveţi deloc nevoie să cultivaţi viile! Băutura asta este divină. Dar, spune-mi, o dată ce toate dorinţele tale sunt satisfăcute aşa de repede, de ce se chinuieşte măgarul ăsta sub povara bagajelor?

— A, pentru că nu se cuvine să cerem din nou lucrurile cu care am fost înzestraţi. Mantalele şi tunicile noastre nu sunt folosite: trebuie să le păstrăm până când au nevoie să fie schimbate.

— Ei bine, trăiţi într-o lume ciudată! Trebuie să treceţi prin încercări continue, şi totuşi sunteţi cruţaţi de orice grijă materială. Mi-ar plăcea să înţeleg motivul...

— Poate că seniorii noştri vor permite acest lucru, răspunse enigmatic cavalerul. Cu siguranţă că venirea ta în această lume e justificată...

Polluxianul nu răspunse: se gândea că aceşti nefericiţi trebuie să fi suportat în timpul copilăriei vreun tratament hipnotic, care îi punea la cheremul acestor nemaipomeniţi seniori. Ce scop urmăreau ei? Nu ştia, însă nu va avea odihnă până când nu va descoperi cheia acestei enigme.

Cortegiul părăsise acum pădurea.

Tocmai atunci, la o cotitură a cărării, apăru un bătrân înveşmântat în dimie. Avea o barbă lungă şi bogată, picioarele îi erau goale, şi recita rugăciuni din mers, lovindu-şi încontinuu pieptul.

Se înclină pentru a-i saluta pe cavaleri, care îi răspunseră cu politeţe.

Atunci, Cavalerul cu Cruce Roşie îl întrebă:

— Spune-mi, Sfinţia Ta, n-ai auzit cumva să fie nevoie prin împrejurimi de slujba a doi cavaleri, care nu cer decât să se războiască, pentru a-şi dovedi vitejia?

— Să mă ferească Cerul să plec urechea la asemenea mârşăvii! răspunse bătrânul. Nu i se cuvine unui sihastru, care şi-a consacrat viaţa meditaţiei şi rugăciunii, să fie interesat de problemele acestei lumi josnice. Totuşi, dacă vreţi să slujiţi unei cauze drepte, i-am auzit pe nişte pelerini plângându-se de un personaj nemilos care face ravagii prin acest ţinut.

— Spune mai departe! Unde îl putem întâlni? Ar fi o mare ruşine pentru mine dacă nu aş pune capăt ticăloşiilor lui. Este tocmai ceea ce caut!

— Atunci, va trebui să mergeţi călare o zi întreagă, înspre răsărit; acolo veţi întâlni, într-un loc sălbatic, această creatură perfidă.

— Domnilor! se plânse atunci domniţa. Aceste ultime aventuri m-au dărâmat. Ziua se duce, suntem toţi epuizaţi, nu ne-am odihnit, şi trebuie să vă refaceţi forţele. Tânjesc după o noapte liniştită, petrecută într-o casă călduroasă.

— Sire, iată un sfat înţelept! replică sihastrul. Nobila voastră însoţitoare e hărăzită atât cu înţelepciune, cât şi cu frumuseţe. Vă invit să vă odihniţi în modesta mea locuinţă; în zori, veţi putea să vă continuaţi drumul, cu forţe noi.

— Mă alătur acestei păreri, îl aprobă Cavalerul cu Cruce Roşie. Vă însoţim, Sfinţia Voastră, arătaţi-ne drumul.

Toţi ajunseră în fundul unei văi învăluite în ceaţă, din apropierea unei păduri, unde se găsea sihăstria bunului Părinte. Cerul se colora cu nuanţele aurii-roşcate ale asfinţitului şi ultimele raze de soare făceau să strălucească clopotniţa unei capele mici, unde îşi săvârşea sihastrul actele de devoţiune. Nu departe de acolo şerpuia un pârâu limpede, care era acoperit de fantomatice văluri de ceaţă.

După o masă frugală alcătuită din jir şi brânză, cavalerii şi însoţitoarea lor conversară cu Sfinţia Sa, care îşi presăra discursul cu nobile citate, dar oboseala se făcea simţită; toţi se duseră curând în modestul lor pat, unde adormiră imediat

Atunci când sihastrul îi văzu cufundaţi într-un somn profund, merse tiptil într-un cabinet secret şi, descifrând nişte cărţulii malefice, formulă nişte incantaţii îngrozitoare, chemându-l pe Démogordon, prinţul tenebrelor, pentru ca acesta să introducă imagini înşelătoare în mintea oaspeţilor săi adormiţi.

Legiuni de spirite demonice se materializară, zburând în jurul lui. Necromantul Archimago - acesta era numele falsului sihastru - le făcu atunci să pătrundă în gândurile nefericitelor sale victime.

Protejat de reţeaua sa, Setni-Cavalerul cu Cruce Verde asistă, neputincios, la agresiunea acestora asupra tovarăşilor săi. Cavalerul cu Cruce Roşie, care devenise mai receptiv din cauza hipnogenelor Amăgirii, fu atins cel dintâi. Polluxianul îşi dădea perfect seama că era vorba de o psiho-inducţie, dar puterea ei malefică era atât de mare, încât el trebuia să facă apel la toate forţele sale pentru a respinge spiritele, şi nu putea să-i protejeze pe cavaler şi pe Unia.

Un nor întunecat înconjura capul celor care dormeau, şi din el ieşeau vedenii, amăgindu-i cu prefăcătorii.

Astfel, Cavalerul cu Cruce Roşie începu să aibă vise senzuale: tovarăşa sa, pe care o crezuse întotdeauna castă, se îndrepta spre el înveşmântată doar cu frumuseţea sa, în timp ce în jurul ei dansau Graţiile, împletindu-i o cunună din flori imateriale.

Asemenea unui lasciv sucub, androginul semănând leit cu Unia îi aruncă o privire tulburătoare şi îi sărută cu neruşinare buzele. Mâinile sale albe rătăceau pe trupul lui, şi cavalerul,

stupefiat, nu ştia dacă trebuia să răspundă unor asemenea avansuri, care trezeau în el plăcerea simţurilor.

În acelaşi timp, domniţa îi murmura la ureche cuvinte dulci, mărturisindu-şi dorinţa şi cerându-i mângâieri.

Părerea pe care o are cavalerul despre Unia este atât de diferită, încât el rezistă la chemările acestui instrument al voluptăţii, respingându-i mâinile pricepute.

Atunci falsa Unia, înciudată, se îndepărtează de el, dând semne că este profund mâhnită, în timp ce Cavalerul cu Cruce Roşie, tulburat, ezită încă dacă să o cheme înapoi.

Însă sucubul, deşi dezamăgit, nu se recunoaşte învins.

Voluptuoasa creatură se apropie de Setni, care, înfricoşat, vede înălţându-se din propriul său trup o dublură fantomatică. Aceasta strânge creatura în braţele sale şi o acoperă cu sărutări înfocate.

Curând, cei doi se întind pe patul monahal. Astrotul se bucură de plăcerile trupeşti aşa cum nu i se întâmplase niciodată, până atunci, cu o femeie.

Atunci diavoliţa îl lasă epuizat şi i se oferă în acelaşi chip Cavalerului cu Cruce Roşie.

Astfel, până la cântecul cocoşului, psiho-inducţia maleficilor stăpâni ai planetei îşi bate joc de minţile celor doi cavaleri.

Setni, conştient, dar incapabil să rupă aceste vrăji, era disperat că dădea dovadă de o asemenea slăbiciune.

Nu cumva urma să dea greş în misiunea încredinţată lui de către psiborgi?

Dimineaţa, când degetele trandafirii ale aurorei alungă tenebrele nopţii, Cavalerul cu Cruce Roşie se ridică, încă sub stăpânirea demonilor înşelători care îl subjugă.

Ochii săi violentaţi cred c-o văd pe Unia odihnindu-se cu drăgălăşenie în braţele prietenului său.

Nebun de mânie, îşi scoate spada, gata să-i nimicească pe cei doi, care-l înşelaseră, dar Setni, cu o ultimă tresărire, îşi recapătă puterile psihice. Paralizează braţul răzbunător, apoi, îmbrăcându-se în grabă, se năpusteşte afară din colibă. Armăsarul său îl aştepta, păscând iarba umedă de rouă; dintr-un salt, polluxianul îl încalecă şi, dându-i pinteni, fuge departe de această casă blestemată, refuzând să se bată cu nobilul cavaler, care era încă pradă unor vise mincinoase.

Cavalerul cu Cruce Roşie, eliberat, o ia repede pe urmele sale, însoţit de pitic, abandonând-o pe cea pe care o crede, de-acum înainte, o făptură perversă şi lascivă.

Nefericita Unia se trezeşte, la rândul ei, în coliba pustie. Nici urmă de sihastru, nici de cei doi cavaleri. Mintea sa golită nu păstrează nicio amintire despre viziunile ciudate din timpul nopţii. Neînţelegând nicio iotă, ea părăseşte valea vrăjită, încercând să meargă pe urmele animalelor cavalerilor, în răcoarea dimineţii.

Lui Setni-Cavalerul cu Cruce Verde nu-i fu deloc greu să-i arunce pe o pistă falsă pe urmăritorii săi, ale căror minţi tulburate nu-şi recăpătaseră luciditatea Se întoarse deci în vale, cu intenţia de a o salva pe domniţa abandonată în mâinile perfidului magician.

Şi bine făcu, pentru că, spre marea sa surprindere, văzu un fals Cavaler cu Cruce Roşie călărind alături de domniţă. Invocând puterea granatului său, polluxianul, concentrându-şi forţele psihice, reuşi să risipească mirajul înşelător, care, ca un nor de ceaţă matinal, se prefăcu în fum. Unia, stupefiată, privise acest spectacol.

— Frumosule domn, gemu nefericita, vino în ajutorul meu! Sunt oare jucăria unui vrăjitor malefic? De ce a dispărut aşa însoţitorul meu? Totuşi nu i-am greşit cu nimic şi m-am purtat întotdeauna ca o femeie ruşinoasă şi castă. Rogu-vă, lămuriţi-mă...

— Doamnă, o asigură cavalerul, purtarea voastră a fost întotdeauna ireproşabilă. Din păcate, mintea prietenului nostru, tulburată de miasmele pestilenţiale ale monstruoasei Amăgiri, a fost o pradă uşoară pentru Archimago; acest sihastru nu este, de fapt, decât un magician demonic. În noaptea aceasta, nişte vise înşelătoare l-au copleşit pe Cavalerul cu Cruce Roşie, şi, crezând că ne-am bătut joc de prietenia lui, s-a aruncat ca un nebun pe urmele mele. Din fericire, am putut să scap de el şi să vin să vă eliberez de sugestiile lui Archimago, care făcuse să apară alături de dumneavoastră un android cu aspectul celui pe care-l iubiţi. Să nu vă mai temeţi de puterea lui malefică; de acum înainte, intru în slujba dumneavoastră şi vom face tot ce ne stă în putere pentru ca nefericitul cavaler să afle adevărul.

— Accept şi vă sunt recunoscătoare, Sire, totuşi mi se pare că ne va fi greu să-l ajungem din urmă...

— Graţie Cerului, nobilă Unia, am fost şi eu hărăzit cu anumite puteri. Astfel, putem să vedem pe această bijuterie drumul celui pe care-l căutăm. Să ne grăbim, căci mă tem să nu cadă din nou în jugul acestui malefic Archimago, care pare să se fi jurat să-l piardă.

„Fir-ar să fie!” se gândea Setni în sinea lui. „Dacă Pentoser m-ar vedea alături de mândreţea asta de fată, nu i-ar veni să-şi creadă ochilor. Pe cinstea mea, visez cu ochii deschişi, cu siguranţă planeta asta vrăjită îmi joacă în continuare feste! Mă exprim într-un jargon alambicat, care le-ar stârni hohote de râs tovarăşilor mei, şi totuşi mă simt întru totul în largul meu printre aceste fantasme anacronice... Cu atât mai rău, toate astea îşi vor găsi explicaţia mai târziu - cel puţin, aşa sper -, dar, între timp, trebuie să îmi joc rolul...”

Amândoi porniră atunci prin câmpia parfumată de miresmele proaspete ale dimineţii, insensibili la ispita corolelor umede, care răspândeau efluvii delicate.

Prin munţi şi prin văi, merseră astfel călare până la amiază prin acest ţinut magic, în timp ce polluxianul îşi implora însoţitoarea să se grăbească. Într-adevăr, imagini îngrijorătoare apăreau în granatul său: perfidul Archimago nu se lăsa deloc învins şi îi pregătea noi supărări...

De astă dată, va trebui să facă apel la toate puterile cu care îl hărăziseră psiborgii, pentru a-l înfrânge pe acest magician blestemat.

CAPITOLUL II

Într-adevăr, Cavalerul cu Cruce Roşie şi însoţitorul său întâlniseră în drumul lor un cuplu creat de necromant cavalerul Sans Foy[1] şi o nobilă domniţă cu chip luminos, Duessa. Aceasta din urmă nu era, în realitate, decât o vrăjitoare complice a lui Archimago, care dorea să-l subjuge pe viteazul cavaler şi să-l facă s-o uite pe nefericita Unia.

Cavalerul cu Cruce Roşie, mânios din pricina perversităţii speciei umane, îl sfidă imediat pe Sans Foy, iar acesta se grăbi să ridice mănuşa. Amândoi se distanţară atunci şi se aruncară unul asupra celuilalt, cu lancea înainte şi cu toată viteza armăsarilor lor.

Armele, ţinute cu o mână sigură, loviră simultan centrul scuturilor. Cei doi adversari, azvârliţi din şa, căzură la pământ cu un zgomot de fier vechi. Cavalerului cu Cruce Roşie, cu mintea încă tulburată, îi fu greu să se ridice. Din fericire pentru el, Sans Foy avea o gleznă rănită şi şchiopăta de mai mare mila.

În timp ce caii se îndepărtau de locul luptei pentru a paşte iarba deasă, cavalerii începură din nou să se înfrunte, dându-şi lovituri puternice şi cu vârful, şi cu lama săbiei.

Zgomotul spadelor care se loveau de armuri răsuna departe în câmpie, şi piticul, înfricoşat, îşi ascundea capul între mâini. Domniţei, în schimb, părea să-i placă această luptă, al cărei premiu era chiar ea, şi îi încuraja pe rând pe combatanţi.

Cavalerul cu Cruce Roşie deţinea un avantaj notabil, căci putea să se deplaseze cu uşurinţă, în timp ce Sans Foy trebuia să se întoarcă pe loc pentru a rezista loviturilor care plouau din toate părţile.

Curând, încheietura mâinii sale stângi primi o asemenea lovitură năprasnică, încât scutul lui căzu la pământ, fără ca el să poată să-l ridice, căci adversarul îl ţinea în şah. Acum, se limita să pareze cu lama săbiei loviturile primite, fără măcar să încerce să răspundă la ele.

Finalul luptei era neîndoielnic, astfel încât Sans Foy nu întârzie să ceară îndurare.

Pe moment, Cavalerul cu Cruce Roşie păru să ezite, mânia sa îndemnându-l să-i omoare pe cei care îndrăzneau să-l înfrunte.

---

[1] Numele cavalerului se pronunţă, în franceză, la fel ca sintagma „*sans foi*” („fără credinţă”) (n. tr.).

Totuşi, spiritul lui cavaleresc deveni preponderent, aşa că îl lăsă să plece pe învins, care, abandonându-şi scutul, se îndreptă şchiopătând spre armăsarul său.

Cavalerul cu Cruce Roşie, fără a se mai ocupa de el, îi făcu semn piticului să ia trofeul de război şi se duse să-şi prezinte omagiile frumoasei şi perfidei Duessa.

Aceasta îi întinse zâmbind eşarfe ei. Cavalerul o acceptă şi o înnodă în jurul mânerului lăncii sale.

Amândoi plecară atunci în trap domol, în timp ce învinsul dispărea în ceaţă.

În ciuda dragostei sale pentru Unia, Cavalerul cu Cruce Roşie trebui să recunoască în sinea lui că niciodată nu mai întâlnise o domniţă atât de minunată. Buzele ei cărnoase strigau după sărutări şi pielea ei de crini şi trandafiri era fără seamăn. Ce să mai spunem despre pieptul pietros, care se zbătea în corsaj şi din care era descoperit mai mult de jumătate?... Un parfum ameţitor cu miros de santal o făcea încă şi mai atrăgătoare pe această frumoasă seducătoare. Cavalerul, decis să-i declare numaidecât dragostea sa, coborî de pe cal aproape de o salcie cu crengile lungi atârnând pe pământ, pentru a-i împleti o cunună acestei regine a frumoaselor.

Spre marea sa surpriză, un urlet sfâşietor făcu să răsune pădurea din apropiere.

— Pe cinstea mea! exclamă el, mare minunăţie! Copacul ăsta pare să plângă la fel ca un om care suferă de o rană cumplită...

— Nu-i da atenţie, prietene, răspunse Duessa cu un zâmbet încântător pe buze. O fi opera vreunui vrăjitor care vrea să-ţi pună la încercare curajul. Vino, alesul inimii mele, de-abia aştept să răspund îmbrăţişării tale înfocate: un palat minunat ne aşteaptă, şi acolo vom putea să ne bucurăm netulburaţi de fericirea noastră.

Zicând acestea, ea dădu pinteni calului său, luând-o înainte. Cavalerul cu Cruce Roşie, uimit, privi pentru o clipă perla stacojie care ţâşnea din creanga ruptă, apoi, clătinând din cap, urcă din nou pe cal şi se grăbi s-o ajungă din urmă pe vrăjitoarea malefică ce îl subjugase, în timp ce piticul, mort de frică, făcea cale întoarsă. Îi întâlni curând pe Cavalerul cu Cruce Verde şi pe Unia, care mergeau pe urmele nefericitului cavaler. Toţi ajunseră astfel în preajma copacului rănit. Setni, fără să vrea, nu se putea împiedica să nu se simtă profund atras de cea

care, în vis, îl copleşise cu favorurile sale. Hotărât să dovedească puterea darurilor sale magice, observă:

— Iată, nobilă domniţă, prin ce perfidie a înşelat această vrăjitoare un nefericit amant! Aspectul înşelător al acestei sălcii ascunde un amant nefericit, care, îndrăgostit de această vrăjitoare, şi-a dat seama într-o bună zi de perfidia ei şi i-a spus verde în faţă că o dispreţuieşte. Iar ea s-a răzbunat astfel, aducându-l în halul în care este.

— Chiar aşa este, Sire? Atunci, vă conjur, eliberaţi-l, dacă vă stă în putere...

Cavalerul cu Cruce Verde îşi ridică privirea de pe granatul care îi permisese să distingă forma umană în frunzişurile şi trunchiul devenite translucide. Concentrându-se, îi conjură pe psiborgi să readucă acest mutant anormal la forma sa iniţială.

Atunci, una câte una, frunzele subţiri căzură pe pământ, aşa cum se întâmplă toamna, atunci când un crivăţ năprasnic le scutură codrilor podoaba. Tijele lungi părură să se strângă asupra lor însele, în timp ce scoarţa trunchiului, pierzându-şi aspectul aspru, căpăta consistenţa unei stofe mătăsoase. Apoi se schiţară trăsăturile unui chip îndurerat, fantomatice, chiar în miezul arborelui. Cu câteva clipe mai târziu, un adolescent plin de farmec apăru în locul sălciei. Stângaci, schiţă câteva gesturi, făcu câţiva paşi timizi şi se aruncă la picioarele salvatorului său.

— Fie ca Domnul să vă binecuvânteze pe vecie, Sire! Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, aş fi fost condamnat să-mi sfârşesc zilele în această stare nenorocită. Plantă, şi totuşi om, gândind şi suferind ca orice fiinţă din carne. Blestemata Duessa m-a făcut astfel; tocmai a trecut pe lângă mine, fără să arate nici cea mai mică dovadă de milă! Să ştiţi că e însoţită de un cavaler. Cerul să aibă milă de el: când această fiinţă crudă va fi terminat să se joace cu el, îl va subjuga printr-o vrajă puternică, şi el va fi blestemat pentru totdeauna, condamnat să trăiască într-o suferinţă perpetuă, fără speranţă, fără putinţă de iertare...

— Nu-mi spui nimic nou, prietene, zise Cavalerul cu Cruce Verde, cu o oarecare îngâmfare. Află că nu voi avea odihnă până când nu voi fi pus capăt mârşăviilor ei!

— Iubite Sire, să dea Domnul să vă puteţi atinge ţelul... Dar, vă implor, nu mă abandonaţi: dacă această fiinţă crudă mă găseşte, mă va trăsni din nou cu vreo vrajă.

— Ei bine, ne poţi însoţi. Chiar, mai bine, du-ne la o locuinţă unde vom putea găsi ceva de mâncare.

— Cu dragă inimă, Sire! Ar însemna să vă recompensez într-o foarte mică măsură bunătatea. Cunosc o femeie cumsecade care nu locuieşte prea departe de aici, ea vă va oferi ospitalitate.

— Bine, ia-o înainte...

Cortegiul îşi urmă deci drumul prin câmpia înverzită, şi domnişorul arătă curând cu degetul un firicel subţire de fum care se ridica deasupra copacilor. Apoi apăru o căsuţă cochetă: două femei stăteau în faţa porţii, părând să-şi aştepte oaspeţii.

În timp ce mergea, Cavalerul cu Cruce Verde reflectase asupra situaţiei: doi magicieni, Archimago şi Duessa, păreau să domine toate făpturile şterse pe care le întâlneau.

Dacă vroia s-o ajungă din urmă pe Duessa, pentru a se înfrunta cu ea, nu putea s-o ia şi pe Unia cu el. De altfel, dulcea copilă părea să se fi îndrăgostit de el: îi trimitea încontinuu ocheade înduioşătoare şi se înroşea imediat ce îi vorbea. Iar el, la rândul lui, nu mai era la fel de sigur dacă să-i rămână fidel Nicolettei...

Dându-şi seama de puterile psihice cu care îl înzestraseră psiborgii, puteri în care nu prea crezuse, la început, hotărî să se oprească pe această costişă alunecoasă, înainte de a ajunge la căsuţă.

— Frumoasă Unia, suspină el, n-aş putea să permit să vă supuneţi unor riscuri neştiute. Nu se cuvine ca o nobilă domniţă să străbată ţara în compania unui cavaler. Cred deci că e mai bine să mă aşteptaţi aici o vreme: acest băiat cumsecade şi aceste două femei binevoitoare vă vor ţine de urât...

— Asta înseamnă un „adio”, Cavalerule cu Cruce Verde? se plânse domniţa. Cum vă puteţi gândi, chiar şi pentru o clipă, să mă lăsaţi fără apărare, la cheremul farmecelor malefice ale vrăjitorilor care bântuie prin acest ţinut? V-am greşit cu ceva, în vreo privinţă cât de mică? Rogu-vă, spuneţi, îmi voi repara greşeala, dacă pot...

— Nu asta vroiam să spun, suverană frumuseţe. Niciodată nu m-am gândit să vă las aici fără apărare. Iată...

Spunând aceste cuvinte, polluxianul apăsă pe granatul lui - cea mai minunată maşinărie microminiaturizată pe care a

avut-o vreodată, după părerea lui -, şi un leu cu coama stufoasă îi apăru în faţă.

Văzând aceasta, Unia scoase un ţipăt de spaimă.

— Nu vă tulburaţi, doamnă, animalul acesta nu vă va face nimic rău! Din contră, vă va sluji cu fidelitate şi nu va răbda ca cineva să încerce să vă facă vreun rău. Cu el alături, nu veţi avea de ce să vă temeţi: distinge orice intenţie rea şi îl pedepseşte fără milă pe vinovat.

— Poate şi să reziste la incantaţiile magice ale lui Archimago şi ale Duessei?

— Nădăjduiesc că da... De altfel, nu vă voi părăsi pentru mult timp - cel puţin, asta este dorinţa cea mai scumpă inimii mele...

Spunând aceste cuvinte, falsul cavaler o salută pe nobila domniţă şi, dând pinteni calului, o lăsă în compania gazdelor sale, care erau foarte uimite că trebuie să adăpostească un animal atât de periculos.

Piticul îl urmă pe Setni, căci nu îi plăcea deloc promiscuitatea aceasta. Din păcate, paznicul făurit de polluxian nu se arătă deloc a fi la înălţimea sarcinii sale: astrotul începea să se familiarizeze cu puterile psihice cu care îl înzestraseră psiborgii, dar era încă departe de a putea să rivalizeze cu Archimago şi cu tovarăşa lui.

La puţin timp după plecarea lui, un hoţ care încerca să dea o lovitură se apropie de căsuţă, iar leul îl alungă numaidecât. Dar necromantul, profitând de absenţa Cavalerului cu Cruce Verde, făcu un android cu înfăţişarea celui pe care Unia încă îl mai iubea: Cavalerul cu Cruce Roşie.

De îndată ce îl zări, sărmana copilă, bucuroasă nevoie mare, se năpusti la el cu braţele deschise: leul vrăjit se prefăcu pe loc într-un nor de ceaţă. Din nou, nefericita se afla, fără apărare, în mâinile maleficului Archimago...

— Frumosule şi iubitule domn, suspină blânda domniţă, inima mea tânjea de dorul dumneavoastră. Viziuni înşelătoare vă tulburaseră mintea, şi m-aţi lăsat pradă unei adânci tristeţi. Şi totuşi nu greşisem cu nimic faţă de dragostea noastră! Fără dumneavoastră, viaţa se scurgea din mine, doar văzându-vă mă întorc iarăşi la viaţă. Poate că v-am supărat fără să-mi dau seama? Prezenţa voastră dovedeşte că mi-aţi dăruit iertarea, şi sunt atât de bucuroasă!

— De-ajuns, doamnă, să nu mai pomenim de această neînţelegere! răspunse falsul Cavaler cu Cruce Roşie, cu o voce dulceagă. Monstruoasa Amăgire îmi tulburase mintea. Prin bunăvoinţa Cerului, mirosul proaspăt al pădurii a scos din trupul meu miasmele perfide care îl otrăviseră. Da, vă iubesc cu o dragoste fără seamăn şi nu vă voi părăsi cât voi trăi... Haideţi, să lăsăm această sărmană cocioabă, să mergem într-un loc mai demn de fericirea noastră.

Unia, cu obrajii în flăcări, îşi adună în grabă lucrurile şi, după ce-şi luă repede rămas-bun de la gazdele sale, încălecă pe cal pentru a-l urma pe alesul inimii sale.

Atunci, cavalerul şi nobila domniţă porniră pe cărarea pe care Setni mersese cu puţin timp înainte. Pe parcursul drumului, conversau cu gingăşie despre lucruri galante; niciodată Unia nu-l văzuse pe iubitul său atât de atent faţă de ea, şi se bucura foarte mult de acest lucru, schimbând cu el sărutări gingaşe.

Cavalerul o complimenta încontinuu: lăuda bunul-gust al rochiei sale purpurii, în care erau incrustate safire şi rubine, smaralde şi diamante, care străluceau ca nişte pârâiaşe orbitoare de lumină.

Adesea strângea în mâna sa robustă mâna delicată îmbrăcată în catifea, şi o săruta, aţintind o privire fascinantă asupra sărmanei copile, pătrunsă de plăcere.

Din fericire, polluxianul veghea. Granatul lui îi arăta această privelişte, care îl umplea de uimire. Cu siguranţă, Cavalerul cu Cruce Roşie nu putea să se afle în urma lui, căci imaginile indicatorului magic îl arătau în compania unei doamne încântătoare, care părea să-l fi subjugat.

Însoţitorul Uniei nu putea să fie deci decât un zombi creat de maleficii magicieni care o persecutau. Făcându-şi armăsarul să se întoarcă cu atâta brutalitate, încât nobilul cal se ridică pe picioarele din spate, scoţând un nechezat de durere, polluxianul o luă înapoi cât putu de repede.

Soarele la amiază îşi arunca săgeţile arzătoare pe armura lui, şi lui Setni îi curgeau pârâiaşe de sudoare pe sub carcasa de metal, dar nu-i păsa deloc, nemaiavând în minte decât dorinţa de a ajunge la timp ca so salveze pe nefericita Unia.

Indiferent la umbrele graţioase ale faunilor şi ale driadelor[1] care se fugăreau râzând pe sub umbrişurile strălucitoare, îşi îmboldea cu pintenii bravul armăsar, care traversa, asemenea unui cerb încolţit lăstărişurile şi tufişurile, ridicând în urma lui un nor de praf.

Cu siguranţă, lupta urma să fie nemiloasă. Vrăjitorul, prin farmecele sale, ştiuse să facă să dispară leul gardian pe care îl crease, dar Setni nu se sinchisea de asta. Un singur lucru conta pentru el: să o elibereze pe minunata Unia.

Nu-i trebui mult timp pentru a ajunge la cuplul care venea în întâmpinarea lui. De îndată ce falsul Cavaler cu Cruce Roşie îl zări pe cel care se năpustea asupra lui, cu lancea în mână, se grăbi să dispară, şi frumoasa Unia se trezi singură, foarte uimită de această nouă păţanie.

— Doamne, Sire! exclamă ea. Ce-i cu minunea asta? Doar văzându-vă venind, viteazul meu însoţitor s-a prefăcut în fum. Iată încă un straniu exemplu de magie. Cum de e posibil aşa ceva?

— Nobilă doamnă, nu vă miraţi: Cavalerul cu Cruce Roşie se află departe de aici, în compania unei vrăjitoare perfide. Alături de dumneavoastră era necromantul Archimago, care încerca din nou să vă înşele.

— Pe cinstea mea, dragă Sire, vă sunt profund îndatorată. Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, acest magician m-ar fi dus într-o casă vrăjită, unde aş fi fost pradă farmecelor sale! Puterile dumneavoastră sunt infinit mai mari decât cele ale sărmanului meu Cavaler cu Cruce Roşie, care se lasă atât de uşor păcălit. Ce m-aş face fără dumneavoastră? De-acum înainte, nu vă mai pot refuza nimic. Spuneţi, prietene, vă aparţin întru totul...

Aceste cuvinte avură darul să-l înflăcăreze pe polluxian, care era deja foarte înclinat s-o găsească pe Unia pe placul său. Cu mintea înceţoşată de gânduri dezmăţate, o duse sub copaci. Acolo, cei doi se întinseră unul lângă celălalt, plini de delicateţe, schimbând mii de dovezi ale dragostei lor. Cu siguranţă, Cavalerul cu Cruce Verde s-ar fi lăsat dus spre gesturi regretabile, dacă frumoasa Unia n-ar fi găsit că admiratorul ei se cam grăbea. Gemetele sale atraseră atenţia unei turme ciudate, care se zbenguia prin pădure. Aceşti mutanţi, pe jumătate ţapi,

---

1 Nimfe ale pădurii (n. tr.).

pe jumătate oameni, nu se amestecau de obicei în treburile oamenilor, dar, fiind prin natura lor poznaşi, le jucau farse celor care se rătăceau prin domeniul lor; astfel, respingându-l pe Cavalerul cu Cruce Verde, o duseră pe nobila domniţă printre copaci, lăsându-l acolo pe cavaler, foarte nedumerit.

Pe moment vru să-i urmărească pe răpitorii frumoasei sale, dar le pierdu repede urma şi trebui să facă drumul înapoi, temându-se să nu se rătăcească prin aceste lăstărişuri stufoase.

Călărind în continuare, îşi făcea, spăşit, un examen de conştiinţă: de la începutul misiunii sale, nu le făcuse deloc cinste celor care îl trimiseseră. Puţin obişnuit să-şi folosească doar forţa psihică, în loc de paralizante şi dezintegratoare, făcuse o grămadă de greşeli.

La urma urmei, n-avea ce face cu Unia, oricât de frumoasă ar fi fost ea: Nicolette era singura lui dragoste. Din nou, Archimago îl păcălise. Fuga lui nu era decât o invitaţie mascata de a o seduce pe Unia, şi el, ca un prostănac, fusese cât pe ce să cadă în capcană!

Archimago şi Duessa îi manipulau pe Cavalerul cu Cruce Roşie şi pe Unia ca pe nişte simple marionete... Trebuia deci să înceteze să se preocupe de soarta cavalerului şi a doamnei sale, pentru a lupta împotriva acelora care domneau, ca stăpâni, pe acest astru ciudat.

Setni le mulţumi în gând psiborgilor pentru faptul că creaseră această turmă de fauni poznaşi. Hotărât să nu mai facă nicio greşeală, decise să descopere bârlogul demonicei Duessa.

Polluxianul îşi reglă granatul, şi imaginea vrăjitoarei apăru pe ecranul minuscul: mergea călare lângă nefericitul Cavaler cu Cruce Roşie. Cei doi se apropiau de un castel minunat, ale cărui turnuleţe ascuţite se pierdeau în nori. La sosirea lor în preajma meterezelor, crainici în costume din mătase grena făcură să răsune trompetele, în semn de „bun sosit”.

Cavalerul cu Cruce Roşie, uimit de atâta măreţie, intră fără să ezite dincolo de zidurile castelului. În spatele lui, podul mobil se ridică la loc.

Setni nu fu în stare să capete imagini cu ceea ce se petrecea dincolo de ziduri.

Hotărât să rişte totul, în ciuda vrăjitor puternice care trebuiau să apere castelul, se decise să se ducă acolo imediat Mai înainte de asta, se descotorosi de piticul plângăcios, ordonându-i:

— Du-te, micuţule! Găseşte-o pe domniţa Unia şi spune-i că voi încerca să-l salvez pe cel pe care-l iubeşte.

Piticul o şterse fără să mai aştepte.

Polluxianul trebui atunci să recurgă din nou la granatul său, care, o dată în plus, se dovedi nepreţuit, furnizându-i coordonatele bârlogului Duessei. Fără a mai aştepta, o şterse cât putu de repede, foarte decis, de astă dată, să nu se mai lase ridiculizat.

Cavalerul cu Cruce Verde ajunse în faţa zidurilor solide ale castelului atunci când cerul se împodobea cu nuanţele asfinţitului.

Silueta gardienilor se profila în spatele crenelurilor şi, lucru straniu, nu-i acordară nicio atenţie străinului plin de praf care apăruse în faţa podului mobil.

Cavalerul cu Cruce Verde, văzând că apelurile lui rămâneau fără răspuns, puse ochii pe un corn din fildeş încrustat cu pietre preţioase, atârnat cu un lanţ de aur de poarta solidă.

Spumegând de furie, îl luă şi suflă în el până când îşi pierdu răsuflarea.

În cele din urmă, castelana catadicsi să se arate: polluxianul îi văzu capul, împodobit cu un coif, desenându-se în partea de sus a meterezelor, în timp ce ea ţipa:

— Vezi-ţi de drum, cavalere! Eşti foarte îndrăzneţ, dacă ai venit să-mi tulburi odihna. Află că niciodată nimeni n-a mai ieşit din Lucifera după ce a intrat aici. Întoarce-te acolo de unde ai venit şi nu mai încerca să te iei la întrecere cu nişte entităţi a căror putere o depăşeşte pe a ta!

— Puţin îmi pasă de această vorbărie plină de vanitate! răspunse Cavalerul cu Cruce Verde, plin de dispreţ. Îl ţii aici pe un prieten de-al meu, şi mi-am jurat să-l smulg din ghearele tale. Deschide odată poarta, blestemato!

— Ei bine, cavalere, o dată ce doreşti să-ţi dovedeşti puterea, fă atunci să dispară poarta! îl zeflemisi Duessa, şi plecă.

Pus la încercare, trimisul psiborgilor făcu din nou apel la granatul său şi, concentrându-şi gândurile asupra obstacolului, încercă să-l dezintegreze, regretând, în sinea lui, că nu avea la el un pistol zdravăn fabricat în Kalapol…

Spre marea sa surprindere, zidul gros din stejar cu druguri din fier deveni, încetul cu încetul, translucid, apoi asemănător cu o folie de sticlă, ca să dispară, în sfârşit, fără să lase vreo urmă!

Dar bucuria lui fu de scurtă durată: într-adevăr, un cavaler călare pe un armăsar robust începu să-şi plimbe calul de cealaltă parte a podului mobil, apoi acesta coborî deasupra şanţurilor umplute cu apă, şi adversarul său, cu lancea îndreptată spre el, strigă:

— Apără-te, păduche greţos! Şi află că această înfruntare va fi nemiloasă...

Polluxianul ezită pentru o clipă: recunoscuse vocea şi emblema roşu-închis de pe scut.

— Nu mă voi lupta cu tine, prietene! îl asigură el. Eşti pradă farmecelor Duessei celei perfide şi am venit să te scap de ea. Lasă-mă să intru în pace!

— Pe toţi demonii din Infern, pentru asta va trebui să treci peste cadavrul meu! *En garde*...

Zicând acestea, Cavalerul cu Cruce Roşie îşi întinse lancea şi se aruncă, în galop, asupra fostului său tovarăş.

Cavalerul cu Cruce Verde, încă nehotărât, se puse în gardă şi aşteptă cu curaj lovitura. N-avea deloc intenţia să-l rănească pe prietenul lui, de aceea, atunci când acesta fu în bătaia armei lui, polluxianul se mulţumi să se culce pe grumazul animalului. Tăişul trecu pe lângă spatele lui, fără să-l atingă.

— Fii rezonabil! strigă el. Nu vreau să-ţi fac niciun rău: eşti la cheremul unei vrăjitoare, şi singura mea dorinţă este să te scap de ea.

— Apără-te, făţărnicule! Ţi-ai bătut joc de prietenia mea, şi numai sângele tău va putea spăla ofensa pe care mi-ai adus-o, replică furibundul, întorcându-şi calul.

De astă dată, din păcate, Cavalerul cu Cruce Verde nu se putu feri de lovitură.

Ca într-un coşmar, lancea se înfipse în mijlocul scutului său. Puterea impactului fu atât de mare, încât se simţi ridicat din şa. După ce pluti frumos în aer, căzu greu pe spate.

Văzând asta, adversarul reveni asupra lui, cu lancea în jos, gata să-l străpungă. Polluxianul se dădu de-a rostogolul, evită lovitura, dar şalele îl dureau foarte tare, şi îşi dădu seama că nu se va mai putea juca astfel mult timp.

La rândul său, Cavalerul cu Cruce Roşie, hotărât să termine repede, coborî de pe cal, dădu drumul lăncii şi, ridicându-şi sabia cu ambele mâini, se pregăti să-i zdrobească învinsului capul...

Trimisul psiborgilor se afla într-o situaţie disperată. Nici vorbă să se poată ridica. Cel mult, ar fi putut să pareze lovitura cu propria lui spadă. Reuşi s-o facă de două ori, dar a treia oară sabia îi lovi umărul, străpungând armura şi lăsând carnea descoperită.

„De data asta, sunt pierdut!” gândi Setni, disperat. „Ah, dacă aş putea măcar să devin invizibil!”

Spre marea sa surprindere, dintr-o dată, corpul lui dispăru!

Cavalerul cu Cruce Roşie, înciudat lovea cu picioarele la întâmplare, în timp ce adversarul lui fugea în patru labe, foarte uimit de scamatoria lui.

În timp ce Cavalerul cu Cruce Roşie continua să-l caute, vărsând o ploaie de înjurături, Cavalerul cu Cruce Verde putu să se ridice şi să traverseze podul.

Din păcate, uitase de magiciană: redeveni atunci vizibil, în momentul în care se afla lângă ziduri, o vrajă magică îl ridică de la pământ apoi un vârtej îl luă pe sus, ca pe o frunză uscată. Se simţi planând până la donjon. Acolo, coborî în trombă o scară în formă de spirală şi, în cele din urmă, fu aruncat într-o temniţă întunecată şi umedă...

Şi de această dată, forţa sa psihică fusese ridiculizată de cea a maleficei vrăjitoare!

Poate că totuşi nu era pierdută orice speranţă?

Poate că diformul pitic o găsise pe Unia şi-i spusese unde era el? Din păcate, ce-ar putea face, sărmanul de el, în faţa teribilei Duessa?

Cavalerul cu Cruce Verde nu putea decât să aştepte. Îşi examină închisoarea: dispunea de un pat infect de un urcior şi de pâine mucegăită. Şobolani ţopăiau în jurul lui şi nişte gemete, provenind din alte temniţe, îl făcură să-şi dea seama că nu era singurul prizonier al vrăjitoarei.

Hotărât, lucrurile mergeau din rău în mai rău! Aceste entităţi nu puteau fi învinse prin armele clasice, şi propria sa psiho-inducţie nu avea încă o forţă suficientă pentru a-i învinge pe aceşti adversari demonici.

Disperat, cavalerul se întinse pe culcuşul din paie, căzând într-un somn populat de coşmare cumplite.

Se vedea pătruns de flăcările Infernului, trecând prin suferinţe cumplite. În jurul lui, legiuni de draci îi martirizau pe cei damnaţi. Cleşti şi torţe incandescente îi sfâşiau carnea, fără

milă. Torţionarii săi, insensibili la urletele lui, îi biciuiau corpul râzând sarcastic. Partea cea mai atroce din această tortură era luciditatea nefericitului polluxian, care ştia că este pradă unei halucinaţii. Toate astea nu erau decât elucubraţiile macabre ale lumii sale interioare. Din când în când, reuşea să respingă aceste viziuni, care se estompau atunci ca într-un fel de ceaţă, dar de fiecare dată implacabila putere a Duessei îl scufunda la loc în coşmarul lui...

Aceasta dură destul de mult timp, cel puţin, în aparenţă.

După ceea ce auzea nefericitul, tovarăşii săi de suferinţă treceau prin aceleaşi chinuri. La un moment dat, crezu că-l vede pe Cavalerul cu Cruce Roşie, înspăimântat, privind acest spectacol halucinant, apoi, cuprins de panică, fugind din castelul blestemat cât mai repede, urmărit de Duessa, transformată într-un liliac enorm. Magiciana reuşise repede să-l prindă şi îl înconjurase cu o vrajă, aruncându-l, şi pe el, într-un fund de temniţă.

Polluxianul zări atunci un mutant uriaş care trecea peste podul mobil. Călărea pe o himeră oribilă: un balaur care vărsa flăcări pe gură. Complicele Duessei, Archimago, venea să i se alăture vrăjitoarei.

Cum să mai spere, de acum înainte, că va respinge undele subtile care îi invadau mintea?

Din nou, legiunile infernale se aruncară asupra nefericitului, făcându-l să treacă prin chinuri insuportabile.

Atunci, într-un moment de revoltă disperată, Cavalerul cu Cruce Verde puse o mână pe granatul său. Imediat spiritele dezgustătoare se îndepărtară. Larvele, vampirii, fantomele şi drăcuşorii dispărură într-un vârtej de fum, lăsând în urma lor un miros infect de sulf. O sferă care emana o fluorescenţă verzuie îl înconjura acum pe astrot care văzu reapărând pietrele umede ale temniţei sale.

Apoi un firişor subţire de lumină purpurie veni să se înfăşoare în jurul gratiilor, care se dematerializară într-o jerbă de scântei.

De acum înainte, nimic nu-l mai putea ţine pe loc pe Cavalerul cu Cruce Verde. Datorită miraculosului aparat al psiborgilor, respinsese, în sfârşit, sugestiile malefice ale celor doi magicieni! Încă înconjurat de aureola lui luminescentă, urcă scara în spirală şi ieşi în curtea castelului. Cât timp stătuse în temniţa lui? N-avea habar. Pentru un moment, cavalerul rămase

pe loc, orbit de razele strălucitoare ale soarelui, apoi ochii săi se acomodară cu această lumină orbitoare. Îi zări atunci în faţa lui pe mutantul uriaş şi pe slujitorul lui, balaurul, care îl aşteptau fermi pe poziţie.

De această dată, Cavalerul cu Cruce Verde înţelesese: nu-i va învinge niciodată prin puterea armelor. Această întrecere urma să fie o luptă între minţi, şi doar granatul lui, potenţându-i puterea psihică, îi putea aduce victoria.

Polluxianul se transformă atunci într-un vultur gigantic şi, luând altitudine, coborî în picaj asupra capului balaurului, cu ciocul înainte.

Himera lepădă numaidecât un jet de flăcări, care pârli penele vulturului, greşind cu puţin ţinta.

Schimbându-şi forma, trimisul psiborgilor deveni un fenix şi plonjă din nou asupra adversarului său, care, cu suflarea lui incandescentă, îl reduse la cenuşă. Renăscând imediat, fenixul îl înfruntă atunci pe uriaş. Cu un jet purpuriu, îi secţionă un braţ, scoţându-l din luptă.

Balaurul o luă de la capăt, dar flăcările pe care le lepăda se zdrobeau de ecranul energetic din jurul adversarului său. Vrăjitoarea veni atunci în ajutorul lui, sub forma unui monstru cu corpul plin de bube, un hibrid de broască râioasă şi şarpe, ce arunca jeturi de venin fetide, care şiroiau pe câmpul protector, înconjurându-l pe Setni din toate părţile.

Acum, Cavalerul cu Cruce Verde simţea că adversarii sunt în mâinile lui. Cu un ultim efort, invocând numele lui Wodan, materializă o legiune de walkirii[1], care, cu săbiile lor incandescente, îi atacară pe cei doi vrăjitori, făcându-le răni adânci.

De această dată, era prea mult!

Archimago şi Duessa fugiră în văzduh, sub formă de balauri, urmaţi îndeaproape de războinicele înaripate.

Curând, himerele malefice nu mai fură decât două puncte minuscule la orizont.

---

[1] (În mitologia scandinavă) Nume dat fiicelor lui Wotan (al cărui nume sună asemănător cu „Wodan”, numele unuia dintre psiborgi, pe care îl invocă Setni), fecioare războinice şi foarte frumoase, care hotărau soarta bătăliilor, cauzând moartea unora sau a altora dintre combatanţi, în funcţie de voinţa zeilor (n. tr.).

Cavalerul cu Cruce Verde, epuizat, se lăsă să cadă pe pământ.

Castelul vrăjit dispăruse şi el se afla în mijlocul unei pajişti verzi smălţuite cu flori.

În depărtare, distingea o femeie călare pe un cal de paradă.

Piticul venea în urma ei, cocoţat pe asinul lui de un alb strălucitor.

Nu departe de el zăcea Cavalerul cu Cruce Roşie, cufundat într-un somn adânc.

Totul urma să se reia de la capăt?

Cavalerul, păcălit de malefica Duessa, probabil că nu-l mai privea ca pe un prieten; trebuia, cu orice preţ, să evite o luptă fără rost.

Cu un ultim efort, Setni făcu apel la granatul lui pentru a-şi relua aspectul de om, apoi, epuizat, îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL III

Atunci când domniţa Unia zări cele trei corpuri întinse pe jos, se repezi la Cavalerul cu Cruce Roşie, hohotind de plâns, făcând văzduhul să răsune de văicărelile ei.

— Vai de mine! Fie ca Cerul să mă aibă în paza lui: mi-am pierdut sprijinul, pe dulcele meu prieten pe care mi-l hărăzise Dragostea... Fără el, viaţa mea nu mai e decât un iad! Mă rog ca Dumnezeu, în milostivenia lui, să mă lase să mor...

Din fericire, cavalerul avea mai mult de o fărâmă de viaţă în el: era, pur şi simplu, cufundat într-un somn adânc, şi ţipetele Uniei îl făcură să deschidă ochii.

— Tu eşti, Lumina inimii mele?! exclamă el, ridicându-se. Pe sufletul meu, o asemenea durere mă umple de ruşine! Cum am putut, pentru o clipă măcar, să te consider infidelă?...

Spunând aceste cuvinte, o strânse în braţele sale, şi cei doi rămaseră îmbrăţişaţi pentru o vreme. Pe chipul dulce al Uniei şiroiau lacrimi, şi nu-i venea să creadă că fericirea ei era aievea, după atâtea încercări prin care trecuse.

Tocmai atunci cavalerul zări celelalte două corpuri. Recunoscu în primul pe cel al Cavalerului cu Cruce Verde, prietenul lui pe care îl bănuise pe nedrept, şi fu rândul lui să se văicărească, reproşându-şi cât de orbit fusese.

— Frumosule domn, gemu el punându-se în genunchi lângă Cavalerul cu Cruce Verde, vă implor să mă iertaţi! De când ne-am întâlnit, m-aţi ajutat întotdeauna ca un prieten curajos şi loial, ferindu-mă de capcanele presărate în calea mea de demonicul Archimago şi de funesta lui tovarăşă. Iar eu, ca recompensă pentru bunătatea dumneavoastră, v-am înfruntat, refuzând să cred că sunteţi nevinovat. Viaţa mea toată nu va fi de ajuns pentru a ispăşi o asemenea nelegiuire. Pe cinstea mea, voi îmbrăca veşmântul penitenţei şi mă voi ruga, de acum înainte, pentru liniştea sufletului vostru.

Totuşi Setni, la rândul său, îşi revenise în simţiri.

Dintr-o privire, îşi dădu seama care era situaţia. Cavalerul cu Cruce Verde îşi terminase ucenicia. De acum înainte, trimisul psiborgilor trebuia să-şi arate puterea modificându-şi înfăţişarea. Granatul îi îndeplinise dorinţa: privindu-şi veşmintele, văzu că purta acum o cămaşă din zale brodată cu fir de aur şi de argint, coiful, aflat în dreapta lui, era împodobit cu o coroană princiară, iar măciulia spadei sale era bătută cu rubine.

De acum înainte, nu mai era un sărman cavaler rătăcitor, ci un fiu de rege...

Se ridică, la rândul lui, şi soarele aruncă fulgere pe armura lui făurită din argint. Simultan, cadavrul cu fostul său chip păru să se spulbere în văzduh, şi un zefir uşor făcu să se ridice în aer o pulbere fină de diamant.

— Doamne! Ce minunăţie! exclamă Cavalerul cu Cruce Roşie, măsurându-l din priviri pe cel proaspăt apărut, cu un aer stupefiat. Cine sunteţi, nobile Sire, dacă puteţi să faceţi asemenea farmece?

— Sunt prinţul Arthur şi vin de-a dreptul din regatul basmului. Cavalerul cu Cruce Verde era slujitorul meu credincios, s-a luptat cu nemernicul Archimago până la capătul puterilor sale. Acum, s-a întors pe tărâmul vrăjit, unde îşi va sfârşi viaţa în tufişurile plăcerilor, bucurându-se de o fericire perpetuă. Regina zânelor m-a însărcinat să-i iau locul şi să pun capăt mârşăviilor diabolicilor necromanţi care vă persecută. În curând, legiunile mele se vor duce să-i prindă în bârlogul lor îndepărtat, dar, în viitorul imediat vreau să te ajut să-i eliberezi pe părinţii celei pe care-o iubeşti.

— Fie ca Cerul să vă răsplătească pentru bunătatea voastră, viteazule prinţ! Cavalerul cu Cruce Verde a ştiut să ne cucerească inima, era pentru mine un prieten de nădejde. Mă bucur să aflu că a ajuns într-un ţinut plăcut ochilor, unde, printre florile cu corole luminoase, pârâiaşele cristaline şi văile împodobite de o primăvară eternă, va primi recompensa pe care o merită, pe bună dreptate. Totuşi mi se strânge inima de tristeţe la gândul că nu o să-l mai văd niciodată şi că nu voi putea să-i cer iertare pentru ofensele pe care i le-am adus. Disperarea îmi roade sufletul şi mi-e foarte ruşine de josnicia mea...

— Nu-i nimic! În numele lui, te asigur că te-a iertat. Să mergem, prietene: nu uita că ai o sarcină grea de îndeplinit.

Zicând acestea, prinţul Arthur suflă într-un corn de fildeş, şi un bidiviu minunat veni în galop.

Era acoperit cu o învelitoare din mătase stacojie, ce atârna până la pământ. Avea capul delicat şi picioarele zvelte. Armătura şeii sale era din argint lucrat iar şaua - acoperită cu hermină. Cavalerul cu Cruce Roşie se extazie la vederea lui,

mândrindu-se să călărească alături de un cavaler cu o atât de frumoasă ţinută.

Toţi patru porniră atunci din nou la drum, cei doi nobili seniori încadrând-o pe domniţă, în timp ce piticul, pe măgarul lui, mergea la trap în urma lor.

Merseră multă vreme astfel.

Setni-Arthur discuta cu Unia. Cavalerul cu Cruce Roşie, ros de remuşcări, nu sufla niciun cuvinţel. În curând se lăsă noaptea, şi călătorii îşi găsiră adăpost într-o grotă neagră, care purta numele de Peştera Disperării.

De jur împrejur, buturugi putrede se agăţau de crăpăturile stâncilor. Pe pământ erau presărate nenumărate schelete albicioase.

Nişte bufniţe, singurele păsări care-şi făceau cuib în acest loc funest, scoteau ţipete sinistre.

În ciuda aspectului neliniştitor al locului, călătorii, epuizaţi, se instalară în grotă, după ce scoseseră osemintele răspândite prin ea. Cavalerul cu Cruce Roşie şi Unia se culcară unul lângă celălalt, în timp ce prinţul Arthur şi piticul se aşezau în faţa intrării.

Mâncară în silă puţină carne de porc afumată şi pâine, stingându-şi setea cu apa unui izvor din apropiere, apoi oboseala le îngreună pleoapele şi căzură într-un somn greu.

De astă dată, totuşi, polluxianul era cu ochii în patru: recenta lui victorie îi dăduse încredere în puterile sale psihice, şi aceasta îi permise să asiste la visele care îl bântuiau pe tovarăşul lui, fără a fi subjugat el însuşi de aceste viziuni de coşmar.

Astfel, văzu o spirală neclară ţâşnind din solul peşterii, răsucindu-se ca un şarpe malefic, încolăcindu-se în spire din ce în ce mai strânse, ca să se transforme încet într-o siluetă omenească.

Împrejur, un concert sugrumat de gemete, de rumori şi de plângeri se răsfrângea într-o melopee funestă pe pereţii de piatră, ca şi cum nişte fiinţe blestemate, întemniţate în stânci, murmurau rugăminţi sfâşietoare.

Făptura abjectă devenea din ce în ce mai uşor de perceput o lumină vagă era răspândită de ceaţa care o înconjura. Se ghiceau în ea forme confuze, uneori mâini împreunate într-un gest implorator, uneori un chip palid pe care şiroiau lacrimile, marcat de o disperare cumplită, uneori silueta unei femei

îngenuncheate înaintea unui mormânt, rugând Cerul să aibă milă de sufletul unui răposat, ce murise din ură şi revoltă contra implacabilului destin.

Acest cortegiu fantomatic se estompă curând, pe măsura ce oribilul bătrân căpăta o oarecare consistenţă carnală.

Polluxianul putu atunci să distingă aspectul fiinţei perfide ghemuite pe pietrele umede, care se apleca asupra Cavalerului cu Cruce Roşie, lungile lui bucle sure atârnau în dezordine, mascându-i parţial chipul descărnat. Nişte zdrenţe jegoase şi cârpite îi înveleau corpul scheletic, şi doar un şnur i le prindea pe talie, subliniindu-i slăbiciunea bolnăvicioasă.

Ochii lui adânc cufundaţi în orbite îl fixau pătrunzător pe cavaler, în timp ce el murmura o melopee sfâşietoare cu un glas monoton:

— Nefericite muritor, ştii că Parcele[1] inexorabile i-au trasat fiecăruia destinul. Cel care nu merită să trăiască, trebuie să piară. Asta este legea implacabilă a acestei lumi. N-ai ştiut să recunoşti nobila prietenie pe care ţi-o purta Cavalerul cu Cruce Verde şi nu i-ai oferit în schimb decât ingratitudine. Pe deasupra, o femeie te iubea mai mult decât propria-i viaţă şi ai insultat-o cu cruzime, abandonând-o în mâinile perfide ale torţionarilor ei. Şi-atunci, de ce să te agăţi de o viaţă nenorocită, în timpul căreia nu vei înceta să regreţi mârşăviile pe care le-ai făcut? Fă pasul dificil care-ţi va oferi odihna veşnică. Cu cât vei trăi mai mult, cu atât povara păcatelor tale ţi se va părea mai grea. Deja ai luat-o de mai multe ori pe calea greşelii, şi-atunci, la ce bun să continui o luptă inutilă? Acum câtva timp, în temniţa în care erai prizonier, erai disperat de mârşăviile tale şi chemai moartea ca pe o eliberare. Ei bine, fii raţional: ia în mână spada ta credincioasă şi taie pentru totdeauna firul subţire care te mai leagă de acest ţinut al suferinţelor. Din cauza greşelii tale, Cavalerul cu Cruce Verde nu mai este. Cum vei îndrăzni să te căsătoreşti cu pura Unia, acum, când ai fost al infamei Duessa, acoperindu-te de noroi? Haide, cavalere, mori repede! Moartea te vindecă de toate relele...

Setni-Arthur vedea că tovarăşul său era atins până în adâncul sufletului de acest discurs perfid.

---

[1] (În mitologia romană) Cele trei divinităţi din infern (*Clotho*, *Lachesis* şi *Atropos*), despre care se credea că prima toarce, a doua deapănă, iar a treia taie firul vieţii omului (n. tr.).

Mâna i se crispa pe măciulia săbiei sale. Sfâşiat de nelinişte şi de disperare, nenorocitul nu mai vedea altă rezolvare pentru o viaţă marcată de nefericire.

În sinea lui, nu mai avea nicio speranţă: sarcina lui dificilă şi nesigură i se părea irealizabilă. Niciodată nu va putea s-o ducă la bun sfârşit şi să-i elibereze pe părinţii Uniei, făcând astfel să i se ierte dispreţul. Sufletul lui tânjea după o odihnă veşnică într-un mormânt tăcut, unde orice durere ar dispărea.

Încetul cu încetul, în singurătatea nemiloasă în care se afla, fără prieten, fără iubită, se convingea de ticăloşia lui: mâna lui tremurătoare scotea sabia din teacă.

Insidioasă şi persuasivă, vocea de dincolo de mormânt continua să-i şoptească la ureche:

— Cu cât sunt zilele mai multe, cu atât păcatele sunt mai multe, şi pedeapsa - mai cumplită; haide, cavalerule, haide... Ispăşeşte-ţi crimele...

Dintr-un salt, cavalerul se ridică, năuc, sudoarea îi şiroia pe faţă, iar ochii săi buimaci erau aţintiţi asupra tăişului sclipitor cu margine oţelită. Îl privi astfel pentru o clipă, apoi, întorcându-i vârful spre pieptul său, înfipse mânerul într-o crăpătură de stâncă şi, îndepărtându-şi cămaşa din zale, îşi dezgoli pieptul...

De astă dată, polluxianul văzuse destul.

Nu putea să-l lase pe nefericitul cavaler pradă maleficiilor necromanţilor care stăpâneau această planetă.

Cu toată puterea minţii sale, înzecită de granatul psiborgilor, se concentră să alunge miasmele care înveninau gândurile Cavalerului cu Cruce Roşie.

Implacabilul impact al gândirii sale respinse încetul cu încetul spiritul malefic. Aşa cum ceaţa se risipeşte dimineaţa în văile umede, sub razele lui Phoebus[1], învingător, la fel se topi fantoma descărnată, în urma răzbunării sale furioase.

În curând, orice imagine a nefastului bătrân dispăru.

Setni fauri atunci o imagine cu vechiul său aspect cea a Cavalerului cu Cruce Verde, care spuse zâmbind, cu braţele întinse:

— Nobile prieten, lasă deoparte aceste gânduri disperate! N-am murit prietene, prinţul Arthur îmi încredinţase o misiune pe

---

[1] Phoebus - Apollo este zeul Soarelui, al poeziei si al artelor, în mitologia greacă (n.tr.).

care am îndeplinit-o. Acum, prinţul meu se va lupta el însuşi cu Archimago şi cu Duessa. Puterea mea n-ar fi fost niciodată de-ajuns pentru a-i nimici, în bârlogul în care s-au aciuat. Să crezi în el aşa cum ai crezut în mine! Orice viaţă are durata ei, pe care nimeni n-are dreptul s-o scurteze, nici s-o mărească. Eşti un soldat şi ştii că nu-ţi poţi abandona postul fără să fi primit ordin s-o faci. Niciodată n-ai dat înapoi în faţa vreunui duşman; datoria te cheamă şi trebuie să te lupţi cu himera dezgustătoare care îi ţine prizonieri pe părinţii iubitei tale. Tu eşti singura lor speranţă, aşa că nu-i dezamăgi! Unia încă te iubeşte şi nu aşteaptă decât să îi eliberezi, pentru a se logodi cu tine; uite, ea însăşi te imploră să nu o părăseşti...

În timp ce cavalerul spunea acestea, nobila domniţă părea că se aruncă la picioarele Cavalerului cu Cruce Roşie, implorându-l să-şi ţină promisiunea şi jurându-i să fie a lui pe vecie.

Văzând asta, cavalerul se întoarse brusc în lumea celor vii, o ridică de jos pe dulcea copilă şoptindu-i cuvinte tandre, apoi, ajutând-o să se culce la loc, o sărută cast pe frunte.

Atunci, cu chipul strălucindu-i de un calm senin, se întinse în culcuşul lui, cu mâinile aşezate pe crucea pe care o alcătuia mânerul săbiei sale.

Setni-Arthur scoase un suspin adânc: şi de această dată, reuşise să respingă farmecele viclene ale celor doi vrăjitori, demonstrându-şi astfel măiestria.

Pe parcursul restului nopţii, rămase cu ochii în patru, gata să intervină în cazul unui nou atac psihic, dar nu se mai întâmplă nimic.

Astfel, avu timp să mediteze şi să vadă cum stăteau lucrurile.

La sosirea lui pe această planetă, nu dispunea de un control psihic suficient pentru a lupta de la egal la egal cu aceste creaturi, care nu se sinchiseau de armele materiale şi care nu se foloseau decât de puterea minţii. Experţi în telekinezie, în telepsihism, în psiho-inducţie, îşi bătuseră joc de bietul Cavaler cu Cruce Roşie, care nu înţelegea o iotă din ceea ce i se întâmpla.

Acum, lucrurile stăteau cu totul altfel. Prin metamorfozarea lui în prinţ, le dovedise prietenilor şi duşmanilor săi controlul complet pe care îl avea asupra formei sale carnale. Putea, după dorinţă, să risipească materializările duşmanilor săi: distrugerea castelului Duessei le dăduse, cu siguranţă, de gândit. Perfidul

cuplu trebuise să fugă din faţa celui care fusese, la început, doar o jucărie în mâinile lor. Totuşi, asta nu era decât o etapă a acestei lupte ciudate. Până în acest moment, trebuise să suporte cadrul şi imaginea artificială a acestei lumi, care îi fusese impusă. Cu siguranţă, realitatea era cu totul diferită! Apariţia subită a acestei planete în miezul Căii Lactee dovedea că fusese creată, piesă cu piesă, de Archimago şi Duessa. Doar dacă n-o mutaseră, pur şi simplu, dintr-un punct al universului într-altul... Sau - ipoteza cea mai simplă - acest astru şi locuitorii săi nu erau decât o simplă iluzie pentru spirit! Probabil că psiborgii aveau o idee exactă cu privire la acest lucru. Doar că refuzau să intervină în mod direct. Păcat...

Polluxianul îşi întinse picioarele şi îşi continuă reflecţiile:

„Toate aceste aventuri le vor pune, cu siguranţă, ceva probleme Marilor Creiere din Kalapol! Presupunând că voi putea să le povestesc, într-o bună zi, peripeţiile mele. Deh, văicărelile astea nu slujesc la nimic: lupta trebuie să fie dusă într-un mod foarte derutant în această lume, care se supune doar puterilor psihice. Totuşi, regulile bune şi vechi ale strategiei rămân valabile: după o rezistenţă pasivă, trebuie să se treacă la atac. Şi, la naiba, prinţul are o măiestrie mult mai mare decât răposatul Cavaler cu Cruce Verde! Doar că nu trebuie să mă mai supraestimez. Amplificatorul *psi* al granatului nu are decât o putere limitată. Dacă cei doi vrăjitori dispun de un aparat similar în bârlogul lor, pot foarte bine să mă surclaseze. Deci e important să tatonez reacţiile adversarilor mei. Înainte de toate, trebuie să marchez încă un punct, eliberându-i pe părinţii frumoasei Unia. Apoi, voi avea timp să trec la ofensivă, cu un plan oarecum diferit...”

Prinţul Arthur căscă de-i trosniră fălcile; noaptea fusese lungă, dar nu se simţea prea obosit nepreţuitul său granat îi oferea odihnă minţii şi, într-o oarecare măsură, şi corpul se simţea în stare să înfrunte încercările unei noi zile.

Cum tovarăşii lui încă mai dormeau, îşi concentră gândurile asupra părinţilor Uniei. Imediat îi apăru o viziune: nefericiţii erau prinşi cu lanţuri de o stâncă, în fundul unei trecători adânci.

Polluxianul o localiză fără probleme: se găsea la est la o jumătate de zi de mers călare. Totuşi partea de sfârşit a traseului va fi dificilă, căci vor trebui să-şi abandoneze animalele, pentru a termina drumul pe jos.

Un mic detaliu: cerberul incoruptibil care păzea intrarea în canion era şi el o creatură bizară făurită de cele două entităţi perfide ce domneau pe această planetă. Această himeră, dintr-o specie necunoscută în Calea Lactee, îmbina unele caracteristici ale saurienilor[1] cu altele tipic proboscidiene[2]. Labele ei cu gheare şi cu solzi te făceau să te gândeşti la vreun carnosaur, în timp ce capul său hibrid era cel al unui mastodont care ar fi fost dotat totodată cu o trompă şi cu mai multe rânduri de dinţi oţeliţi. Era oare un animal banal în ţinutul natal al necromanţilor? În orice caz, reprezenta un adversar redutabil, în acelaşi timp prin dantura lui şi prin veninul coroziv pe care îl arunca prin trompa puternică.

Soarele se ridicase pe cer şi ziua promitea să fie la fel de frumoasă ca cele de dinainte: lucru ciudat, nu plouase nici măcar o singură dată de când sosise, şi totuşi pâraiele şi râurile erau pline. Acesta era un amănunt semnificativ în ecologia delirantă a acestui continent absurd, care nu putea fi viabil, şi o nouă dovadă pentru caracterul lui pur artificial.

Câţiva nori leneveau pe cer ca nişte discuri groase din aur, şi nişte urme de ceaţă făceau poieniţa şi mai sinistră. Fiecare buturugă semăna cu un monstru la pândă, care ar fi aşteptat ieşirea călătorilor pentru a-i ataca. În realitate, polluxianul nu detecta niciun pericol veritabil. Îi trezi, aşadar, pe tovarăşii săi, care nu păstrau nicio amintire despre chinurile din coşmarurile lor, apoi toţi înghiţiră o gustare frugală, sperând să-şi potolească mai bine foamea când vor lua următoarea masă.

Atunci când fură gata de plecare, prinţul Arthur ţinu să-l avertizeze pe prietenul său de ceea ce îl aştepta.

— Nobile cavaler, bucură-te: căutarea ta se apropie de sfârşit! Incantaţiile mele magice mi-au permis să văd unde sunt ţinuţi părinţii iubitei tale. Sunt destul de aproape de aici: probabil că ne vom afla în preajmă atunci când soarele va fi sus de tot pe cer. Totuşi trebuie să te previn că sarcina ta nu va fi deloc uşoară...

---

[1] Saurieni = ordin de reptile cu corpul alungit şi prevăzut, de obicei, cu patru picioare, din care fac parte şopârlele, cameleonii, etc. (n. tr.).

[2] Proboscidieni = ordin de mamifere mari, greoaie, care au nasul prelungit cu o trompă, incluzându-i şi pe elefanţi (n. tr.).

— Pe cinstea mea, dragă Sire, îmi aduceţi mare bucurie în suflet! E adevărat? Încercările noastre vor lua sfârşit?

— Jur pe ce am mai sfânt nici nu se va termina ziua, şi îi vei fi dat drăgăstoasei tale prietene dovada vitejiei tale...

— Ştiu că pot să am încredere deplină în dumneavoastră, nobile Arthur, de aceea nu vă voi pune la îndoială spusele, totuşi nu îndrăzneam să sper că ziua aceasta binecuvântată va sosi vreodată. Negreşit lupta va fi înverşunată! Înainte de orice, ţin să fac un legământ solemn. Pe toate Sfintele Relicve, jur să vă slujesc cu credinţă timp de trei ani, dacă Domnul mă lasă în viaţă după lupta nemiloasă pe care o voi purta. Aceasta, în semn de recunoştinţă pentru ceea ce a făcut pentru mine Cavalerul dumneavoastră cu Cruce Verde, pe care l-am răsplătit atât de crud pentru bunătatea sa, şi, de asemenea, pentru tot ce aţi făcut dumneavoastră pentru mine. În noaptea aceasta, mi s-a părut că vă luptaţi pentru a mă apăra, dar nu păstrez decât o amintire neclară a acestui vis...

— Nu-i da atenţie, prietene! Dacă e adevărat că te-am apărat, nu trebuie să-mi fii recunoscător pentru asta. Totuşi apreciez mult promisiunea ta şi îţi mulţumesc.

Zicând acestea, vitejii cavaleri dădură pinteni cailor lor şi porniră la trap pe cărarea pietroasă. Unia şi piticul o luară după ei, împărtăşindu-şi reciproc temerile.

Peisajul avea un aspect foarte diferit de câmpia plăcută ochiului pe care o parcursese, până atunci, polluxianul. Cât vedeai cu ochii, nu se zărea decât o îngrămădire haotică de pietre cu formele şlefuite, după fantezie, de eroziune. Ici - un cap de câine, colo - un profil hieratic de războinic, mai încolo - vreo dantelă fină din piatră cu meandre baroce.

Majoritatea stâncilor prezentau nişte vine sângerii, ca şi cum ar fi fost vorba de nişte cheaguri oribile lăsate de un balaur rănit de moarte.

Caii urmau forăind cărarea îngustă care şerpuia printre falezele abrupte. Doar o iarbă rahitică găsea cât de cât hrană în acest haos arid.

Arthur-Setni nu dădea atenţie peisajului, nici măcar nu se mai întreba ce realitate misterioasă ascundea acest decor înfiorător. Pentru moment, nu dorea decât să ajungă cât mai repede la destinaţie şi să-l ajute pe Cavalerul cu Cruce Roşie să-i elibereze pe cei doi captivi. Care era, exact, rolul jucat de

părinţii Uniei, în aceste iţe încurcate? Greu de spus... Dar toate aceste personaje aveau, fără doar şi poate, rolul lor în ciudata alegorie pe care o propunea această lume aberantă.

Înainte de toate, trebuia să le dovedească adversarilor lui că un om putea să le învingă cu uşurinţă fantasmele. Apoi, va avea timp să-şi aprofundeze investigaţiile.

Tovarăşii săi îi respectau tăcerea.

Cavalerul cu Cruce Roşie se gândea cu oarecare nelinişte la încercarea decisivă prin care urma să treacă. Victoria lui ar însemna îndeplinirea misiunii sale şi, de asemenea, certitudinea de a o avea pe Unia, în sfârşit, numai pentru el. De aceea arunca deseori priviri furişe la domniţa inimii lui, şi se simţea mai puternic şi mai liniştit.

Aceasta, la rândul ei, îşi ascundea cât putea de bine neliniştea pe care o resimţea la gândul luptei nemiloase care urma să se desfăşoare în curând. Avea deplină încredere în vitejia cavalerului care o slujea.

Totuşi se întreba cu teamă dacă acesta va reuşi să-şi atingă ţelul. Din fericire, prinţul Arthur era acolo pentru a-i veni în ajutor, în cazul în care ar fi fost nevoie: făcuse dovada puterii farmecelor sale şi, cu siguranţă, nu va asista nepăsător la lupta dintre prietenul său şi paznicul fioros care îi păzea pe nefericiţii bătrâni.

Totuşi, sărmana copilă era atât de emoţionată, încât, uneori, lacrimile îi înceţoşau ochii mari, şi trebuia să se chinuiască pentru a-i zâmbi Cavalerului cu Cruce Roşie, atunci când acesta se uita la ea.

Cărarea pe care mergea cortegiul devenea din ce în ce mai abruptă, şi caii se împiedicau deseori de pietre. Călăreţii trebuiau să fie de două ori mai atenţi, pentru că treceau acum printr-o vale strâmtă, şi o cădere cât de mică le-ar fi fost fatală.

Cât vedeai cu ochii, nu erau decât stânci goale cu vârfurile pierdute în ceaţa albăstruie. Nici cea mai mică plantă, nici cea mai mică gâză. Prezenţa balaurului părea să fi şters orice urmă de viaţă din acest colţ de lume.

Uneori, nişte faleze sub formă de ruine te făceau să crezi că existase cândva vreun castel pe aceste culmi sălbatice. O dată ce te apropiai de ele, nu mai păreau decât nişte stânci ciudat şlefuite de fantezia naturii.

Pentru moment, parcă celor doi necromanţi nu le păsa de micul grup: nicio viziune, nicio sugestie nu era percepută de simţurile ascuţite ale polluxianului.

După câte se părea, Archimago şi Duessa îşi păstrau forţele psihice pentru a-l susţine pe monstrul creat de ei. Acest lucru era mai curând liniştitor: aceşti vrăjitori blestemaţi începeau, negreşit, să respecte puterile neştiute ale adversarului lor: Setni.

În curând cărăruia începu să coboare spre o falie strâmtă, săpată perpendicular în munte, ca de o gigantică lovitură de spadă. Ea şerpuia în meandre pe coasta pantei abrupte, permiţând, uneori, o vedere de ansamblu asupra canionului.

Cailor le era din ce în ce mai greu să-şi păstreze echilibrul, de aceea oamenii trebuiră să se dea jos de pe cai şi să-şi continue coborârea ţinându-i de hăţuri.

Tocmai atunci, la o cotitură ce dădea înspre un perete vertical, cei doi cavaleri îşi zăriră temutul adversar.

Înfăţişarea redutabilă a monstrului, mai mare decât doi cai la un loc, îi făcu să se înfioare. Capul blindat avea o creastă zdrenţuită şi, de-o parte şi de alta, doi ochi mari pedunculaţi, care se mişcau încontinuu. Corpul, acoperit de o platoşă groasă din solzi, stătea pe patru picioare puternice care se terminau cu gheare de oţel. Dar nu ăsta era cel mai periculos lucru, căci acest monstru lepădat din Infern arunca prin trompă o salivă înveninată, care se lovea sfârâind de stânci şi le ardea într-o jerbă de fum. După aceasta, îşi azvârlea limba bifidă şi lingea valurile de spumă care ţâşneau din stânci, şi o lua de la capăt, cu câteva clipe mai târziu.

În spatele lui, legaţi de două cristale sub formă de prisme, doi bătrâni nefericiţi păreau să treacă prin chinurile Iadului. Trupurile lor descărnate arătau că fuseseră multă vreme lipsiţi de hrană. Cu capul căzut în piept, păreau să-şi fi pierdut orice speranţă şi nu mai aveau nici măcar puterea de a-şi plânge soarta nefericită.

Văzând aceasta, Cavalerul cu Cruce Roşie, plin de mânie, se aruncă asupra torţionarului lor.

Îşi scoase sabia din teacă şi, acoperindu-se cu scutul, se năpusti spre fundul prăpastiei, fără a ezita nici măcar o clipă.

Prinţul Arthur merse puţin în urma lui, cu ochii în patru, şi cu mintea ageră gata să intervină contra maşinaţiilor vrăjitorilor

malefici. Ar fi putut, fără îndoială, să risipească această imagine fantasmagorică, aşa cum respinsese visele induse pe cale psihică din noaptea dinainte, dar nu se simţea încă destul de priceput în această nouă artă, ca să încerce s-o facă, şi prefera să-i lase pe adversarii lui să ia iniţiativa.

Cavalerul cu Cruce Roşie ajunsese acum pe fundul trecătorii. Înfigându-şi cu putere picioarele în pământ, aşteptă atacul monstrului.

Acesta scurma cu labele în pământ ca o fiară cuprinsă de mânie, aţinţindu-l cu ochii lui roşietici pe temerarul care îndrăznea să-l sfideze.

Apoi se năpusti greoi, ca un taur în perioada de rut.

Ajuns în preajma cavalerului, scuipă cu arţag două jeturi de venin, care se zdrobiră de scutul cavalerului. Metalul începu să fiarbă şi să pârâie, şi într-atât de mare era puterea corozivă a acestor bale, încât scutul fu găurit în mai multe locuri.

Atunci când balaurul fu aproape deasupra lui, Cavalerul cu Cruce Roşie se feri într-o parte, izbind năprasnic cu tăişul, în trecere, capul hidos. Lovitura alunecă pe creasta osoasă, dar, din fericire, reteză unul dintre ochii pedunculaţi, care se rostogoli în praf.

Monstrul, urlând de durere, mugind ca o legiune de draci, fugi cât putu de repede pe picioarele sale scurte. O vomă purulentă curgea în valuri din rana lui, sfârâind atunci când cădea pe pământ, ca nişte acid pe calcar moale.

Prima manşă părea să fi fost câştigată de viteazul cavaler, dar prinţul Arthur îşi dublă vigilenţa, căci adversarul lor nu era deloc scos din luptă. Furios din cauza durerii, se năpusti asupra minusculului duşman care îndrăznea să-l înfrunte, efectuând o întoarcere extrem de rapidă pentru o creatură atât de greoaie.

Din nou îşi scuipă veninul. De astă dată, scutul găurit nu putu să oprească decât o parte din el, iar restul se zdrobi de armură, care începu să fiarbă.

Orbit de gazele toxice, Cavalerul cu Cruce Roşie nu putu să evite la fel de bine atacul. Sabia sa atinse botul ascuţit, secţionând limba bifidă, însă el alunecă pe puroiul de pe sol şi căzu, scăpându-şi scutul.

Monstrul, scoţând răgete asurzitoare, reveni atunci la atac.

De acum înainte, se părea, nimic nu-l mai putea salva pe nefericit. Unia scoase un geamăt de teamă şi-şi acoperi ochii cu mâinile tremurânde.

Din fericire, trimisul psiborgilor veghea: energia sa mintală, înzecită de granat făuri un perete invizibil, de care balaurul se lovi, cu un zgomot înfiorător.

Dezorientat şi pe jumătate doborât monstrul făcu câţiva paşi ezitanţi. Ce obstacol îi fura prada, tocmai când acest viermişor plăpând ce îl sfida părea să fie la cheremul lui?

Între timp, cavalerul îşi recăpătase aplombul şi, cu spada în mână, înainta cu îndrăzneală.

Animalul diavolesc se transformă atunci într-un hipogrif[1] şi, bătând din aripi, se ridică în văzduh, ameninţându-l pe cutezătorul cavaler cu labele sale dotate cu gheare de oţel. Acesta, răsucindu-şi sabia în aer, fu din nou ajutat de şansă: lama ascuţită secţionă una dintre gheare, dezechilibrându-l pe monstru, care totuşi îl lovi cu ciocul ascuţit doborându-l pe jumătate.

Prinţul Arthur interveni iarăşi, învăluindu-i cu o beznă groasă pe cei doi adversari. Aceasta îi permise bravului Cavaler cu Cruce Roşie să-şi revină întrucâtva. Atunci, polluxianul risipi norii de cerneală, şi soarele străluci din nou peste locul luptei.

Hipogriful profită de acest lucru pentru a se ridica în văzduh, apoi, lăsându-se să cadă ca o piatră, cu ciocul înainte, se pregăti să sfărâme capul duşmanului său.

Plin de cutezanţă, cavalerul aşteptă să-l atace, dar, în ultimul moment făcu un pas în lateral. Himera, neputând să se ridice la loc, se nărui ca un bolovan lângă el. Cu o lovitură iute de sabie, îi tăie atunci o aripă, şi imediat creatura se metamorfoză într-o hidră cu şapte capete, care scuipa foc pe fiecare dintre guri. Cavalerul cu Cruce Roşie, sufocat puse un genunchi la pământ: armura lui, în loc să-l protejeze, îl ardea ca un cuptor al Iadului.

De astă dată, totul părea pierdut...

Dar Setni-Arthur veghea în continuare.

Un nor negru apăru deasupra combatanţilor şi se despică în şuvoaie de apă, în timp ce din el ţâşni fulgerul, lovind hidra demonică, ce căzu imediat într-o rână, urlând de durere.

---

[1] Animal fabulos, reprezentat jumătate cal şi jumătate vultur (n. tr.).

Cavalerul cu Cruce Roşie profită atunci de ocazia nesperată, şi, agitându-şi cu ambele mâini spada, tăie unul după altul cele şapte capete hidoase, apoi, epuizat, se nărui alături de monstru, de acum inofensiv.

Atunci, fără nicio etapă intermediară, aridul canion se transformă într-un ţinut vălurit, încântător pentru ochi. În locul prăpăstiilor se înălţa un castel înconjurat de un şanţ cu apă limpede.

Un cortegiu vesel trecea peste podul mobil. În frunte se aflau doi bătrâni venerabili cu părul argintat după ei veneau muzicieni şi paji în costum de catifea purpurie.

Unia, având pe cap o cunună de asfodele[1], venea în urma lor, îmbujorată de plăcere.

Cavalerul cu Cruce Roşie, în picioare alături de prinţ, se uita la ei, foarte stângaci în armura ciuruită şi deformată, neputând crede în fericirea lui...

Imediat, procesiunea se opri în faţa celor doi viteji cavaleri, şi tatăl Uniei, luând mâna delicată a acesteia în a lui, o puse pe mânuşa aspră a bravului Cavaler cu Cruce Roşie. Atunci cavalerul îngenunchie, pentru a primi binecuvântarea celor pe care-i eliberase din chinuri mai cumplite decât cele ale Iadului.

---

1 Asfodelă = plantă bulboasă din familia liliaceelor, cu flori albe (n. tr.).

CAPITOLUL IV

Misiunea nobilului cavaler îşi găsise un sfârşit fericit în zilele care urmară, slujitorii pregătiră banchetul care trebuia să celebreze logodna Uniei cu Cavalerul cu Cruce Roşie.

Pentru prima dată de la sosirea lui pe această planetă ciudată, polluxianul avea impresia că trăieşte într-o lume normală. Părinţii logodnicei se comportau ca orice oameni din Confederaţie: păreau extrem de fericiţi să aibă ca viitor ginere un cavaler atât de viteaz şi făceau tot posibilul pentru a le face şederea plăcută musafirilor lor.

Arthur-Setni avea o cameră confortabilă ale cărei geamuri dădeau înspre şanţurile dimprejurul castelului şi, de la fereastra lui, putea să admire frumuseţea peisajului înconjurător.

Cavalerul cu Cruce Roşie şi Unia făceau lungi plimbări solitare în ţinutul învecinat păreau în al nouălea cer şi nu se despărţeau cât era ziua de lungă.

Seara, toată familia se aduna în sala vastă, în care un foc de lemne ardea în şemineul împodobit cu emblema familiei, apoi toţi benchetuiau veseli, discutând despre mii de fleacuri, ascultând vreun menestrel sau admirând un măscărici priceput.

Totul părea atât de calm, atât de real, încât polluxianul ajungea să se îndoiască de raţiunea lui. Suferea de halucinaţii? Se supunea într-adevăr această lume dorinţelor lui Archimago şi ale Duessei? Aceştia nu se manifestau deloc şi nu mai păreau nici măcar să încerce să testeze puterile *psi* ale prinţului Arthur.

Totuşi, trimisul psiborgilor rămânea cu ochii în patru. Uneori, atunci când se apleca pe fereastră pentru a contempla oglindirea castelului în apele verzi-albăstrui din şanţuri, făcea apel la puterea granatului său. Atunci, peisajul se schimba complet în locul câmpiei înverzite, nu mai zărea decât coline aride ce se învăluiau în norişori albi, în depărtare, sub razele arzătoare ale soarelui local. Orice urmă de viaţă dispărea şi Setni, perplex, nu ştia cum era în realitate această lume...

La o săptămână după uciderea balaurului, avu loc ceremonia logodnei. Solii răspândiseră împrejur invitaţii. Nenumăraţi cavaleri şi nobile domniţe sosiră la castel în veşmintele lor cele mai frumoase.

Prinţul Arthur se afla lângă logodnici, pentru a primi musafirii la sosirea lor în sală. De fiecare dată, scruta cu atenţie feţele lor, încercând să-i descopere printre ei pe duşmanii săi, travestiţi în

vreun fel, dar se osteni degeaba: cei doi necromanţi nu veniseră să tulbure sărbătoarea.

Toată lumea se instală, discutând cu voioşie, în jurul unei mese imense din fier, iar paharnicii începură să umple pocalele făurite din argint aurit.

Aşa cum se cuvenea în acest univers fantastic, nimeni nu se ocupa de gătitul mâncărurilor sau de scosul vinului din butoaie.

După dorinţa fiecărui mesean, pocalele de cristal se umpleau cu vin rubiniu sau de culoarea mărgeanului, platourile se umpleau cu vânat, cu fripturi ornate sau cu peşti argintii.

Fiecare se servea din plin şi niciodată nu-i lipsea nimănui nimic. Aceşti oameni aveau o viaţă scurtă; în schimb, se scăldau în bogăţie, fără nicio grijă pentru ziua de mâine, şi mulţi dintre polluxieni i-ar fi invidiat..

Cavalerul cu Cruce Roşie ţinea în mâna sa dreaptă mâna domniţei Unia, şi amândoi, zâmbindu-şi încontinuu, păreau cufundaţi în cea mai profundă beatitudine.

Atunci când ultimele delicatesuri fuseseră degustate, tatăl Uniei se ridică de pe scaunul lui şi, cerând să se facă linişte, declară:

— Nobili domni şi nobile doamne, v-am chemat în această zi binecuvântată pentru a vă da o veste minunată: Unia, fiica noastră, lumina ochilor noştri, a hotărât, în deplină înţelegere cu noi, să-şi unească pentru totdeauna zilele cu cele ale viteazului Cavaler cu Cruce Roşie. L-am fi primit cu dragă inimă ca ginere, atât de mare este faima lui, iar alegerea pe care a făcut-o fiica noastră ne-a adus mare bucurie. Dar se întâmplă că îi suntem foarte îndatoraţi şi că nu ne vom putea recompensa niciodată faţă de el. Pradă farmecelor unor malefici vrăjitori, fuseserăm aduşi într-o stare demnă de milă: prizonieri ai unui monstru infernal şi lipsiţi de toate bunurile noastre, viaţa nu mai avea niciun sens şi ne aşteptam moartea ca pe o eliberare. Dar uitaserăm de loialitatea şi de curajul nobilului cavaler pe care îl primim cu atâta bucurie în sânul familiei noastre. Lăsându-se condus doar de curajul său, n-a ezitat să înfrunte demonicul balaur care ne ţinea în ghearele lui. Cavalerul cu Cruce Roşie l-a ucis în urma unei lupte înverşunate, rupând astfel blestemele ţesute în jurul nostru. E cât se poate de firesc, prin urmare, să-i oferim ceea ce avem mai scump pe lume: pe iubitoarea noastră Unia. Şi-atunci ascultaţi, domnilor şi frumoaselor doamne, aici,

de faţă: începând din această clipă, fiica noastră îi este promisă ca soţie alesului inimii sale. Peste trei ani, nici mai mult, nici mai puţin, vor avea loc ceremoniile care îi vor uni pentru totdeauna.

Imediat tot auditoriul se ridică, aclamându-i pe viitorii soţi şi urându-le toată fericirea din lume, dar bătrânul cavaler continuă:

— Vă întrebaţi, negreşit, de ce să aştepte atâta vreme, o dată ce se iubesc din tot sufletul, şi nimic, de acum înainte, nu îi va putea despărţi. Viitorul meu ginere vă va lămuri...

Cavalerul cu Cruce Roşie se ridică, la rândul lui, şi, întorcându-se spre prinţul Arthur, declară cu o voce puternică:

— Ei bine, nobili prieteni, dacă am judecat că e bine să-mi înfrânez astfel dorinţa care mă chinuieşte, am făcut-o dintr-un motiv foarte uşor de înţeles. Fără prinţul aici de faţă, niciodată n-aş fi putut să-mi duc la bun sfârşit sarcina! Graţie ajutorului pe care mi l-a adus şi graţie puterii farmecelor sale, am putut să dobor blestemata himeră care îi tortura pe nobilii părinţi ai celei pe care-o iubesc. Fără zăbavă, în cursul îndelungatei mele căutări, m-a ajutat şi mi-a oferit un frăţesc sprijin. Mai întâi, a creat un viteaz şi nobil cavaler, Cavalerul cu Cruce Verde, care m-a însoţit multă vreme, apoi, atunci când farmecele vrăjitorilor au devenit şi mai aprige, n-a ezitat să-şi pună viaţa în joc. De aceea am făcut jurământul solemn să rămân trei ani întregi în slujba sa, cel puţin, dacă binevoieşte să mă accepte...

Setni-Arthur răspunse imediat:

— Pe cinstea mea, prietene, ar fi o josnicie să dispreţuiesc o asemenea ofertă! Accept şi îţi sunt recunoscător, dar nu mă vei ajuta decât atât cât va continua misiunea mea. De îndată ce voi fi dus-o la bun sfârşit, vei fi liber să te căsătoreşti cu încântătoarea Unia.

Din nou, bolţile răsunară de aclamaţiile nobililor invitaţi, apoi muzicanţii începură să cânte şi tatăl Uniei deschise balul împreună cu fiica sa; Cavalerul cu Cruce Roşie îi luă apoi locul, şi toţi se distrară cu carole[1] şi cu dansuri până la o oră înaintată din noapte.

Totuşi nobilul bătrân, văzându-l singur pe prinţul Arthur, nu întârzie să i se alăture.

---

[1] Carolă = vechi dans francez, asemănător cu cadrilul de mai târziu; melodia acestui dans (n. tr.).

— Sire, îi şopti el la ureche, nu uit cât de îndatorat îţi sunt, de aceea îţi voi oferi o informaţie care, cred eu, îţi va fi folositoare pentru a-ţi duce la bun sfârşit misiunea. Pe acest Pământ, hazardul nu există: dacă cei doi necromanţi pe care-i urmăreşti m-au vrăjit astfel, este din cauză că ştiam un secret pe care nu vroiau ca tu să-l afli. Ţi-ai dovedit vitejia şi puterea minţii, ai reuşit să ieşi învingător din încercările la care ai fost supus, de aceea pot să-ţi vorbesc în voie şi să-ţi dezvăluiesc locul unde se ascund cei pe care-i cauţi. Din păcate, vei mai avea de trecut prin încercări: caută acum oglinda magică; în apele ei, dacă priveşti lacul vrăjit, vei zări bârlogul celor care ne asupresc şi care ne-au condamnat la o viaţă artificială, contrară legilor fireşti. În fundul acestui lac se întinde cetatea invizibilă. Dacă vei ajunge acolo, vei înţelege cum e în realitate această lume. Nu te bucura peste măsură: va trebui să te lupţi singur, iar tovarăşul tău nu te va ajuta decât prin prietenia lui. Va trebui să te lupţi cu nişte farmece puternice, dar, dacă vei ieşi învingător, vei descoperi adevărul... Nu-ţi pot spune mai multe. Află că suntem alături de tine cu tot sufletul şi că victoria ta ne va scăpa pentru totdeauna de starea jalnică în care zăcem, din cauza acestor două creaturi malefice, care urăsc seminţia omenească.

Setni-Arthur vru să-i mulţumească din suflet înţeleptului bătrân, dar acesta se feri cu un gest de negare al mâinii sale zbârcite, lăsându-l pe polluxian pe gânduri.

Astfel, bănuielile sale păreau să se confirme.

Aceste domniţe, cu coifurile şi cu podoabele lor frumoase, aceşti cavaleri în veşminte de catifea nu erau decât actorii unei vaste drame, menită să-i pună la încercare puterea psihică. Contrar psiborgilor, care creaseră o civilizaţie iluzorie într-un teatru planetar doar cu scopul de a se amuza, Archimago şi Duessa puseseră la cale o mare maşinaţie cu scopul de a-l testa... De ce? Ţinând cont de starea în care se aflau acum investigaţiile sale, n-ar fi putut să răspundă la această întrebare...

În orice caz, era clar că această testare devenea din ce în ce mai dificilă, urmând o progresie metodică spre un scop ezoteric. Din fericire, propriul său creier căpătase, de-a lungul încercărilor prin care trecuse, o mai mare dexteritate în mânuirea forţelor

total necunoscute pentru compatrioţii săi, iar puterile granatului păreau să fie nelimitate.

Totuşi, fără să vrea, polluxianul se simţea solidar cu sărmanele marionete care îl înconjurau: erau şi ei oameni, ca şi el... După ceremonie, când toţi invitaţii se întorseseră la casele lor, viaţa la castel îşi reluă ritmul obişnuit.

Cavalerul cu Cruce Roşie şi Unia păreau atât de fericiţi, încât Setni-Arthur nu se simţea în stare să plece imediat către noi aventuri; hotărî deci, pentru a-şi petrece timpul în mod plăcut, să se dedea unor experienţe care îi erau dragi inimii lui.

Într-adevăr, pe această planetă fenomenele naturale păreau să se supună unor legi ciudate, care nu aveau nimic de-a face cu cele care guvernau ştiinţa în Confederaţie. Astrotul făuri, aşadar, cu propriile sale mâini, diverse aparate simple. Într-adevăr, poate că psiborgii greşiseră crezând că instrumentele şi armele polluxiene nu puteau fi utilizate în acest loc. Confecţionă mai întâi un simplu troliu, apoi o maşinărie pentru ridicat, apelând la principiul după care este făcut levierul. Niciunul dintre acestea nu funcţionă. Chiar şi mecanica elementară devenea extrem de capricioasă: o dată, din întâmplare, totul se petrecea normal, apoi uneltele refuzau să mai slujească la ceva.

Intrigat, Setni făcu o clepsidră, sperând să poată măsura astfel scurgerea timpului pe această planetă, unde nu existau ceasornice. Instrumentul îi oferi informaţii atât de aberante, încât nu-l ajută cu nimic.

Atins într-un punct sensibil, astrotul făcu o ultimă tentativă: mijloacele de transport rudimentare de care dispuneau autohtonii eliminau şansa oricărei deplasări cu viteză mare, şi atunci încercă să confecţioneze un balon. Acest aerostat apela doar la diferenţa de densitate a aerului cald, principiu elementar, care ar fi trebuit să se verifice, chiar şi pe acest astru paradoxal.

Timp de mai multe zile, sub ochii uimiţi ai gazdelor sale, cusu ţesături fine din mătase, făcându-le impermeabile cu ajutorul răşinii. Ansamblul era uşor inflamabil şi nu putea fi vorba, în curând, ca un om să se urce în el.

Cu multă răbdare, ingeniosul bricoler îşi atinse ţelul: un foc din paie îi furniză aerul cald indispensabil. Experienţa avu loc în

curtea castelului, sub ochii uimiţi şi intrigaţi ai locuitorilor lui, care păreau să se întrebe dacă prinţul nu înnebunise brusc...

La început, totul merse perfect: marea sferă se dilată, se ridică la câteva picioare înălţime, smucindu-şi corzile. Nacela din răchită chiar părăsi solul. De astă dată, totul părea să se desfăşoare după legile clasice ale fizicii gazelor. Din păcate, după câteva clipe, fără ca învelişul să se fi fisurat, maiestuosul aerostat căzu ca un bolovan peste focul învecinat, în câteva clipe, totul arse, şi nu mai rămase din el decât o grămadă de cenuşă, repede împrăştiată de vânt...

De această dată, avea dovada: psiborgii aveau dreptate, această lume era guvernată de legi bizare, care frizau demenţa. Existau două eventualităţi: sau entropia locală suporta variaţii imprevizibile, sau toate astea nu existau în realitate...

În orice caz, singurul mijloc de a afla mai multe era să-şi reia călătoria întreruptă şi să descopere extraordinara oglindă despre care îi vorbise tatăl Uniei.

Prinţul şi Cavalerul cu Cruce Roşie părăsiră deci castelul, într-o frumoasă dimineaţă însorită. Pentru mult timp, zăriră în vârful unui turn silueta Uniei, care agita un văl pentru a-şi lua rămas-bun de la ei, apoi ceaţa matinală o făcu să dispară, şi cei doi cavaleri, cufundaţi în gânduri, merseră călare o bună parte din zi fără să întâlnească pe nimeni.

După indicaţiile primite, oglinda magică se afla într-o grotă adâncă situată pe o insulă, în mijlocul unui râu, la două zile de mers călare înspre nord.

Setni-Arthur nu-şi făcea deloc iluzii: adversarii lui nu-l vor lăsa, cu siguranţă, să ajungă la ţelul său, fără a-l supune la noi încercări; de aceea, rămânea cu ochii în patru. Totuşi, încă nu se întâmpla nimic, şi trimisul psiborgilor era neliniştit ce s-ar petrece, într-adevăr, dacă ipoteza privind modificarea entropiei era cea corectă? Un asemenea fenomen ar avea consecinţe catastrofele pentru Confederaţie, dacă s-ar extinde pe toate planetele civilizate... Toate aparatele ar înceta să mai funcţioneze, chiar şi astronavele nu le-ar mai putea sluji la nimic. Oare acesta era cataclismul pe care voiau să-l evite psiborgii? Dar, în acest caz, ce responsabilitate cumplită atârna pe umerii lui...

Reflecţiile lui sumbre fură întrerupte brusc: o siluetă feminină era întinsă de-a curmezişul drumului, în faţa celor doi cavaleri.

Lângă ea, silueta unui copil plângând se reliefa în umbra lăstărişurilor.

Era o altă capcană a celor doi vrăjitori?

Arthur şi Cavalerul cu Cruce Roşie coborâră de pe cai, agăţară hăţurile bidiviilor lor de ramurile unui copac, apoi se apropiară de aceste făpturi nefericite.

Femeia avea o rană adâncă în piept. Răsufla cu greu, sângele îi păta rochia albă, dar viaţa nu părea să-i fie în pericol. Atunci când auzi zgomotul paşilor cavalerilor, deschise ochii şi, ridicând puţin braţul drept le făcu semn să se apropie.

— Cine eşti, sărmană femeie? De ce zaci aici, abandonată de toată lumea, într-un loc sălbatic? se interesă prinţul Arthur.

— Nobile Sire, gemu femeia rănită, sunt victima unei vrăjitoare înspăimântătoare, care m-a adus în această stare demnă de milă.

— Nu cumva e vorba de Duessa?

— Ba da... Mi-a sedus soţul, pe nobilul Mordaunt, care totuşi îmi fusese întotdeauna credincios. Prin vrăji viclene, blestemata l-a dus în Boschetul Desfătărilor, unde nefericitul meu soţ, fiind pradă unor plăceri perverse, a început să tânjească, şi-apoi şi-a dat sufletul.

— Şi unde este acest loc?

— Aproape de aici: la poalele falezei pe care o vezi acolo jos, şerpuieşte un râu. Acest loc al pierzaniei e ascuns într-o insulă. Pe tot ce ai mai sfânt, nu pune niciodată piciorul acolo, căci altfel s-a sfârşit cu tine...

— Dar de ce ţi-a făcut rana asta?

— Cuprinsă de o justă dorinţă de răzbunare, în faţa cadavrului soţului meu iubit, m-am aruncat asupra blestematei, cu un pumnal în mână. Din păcate, scorpia asta era mai puternică decât mine: m-a lovit cu putere şi a trebuit să fug, în timp ce ea mă batjocorea, târându-mă în patru labe. Pe tot ce am mai sfânt, te implor, nobile Sire, răzbună-mă!

— Se întâmplă că am şi eu nişte lucruri de rezolvat cu această creatură demonică. Nu te teme: ea şi complicele ei vor trebui să dea socoteală pentru mârşăviile lor!

Femeia închise ochii, cu sufletul împăcat, după această promisiune. Cei doi prieteni putură atunci să o îngrijească, oprind sângele care curgea din rană şi dându-i să bea câteva guri din vinul ameţitor pe care îl aveau în ploscă. Această

băutură păru să-i dea forţe noi victimei Duessei. Cavalerul cu Cruce Roşie o ajută să se ridice, în timp ce prinţul Arthur lua în braţele-i robuste copilaşul, care, deloc înspăimântat, zâmbi printre lacrimi şi începu să se joace cu panaşul de la coiful lui. În timp ce făcea asta, îşi puse mâna micuţă pe platoşa lui, lăsând pe ea amprenta însângerată a palmei şi a degetelor lui. Niciodată polluxianul, în ciuda străduinţelor lui, n-a putut s-o facă să dispară.

Totuşi, cei doi cavaleri erau la mare ananghie: ce vor face cu femeia şi cu băiatul ei? Amavie, căci aşa se numea ea, părea foarte tristă: încontinuu lacrimile îi şiroiau pe dulcele chip. Părea că nu poate fi consolată de moartea soţului ei.

În timp ce polluxianul se gândea, ea mergea încet, sprijinindu-se pe braţul de nădejde al Cavalerului cu Cruce Roşie. Astfel, ea se apropie de prăpastia care se căsca perpendicular până la cursul de apă ce curgea în valea adâncă, şi, după ce-şi privi pentru ultima oară copilul, se aruncă în gol, înainte să poată cavalerul să facă vreun gest pentru a o opri.

Multă vreme, urmăriră cu privirea forma imaculată, ale cărei veşminte se răsuceau în aer. Asemenea unei lebede rănite de moarte, Amavie se rotea în căderea ei fără sfârşit.

În cele din urmă, se zdrobi de fundul prăpastiei, şi pata stacojie înconjurată de vălurile albe semăna cu o floare minunată, cu corola larg deschisă. Arthur-Setni, furios, îşi făcea reproşuri amare: fusese atât de surprins şi atât de îngrozit de acest act disperat, încât nici măcar nu se gândise să încerce s-o salveze pe nefericită, folosindu-şi puterile psihice. Totuşi, ar fi fost uşor s-o facă pe Amavie să leviteze şi s-o scoată în afara pericolului... Hotărât lucru, avea încă multe de învăţat, şi mai ales să-şi controleze emoţiile, pentru a nu se mai lăsa paralizat astfel.

De aceea, fără să mai amâne, îşi concentră gândurile asupra copilaşului, care încă nu-şi dăduse seama de semnificaţia acestui spectacol cumplit, şi îl teleportă în castelul părinţilor Uniei. Forma lui diafană apăru în faţa ochilor acestora şi le spuse pe scurt povestea nefericitului copilaş, implorându-i să aibă grijă de el.

Acestea fiind făcute, reveni cu spiritul lângă Cavalerul cu Cruce Roşie, căruia îi explică ceea ce tocmai făcuse, apoi, mai hotărât ca niciodată să-şi continue căutările, dădu pinteni

calului, coborând nebuneşte cărarea strâmtă care ducea în fundul văii.

Când ajunse acolo, mare-i fu uimirea să constate că râul care se afla acolo reurca spre izvoarele sale!

— Pe cinstea mea, nobile prieten! exclamă el. Ce minune! Aşa se comportă de obicei cursurile de apă, în tot ţinutul?

— Ce-i aşa uimitor în asta? răspunse Cavalerul cu Cruce Roşie. Fluviile curg alternativ într-un sens şi în celălalt. Nu plouă aproape niciodată aici, altfel oceanele ar da pe din afară...

Polluxianul nu făcu niciun comentariu cu privire la această nouă ciudăţenie a acestei lumi. Stăpânii planetei erau, cu siguranţă experţi în utilizarea puterilor mintale, dacă se jucau astfel cu materia. Îşi transferaseră ei, ca şi psiborgii, inteligenţa pe un suport electronic? Puţin probabil, o dată ce legile fizice se conduceau după reguli incoerente. Atunci, era vorba de mari creiere, hrănite artificial în cuve schimbătoare de ioni? Compatrioţii săi păstrau astfel inteligenţa celor mai mari savanţi ai lor, pentru a putea să-i consulte în situaţii grave. Asta ar fi fost posibil, totuşi niciodată Marile Creiere polluxiene nu putuseră să capete o asemenea stăpânire asupra materiei...

Doar ceea ce va veni îl va face să afle adevărul, însă acum trebuia să-şi dubleze vigilenţa: într-adevăr, o insulă încântătoare apăru în faţa lui, în mijlocul meandrelor leneşe ale râului.

Un pod împodobit cu flori minunate permitea să se ajungă acolo, şi pe pajiştile înverzite se zăreau cupluri de flăcăi şi fete, cu frunţile încinse de cununi proaspete, care cântau refrene vesele în timp ce dansau farandole vioaie, pe muzica unor instrumente invizibile.

— Viteazule prinţ, îl avertiză Cavalerul cu Cruce Roşie, înfiorat, acesta e locul blestemat de care ţi-a vorbit sărmana Amavie. Iată Insula Leneviei şi, în centrul ei, Boschetul Desfătărilor. Nu crezi c-ar fi un gest nebunesc să te aventurezi acolo?

Înainte de a răspunde, Arthur-Setni îşi privi credinciosul granat. Astfel, pătrunzând în gând în miezul mirajelor artificiale ale acestei capcane ispititoare, scrută umbrişurile paradisiace ale Boschetului Desfătărilor şi zări în mijlocul lui, aproape de cuplurile înlănţuite, o construcţie gigantică făcută din blocuri de bazalt verde. O scară sinuoasă cobora dintr-un portic negru, afundându-se în pământ. Nişte hieroglife indescifrabile

împodobeau frontonul pridvorului, dar jos de tot strălucea o lumină orbitoare. I se păru că nişte comori nepreţuite erau adunate acolo. Printre ele se afla minunata oglindă care trebuia să-i dea imaginea, indetectabilă altfel, a bârlogului blestemat al stăpânilor acestor locuri. Mintea sa, respinsă de o puternică aură, nu putea să ajungă mai departe. Trebuia deci să se ducă în persoană în această ascunzătoare, unde, printre bogăţiile lui Mammon, se afla talismanul indispensabil pentru continuarea misiunii sale.

— Prietene, mă doare să te abandonez, îi declară tovarăşului său. Trebuie să pun mâna, cu orice preţ, pe oglinda fermecată. Tu o să rămâi aici, în timp ce eu voi pătrunde în această insulă. Totuşi, ca să fiu sigur că nu ţi se va întâmpla nimic cât lipsesc, o să-ţi dau nişte paznici curajoşi, care vor respinge vicleniile lui Archimago şi ale complicei lui.

Setni-Arthur se deda intenţionat unui test hotărâtor: putuse să facă să dispară imaginea indusă psihic a unui castel, cu toţi locuitorii lui, oare va putea, de asemenea, să creeze o companie de cavaleri neînfricaţi?

Totul se petrecu cum nu se poate mai bine: ca într-o superproducţie de tele-stereo, un nor de praf apăru la orizont Apoi armurile sclipiră în razele soarelui. În sfârşit, flamurile împodobite cu Crucea Verde deveniră vizibile, şi vreo treizeci de cavaleri neînfricaţi veniră să se aranjeze în faţa prinţului Arthur.

— Pe cinstea mea, ce companie măreaţă! exclamă Cavalerul cu Cruce Roşie. De-acum înainte, nu voi avea de ce să mă mai tem de duşmanii noştri: aceşti războinici viteji sunt în stare să se lupte cu o legiune de balauri.

— Prietene, rămâi sub protecţia lor în timp ce mă voi afla pe insulă; e posibil să lipsesc multă vreme, aşa că să nu te îngrijorezi. Atâta timp cât vor fi lângă tine, nimeni nu va putea să-ţi facă vreun rău. Dacă, din întâmplare, dispar, întoarce-te cât mai repede la castelul Uniei, fără să mă aştepţi, căci asta ar însemna că mi s-a întâmplat ceva rău.

— Mi-ar fi foarte ruşine să te abandonez astfel! Dacă va fi nevoie, mă voi lupta şi cu demonii din Infern ca să te eliberez!

— Nu încerca să te arunci într-o întreprindere care ar fi peste măsura puterilor tale, bravul meu tovarăş: dacă dau greş, nimeni nu-mi va putea veni în ajutor. Şi-atunci, te conjur să te întorci la logodnica ta dacă eu dispar: astfel îmi vei aduce un

ultim omagiu. Aş fi foarte îngrijorat dacă m-ai urma în această misiune periculoasă. Puterea celor doi vrăjitori este atât de mare, încât nu vei putea să le faci faţă singur. Jură, aşadar, că mă vei asculta, pentru ca măcar cineva să ştie ce mi s-a întâmplat, dacă, din întâmplare, ar veni cineva să întrebe de mine.

Cavalerul îşi dădu cuvântul de onoare; deşi îl durea mult să facă asta, trebuia să recunoască ceea ce era evident: dacă vraja prinţului Arthur dădea greş, cu siguranţă, el nu va fi în stare să-l scoată din dificultate...

Polluxianul îi făcu un semn de rămas-bun şi, fără să se întoarcă, îşi îndemnă bidiviul pe podul care ducea la Insula Leneviei.

Fără să vrea, trebui să recunoască faptul că nu văzuse vreun peisaj mai primitor. Copaci cu flori, asemenea unor mari buchete, se oglindeau în apele de smarald. Pâraie şerpuiau în meandre leneşe în jurul unor terase de alabastru şi al unor temple sub formă de rotondă, care se reflectau în apa lor ca de cristal. Între malurile lor liniştite pluteau blocuri de plante acvatice, de o delicată nuanţă de mărgean. Liane agăţătoare se înălţau de-a lungul trunchiurilor îmbrăcate în muşchi, până sus, în frunzişuri, formând bolte multicolore.

Diferite parfumuri se amestecau în mod armonios: mireasma mirodeniilor, mirosurile nenumăratelor corole care smălţuiau pajiştile verzi, duse până departe de un zefir uşor ce trecea pe deasupra tufişurilor.

Totuşi, o oarecare impresie de irealitate se degaja, ca întotdeauna, din acest decor idilic: poate că asta se întâmpla din cauza faptului că acolo nu exista nicio pasăre, niciun animal, cât de mic, nici măcar o insectă care să zboare pe deasupra pârâiaşelor.

În schimb, cuplurile care se zbenguiau împrejur prezentau semnele celei mai mari voioşii. Unii, mână în mână, hoinăreau fredonând cântece, alţii, înlănţuiţi, se sărutau cu tandreţe, şi alţii, fără pic de ruşine, se dedau înflăcărării dragostei lor, în îmbrăţişări lascive.

O fântână cu vin curgea în centrul terasei şi marmura rotondelor dispărea sub grămezi de mâncare îmbietoare.

Prinţul Arthur, impasibil, nu se lăsa subjugat de ispitele nimfelor chicotind, care veneau să se agaţe de scara şeii,

încercând să se urce pe cal în spatele lui. Mergea drept spre centrul insulei, acolo unde granatul lui îi arătase clădirea neagră ce ascundea comori nepreţuite.

Astfel ajunse la Boschetul Desfătărilor.

Acolo, într-o rază de soare, văzu venind spre el o făptură adorabilă, cu ochii mai limpezi decât azurul verii, îmbrăcată în lungi văluri diafane, care erau mişcate de briza uşoară.

Inima îi tresări în piept, căci recunoscuse silueta celei pe care o iubea cel mai mult pe lume: minunata Nicolette cu ochi albaştri.

Polluxianul ştia că nu era vorba decât de o apariţie înşelătoare, menită să-l subjuge şi să-l întoarcă de la ţelul lui. Totuşi, efectul afectiv al acestei viziuni eterice era atât de mare, încât nu reuşea să o respingă. Uneori, aceasta părea să se risipească într-o ceaţă uşoară, dar în clipa următoare surâsul ei strălucitor apărea din nou, şi mai ispititor...

Cu braţele întinse spre el, seducătoarea driadă îl invita pe cavaler să cunoască o fericire perpetuu reînnoită. Buzele ei trandafirii îi şopteau numele într-o chemare sfâşietoare, şi Setni, învins, îşi opri calul în mijlocul pajiştii înverzite...

Ispititoare, silfida se îndrepta spre un boschet înflorit, întorcându-se din când în când către el, pentru a-i arunca o privire lascivă.

Cavalerul, subjugat, dădu drumul hăţurilor şi îşi scoase piciorul drept din scară, pregătindu-se să se ducă la ea.

Din fericire, atunci mâna lui atinse uşor granatul magic, prins la centură.

Imediat viziunea dispăru: în faţa lui, în locul Nicolettei, o zări pe Duessa, vrăjitoarea, cu părul lung şi negru căzându-i pe pielea cadaverică, şi cu un rictus sardonic pe buze...

Încântătorul peisaj se schimbase şi el: în locul Boschetului Desfătărilor, în locul rotondelor şi al teraselor, nu mai era decât zid haotic din pietre îmbinate şi, în vârf, clădirea obscură cu pereţi acoperiţi de hieroglife nefaste.

Îmboldindu-şi bidiviul, trimisul psiborgilor urcă panta abruptă, fără a se mai sinchisi de viziunile care, uneori, dansau încă într-o rază de soare.

Împiedicându-se pe grohotiş, viteazul său cal înainta mai departe.

Acum, lui Setni i se părea că aceste ziduri făceau parte din ruinele gigantice, ale căror locuitori pieriseră din cauza puternicelor vrăji.

Curând, porticul zărit se ridică în faţa lui, în toată măreţia lui nefastă. Dintre cei doi pilaştri acoperiţi de embleme malefice, cobora o scară întunecată, ale cărei trepte se scufundau în adâncimile stâncii.

Jos de tot scânteia un licurici minuscul: grămada de comori a căror origine se pierdea în negura vremurilor...

Prinţul Arthur coborî de pe cal şi, scoţându-şi sabia din teacă, se cufundă încet în întunericul perfid.

CAPITOLUL V

Coborârea i se păru fără sfârşit încălţările îi răsunau la fiecare pas, şi număra maşinal treptele, în timp ce scruta întunericul.

Punctul luminos creştea treptat începând de la a o suta treaptă, pătrăţelul albastru de cer dispăru în spatele lui. Un miros pătrunzător de mucegai făcea aerul umed, aproape irespirabil, dar asta nu însemna nimic faţă de viziunile ispititoare care îl asaltau iarăşi.

Când îi apărea Nicolette, care întindea braţele spre el, implorându-l să renunţe la încercarea lui nebunească, când Huon - care îl îmboldea să facă drumul înapoi, în numele fostei lor prietenii, şi uneori chiar Pentoser apărea în aceste fantasme ieşite din subconştientul lui.

Arthur-Setni, cu mâna pe granat reuşea să le respingă; totuşi, pe măsură ce se apropia de ţelul său, fantomele deveneau tot mai insistente.

Acum, i se părea că nişte forme confuze zburau în jurul lui: nişte lilieci enormi, care îl atingeau cu aripile lor acoperite de puf, transformându-se în nişte hidoşi vampiri, cu faţă umană şi cu canini lungi, încovoiaţi, care încercau să-l muşte.

Cavalerul se acoperea cu scutul, lăsându-şi capul în jos, şi îşi continua drumul fără să se lase intimidat.

Deodată, auzi un ţipăt cumplit: Cavalerul cu Cruce Roşie îl implora să-i vină în ajutor. Pentru o clipă, trimisul psiborgilor ezită. Apoi, clătinând din cap, îşi continuă coborârea. La ce bun, într-adevăr, să răspundă acestei chemări? Sau cavalerii vrăjiţi pe care îi făurise vor reuşi să respingă creaturile aţâţate de cei doi vrăjitori, sau vor pieri sub forţa farmecelor acestora, şi, în acest din urmă caz, nu-i va sluji la nimic să se ducă în ajutorul lor.

Acum, se afla destul de aproape de ţel pentru a zări bogăţiile inestimabile îngrămădite în peştera adâncă: mormane de monede, argintărie fin cizelată, bijuterii de toate soiurile zăceau pe jos. Se putea plăti de acolo preţul de răscumpărare pentru o sută de regi, dar emblemele de pe scuturi nu semănau cu nici una cunoscută, deşi erau figuri de oameni. Cei care le bătuseră, în timpuri imemoriale, pentru a dispărea apoi, fără să lase urmaşi, avuseseră o evoluţie biologică întru totul comparabilă cu cea a polluxienilor. Înfăţişarea lor armonioasă te făcea să te gândeşti la cea a pământenilor antici. Forma pocalelor, a că-

nilor, a bolurilor corespundea, şi ea, unei anatomii umane. Orice ar fi fost, aceste fiinţe dezvoltaseră o civilizaţie puternică şi adunaseră grămezi de bogăţii, înainte de a dispărea în pulberea vremii...

Setni păşi pe ultima treaptă, apoi se opri pentru a contempla aceste minunăţii, încolţit de ispită.

Cel mai mic dintre aceste pocale încrustate cu pietre preţioase ar fi valorat o avere pe orice planetă din Confederaţie. Nu era nimic mai simplu decât să ia câteva cu el, atunci când ieşea.

Tocmai atunci o formă evanescentă apăru în faţa lui: un bătrân înfiorător, pe ale cărui buze era schiţat un zâmbet lacom. Purta o tunică de aur murdară de praf, degetele descărnate îi erau încărcate cu inele somptuoase. Piticul îi întindea un sac mare din brocart ţesut cu argint, invitându-l să pună în el tot ce dorea.

Pentru o clipă, polluxianul fu cât pe ce să cedeze tentaţiei. I se părea că aude o şoaptă vicleană.

„*Îndrăzneţule vizitator*, *tu*, *care ai ştiut sà-mi descoperi ascunzătoarea*, *gândeşte-te la ce ai putea obţine cu ajutorul unor asemenea comori*! *Aurul aduce puterea*, *el îţi permite să cumperi tot ce-ţi doreşte inima*...” şoptea demonul ispititor. „*Pentru el*, *şi cel mai fidel om trădează*, *şi niciodată nimeni*, *pe lume*, *n-a avut o asemenea ocazie*. *Ia*, *prietene*! *Înfruptă-te din aceste minunăţii*, *şi ia cu tine atâtea câte poţi duce*. *De-acum înainte*, *lumea întreagă va fi a ta*...”

Totuşi, în adâncul fiinţei lui, o voce îl îndemna pe asprul astrot să refuze. Dispreţuise întotdeauna bogăţiile, şi perspectiva unei vieţi blazate, pline de desfătări, nu îl ispitea deloc. De aceea, adunându-şi toate puterile spiritului, respinse tentaţia.

Cu un gest alert, Setni luă în mâna stângă oglinda magică pe care venise s-o caute în aceste locuri blestemate. Apoi, fără să privească înapoi, urcă scara sărind din patru în patru trepte, de abia mai putea respira, nesinchisindu-se de nepreţuitele comori ale lui Mammon. Foarte repede trebui să încetinească mersul, căci nu mai avea suflare. Prinzându-şi mânerul oglinzii la centură, se concentră, pentru a se teleporta la suprafaţă.

Cu câteva clipe mai târziu, prinţul Arthur ieşea în trombă din pridvorul gigantic şi, continuându-şi elanul, trecea pe deasupra Insulei leneviei şi a Boschetului Desfătărilor.

Zări atunci o privelişte îngrijorătoare: cavalerii lui vrăjiţi, aşezaţi în cerc şi avându-l, în mijlocul lor, pe viteazul Cavaler cu Cruce Roşie, se luptau cu o legiune de războinici demonici, cocoţaţi pe nişte *Pegaşi*[1] cu aripi de pteranodoni[2].

Încăierarea părea confuză: agresorii soseau cu viteză maximă, aruncând săgeţi negre asupra cavalerilor, apoi, întorcându-se rapid, îşi luau elan şi plecau numaidecât la atac.

Scuturile împănate cu suliţe oţelite semănau cu nişte arici mari, şi aproape o treime dintre aliaţii creaţi de prinţul Arthur erau răniţi.

Polluxianul ştia foarte bine că întreg acest spectacol nu era decât asemenea unei viziuni onirice, dar mai ştia şi că o înfrângere ar avea consecinţe grave pentru misiunea lui, căci ar dovedi neputinţa lui în a respinge fantasmele adversarilor săi.

Hotărât să rişte totul, încercă să se depăşească pe sine şi să se transforme într-o înfiorătoare himeră înaripată, care scuipa flăcări mari stacojii.

Mare-i fu uimirea atunci când constată că puterea lui psihică îi permitea acum să egaleze realizările duşmanilor săi.

Asemenea unui vultur care se aruncă din înaltul cerului asupra unor porumbei înfricoşaţi, monstrul se năpusti asupra războinicilor întunecaţi, azvârlind o jerbă de flăcări purpurii.

Aceştia nu mai pierdură vremea: se răspândiră ca un stol de păsărele înfricoşate, în faţa balaurului monstruos care îi ataca. În curând dispărură la orizont şi Arthur-Setni, reluându-şi înfăţişarea iniţială, apăru lângă neînfricatul Cavaler cu Cruce Roşie, căruia nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Vă mulţumesc din suflet Sire! exclamă Cavalerul cu Cruce Roşie. Dacă n-aţi fi venit să mă salvaţi, pun prinsoare că am fi fost făcuţi fărâmiţe în curând. Ce magie uluitoare! Acum, sunt convins de puterea voastră: Archimago şi perfida Duessa trebuie să se ţină bine! Nu numai că puteţi să chemaţi în ajutorul vostru, atunci când vi se pare de cuviinţă, o oaste de cavaleri, ci, pe deasupra, farmecele voastre vă permit să vă transformaţi, după voie, în orice făptură... Mărturisesc că, dacă n-aş fi văzut acest spectacol cu proprii-mi ochi, n-aş fi crezut.. Şi

---

[1] Pegas = (în mitologie) cal înaripat (n. tr.).

[2] Pteranodon = reptilă zburătoare fosilă cu aripi enorme şi lipsită de dinţi, având înapoia capului o creastă foarte lungă (n. tr.).

încă trec sub tăcere uşurinţa cu care aţi putut să traversaţi, teafăr şi nevătămat, Insula Leneviei şi maleficul Boschet al Desfătărilor. Pe cinstea mea, n-a mai existat un asemenea vrăjitor pe lume! Dar gata cu complimentele! Aceasta e oglinda pe care v-aţi dus s-o căutaţi?

— Sigur, prietene credincios. Am cucerit-o printr-o luptă grea cu un vrăjitor care mă ispitea cu o grămadă de comori, şi acesta n-a fost cel mai greu lucru din misiunea mea. De acum înainte, nu mă va mai împiedica nimic să descopăr bârlogul duşmanilor noştri şi să aflu adevărul despre evenimentele ciudate care se petrec aici. Vino după mine, vom merge să căutăm faimosul lac ce ascunde cetatea interzisă ochilor oamenilor.

Trupa îşi reluă atunci înaintarea, mergând de-a lungul râului. În curând, insula dispăru în spatele lor.

Mai merseră călare o vreme. Cursul apei desena meandre leneşe printr-o câmpie înverzită, în care nu exista ţipenie de om.

Spre seară, Arthur-Setni zări la orizont oglindirea însângerată a soarelui la asfinţit într-un lac mare.

Cu siguranţă, era locul despre care îi vorbise tatăl Uniei, de aceea dădu pinteni calului, pentru a ajunge acolo înainte de căderea nopţii.

Atunci când trupa ajunse pe malurile întinderii liniştite de apă, soarele asfinţise. Era încă destulă lumină pentru a observa că nicio construcţie nu se vedea pe suprafaţa lui, netedă ca o oglindă. Ca să fie cu conştiinţa împăcată, polluxianul privi peisajul în reflectarea oglinzii magice. Spre marea sa dezamăgire, nu observă nimic deosebit.

Cât vedeai cu ochii, nu se zăreau decât valuri foarte mici şi, pe malurile lacului, tufe dese de trestii şi bancuri de plante acvatice.

— Ce părere ai, prietene? îl întrebă pe tovarăşul său. Să-şi fi pierdut acest obiect calităţile deosebite, sau am fost păcălit?

— Ei bine, răspunse cavalerul încruntându-şi sprâncenele, mi se pare că-mi amintesc că puterea ei de superviziune nu se manifestă decât la lumina soarelui. Trebuie deci să avem răbdare până mâine, dacă vrem să ne asigurăm de adevărul acestei legende. Să ne stabilim tabăra aproape de maluri, într-un loc uscat, şi să punem străji, ca să evităm orice surpriză. Apoi, vom căpăta forţe noi ospătându-ne toţi împreună;

mărturisesc că mi s-a lungit nasul de foame după bătălia asta nemiloasă şi după călăritul fără oprire.

— Ai limba aurită, prietene! Puţină odihnă ne va face tare bine, şi pun prinsoare că ziua următoare ne va aduce noi aventuri. Să căutăm un loc potrivit ca să ne instalăm.

Cavalerii observară repede o mică ridicătură care se înălţa deasupra apelor lacului. Din acest loc, priveliştea era splendidă. Apele liniştite căpătaseră o nuanţă de ametist, pe care îl brăzdau câteva reflexe stacojii: cele ale norilor delicaţi care străluceau pe cer sub ultimele raze ale soarelui, ce dispăruse dincolo de orizont.

O mireasmă proaspătă de ambră, venind de la florile care pluteau pe apă, ajungea până la ei. În curând, ea fu înlocuită de o mireasmă de răşină şi de plante aromatice, de la focurile aprinse de cavaleri, apoi aroma bucăţilor de carne puse la fript pe ţepuşe le trezi celor doi prieteni apetitul, şi se grăbiră să-şi potolească foamea de lup.

Noaptea fu liniştită. Doar ţipetele celor ce stăteau de veghe răsunau periodic. Nimeni nu se apropie de tabără şi somnul prinţului şi al cavalerului nu fură tulburate de niciun coşmar.

În zori, când apa căpăta o delicată nuanţa pastel şi cerul se aprindea de focurile răsăritului, cavalerii se smulseră din culcuş şi luară o gustare frugală.

Polluxianul, la rândul lui, aştepta cu nerăbdare ca astrul zilei să irupă deasupra orizontului, pentru a arunca o privire în oglindă. I se părea că Phoebus se odihnea prea mult în braţele Aurorei şi că ultimele stele nu se grăbeau să se stingă.

În sfârşit, o dungă portocalie apăru fulgerător deasupra câmpiei înverzite, şi bulgărele strălucitor al astrului la răsărit apăru în toată splendoarea lui, prin pânza subţire a cetinilor dimineţii.

Setni-Arthur luă oglinda cu o mână tremurătoare şi, întorcându-se cu spatele la lac, se uită la ceea ce se reflecta în ea...

Pe moment, nu-i veni să creadă ceea ce vedea Se frecă la ochi, apelă la granatul său pentru a respinge eventualele sugestii ale vrăjitorilor, dar nu-i sluji la nimic: priveliştea rămânea aceeaşi...

În centrul lacului se înălţa o cetate minunată şi ireală. Nenumărate construcţii de alabastru în formă de prisme se

azvârleau spre cer. Lucru ciudat, nu prezentau nicio deschizătură: nici uşi, nici ferestre. Totuşi această metropolă fantastică fremăta de viaţă. Făpturi cu înfăţişare umană se deplasau pe lungi benzi rulante, care şerpuiau prin oraş, se intersectau la etaje succesive şi se căţărau până la cele mai de sus etaje ale clădirilor. Curioase maşini triunghiulare pluteau în văzduh, zburând cu viteza maximă şi aterizând uneori pe platforme aflate aproape de vârful turnurilor.

Aceste lucruri bulversau complet concluziile trimisului psiborgilor: până atunci, se dovedise că niciun instrument ce se folosea de legile fizicii clasice nu putea funcţiona pe această planetă. Or, acest oraş semăna întru totul cu Kalapol, capitala Confederaţiei. Aparatele de zbor păreau să facă apel la ecrane anti-*g*; ca şi cele ale polluxienilor. Benzile rulante se supuneau, şi ele, legilor fizicii...

Ce concluzii trebuia să tragă de aici? Bineînţeles, putea să fie vorba de o nouă inducţie psihică. Archimago şi Duessa creaseră o lume medievală destul de primitivă, nimic nu-i împiedica, după câte se pare, să facă să apară o civilizaţie cu o tehnologie mai avansată.

Totuşi, asta nu-l satisfăcea pe polluxian...

„Fir-ar să fie!” se gândea el. „În aceste universuri onirice, nici una dintre maşinile simple pe care le-am construit nu a funcţionat. De ce ar reuşi să facă adversarii mei ceea ce eu n-am reuşit? Şi dacă oglinda ar arăta imaginea trecutului? Aceasta planetă pustie, apoi înzestrată artificial cu o populaţie fără existenţă reală, poate că a adăpostit, cândva, o civilizaţie comparabilă cu cea a Confederaţiei. În acest caz, imaginea pe care o primesc prin oglindă corespunde celei a unei epoci revolute...”

Setni-Arthur hotărî să fie cu inima împăcată şi să se ducă în aceasta metropolă ireală. Mai înainte de asta, îi ceru părerea tovarăşului său, invitându-l să arunce o privire în oglindă.

Cavalerul cu Cruce Roşie nu se lăsă rugat, căci era foarte intrigat de acest instrument magic.

Din păcate, nu fu în stare să-i ofere nici cea mai mică informaţie despre această cetate ciudată, pe care o zărea pentru prima dată. Luă aparatele de zbor drept păsări enorme, iar benzile rulante - drept şerpi gigantici.

Setni nu îi spuse adevărul.

Reluându-şi examinarea, observă că o şosea cimentată, ce atingea uşor suprafaţa apelor, pleca de la malurile lacului, pentru a duce în oraş. Urmat de Cavalerul cu Cruce Roşie şi de oastea lui, o luă hotărât pe drumul alunecos.

Această decizie păru să le displacă duşmanilor săi, vrăjitorilor, căci apele începură să fiarbă şi vreo zece monştri marini îi atacară pe cavaleri, arucându-i la pământ pe mai mulţi dintre ei.

Lupta care urmă fu înverşunată: era greu să-i respingă pe agresori cu lăncile, căci ele alunecau pe pielea vâscoasă a şerpilor imenşi.

Cavalerul cu Cruce Roşie îşi schimbă atunci tactica: ochi gura mare, deschisă a monştrilor, care încercau să-i muşte de picioare pe cai.

Această metodă fu încununată de succes: în curând, carapacele agresorilor acoperiră suprafaţa lacului, scufundându-se treptat în adâncuri.

Cavalerii azvârliţi de pe cai putură atunci să urce din nou în şa. La puţin timp după aceea, nu mai rămăsese nici urmă de monstru. Lăncile nu aveau nici cea mai mica pată de sânge; aceste creaturi nu erau decât alte materializări psihice ale celor doi vrăjitori.

Reluându-şi înaintarea, coloana ajunse la jumătatea drumului înspre oraş. Archimago şi Duessa făcură atunci un ultim efort: de astă dată, făcură să apară nişte sirene minunate, ale căror cântece lascive tulburară mintea polluxianului. Dar găsi repede o ripostă, făcând să apară între tovarăşul său şi el chipul Nicolettei şi al Uniei. De atunci înainte, sirenele încercară să-i ispitească fără rezultat: degeaba îşi dezgoleau gâtul provocator, celor doi prieteni nu le păsa. Cât priveşte cavalerii vrăjiţi, asemenea practici nu-i puteau atinge.

Toţi ajunseră deci teferi şi nevătămaţi în mijlocul lacului. Acolo, peisajul se schimbă din nou.

Şoseaua dădea într-o insulă destul de mare. O mantie vegetală groasă o acoperea, ascunzând ruinele gigantice, care îngreunau mersul cailor.

— Cu siguranţă, aici a existat cândva o metropolă, observă Cavalerul cu Cruce Roşie.

— Sigur! Şi sunt convins că este vorba de resturile oraşului văzut în oglindă, replică prinţul.

— Ce ciudăţenie! Văzut de pe mal, părea plin de viaţă, şi acum n-au mai rămas din el decât nişte ruine pustii...

— Asta, din cauză că oglinda ne-a arătat o imagine dintr-un trecut îndepărtat. O civilizaţie s-a dezvoltat cândva pe această planetă, apoi a dispărut... Din ce motiv? Cei doi vrăjitori malefici ştiu multe în această privinţă, probabil...

— Nu cumva crezi că sunt responsabili pentru aceste distrugeri? Toate astea s-au petrecut acum foarte mult timp; crezi deci că sunt nemuritori?

— Habar n-am! Totuşi, strămoşii lor pot fi autorii acestui genocid. Doar dacă magia lor nu le permite să călătorească în timp.

— Îmi spui mari minunăţii, foarte greu de înţeles pentru o fiinţă plăpândă, a cărei viaţă este la fel de scurtă ca cea a unui fluture văratic. În orice caz, dacă este vorba de vreo magie, pun rămăşag că nu va dura mult până când îi vei pricepe mecanismul subtil!

— Cercetarea acestor ruine mă va face să aflu, fără îndoială, multe lucruri... O să ridici tabăra aici şi o să mă aştepţi, împreună cu cavalerii mei. Au dat dovada curajului lor; nu vei avea de ce să te temi de Archimago şi de Duessa Totuşi, să nu te îngrijorezi dacă absenţa mea se prelungeşte peste măsură: studierea vestigiilor acestei cetăţi îmi va lua ceva timp.

— Cum doreşti, nobile prieten! suspină Cavalerul cu Cruce Roşie. Lasă-mă totuşi să-ţi spun că am impresia că pierd un prieten scump şi că nu ştiu dacă te voi mai vedea vreodată...

— Mi-aduci mare alinare, credinciosul meu prieten, căci cuvintele tale dovedesc că am ştiut să-ţi cuceresc inima. Fii sigur că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a vă scăpa definitiv de vrăjitorii care vă chinuiesc. Ai deci răbdare şi încredere...

Zicând acestea, Arthur coborî de pe cal şi o luă printre ruinele maiestuoase, singurele vestigii ale turnurilor gigantice zărite în oglindă.

Fundamentele solide păstraseră un aspect neted şi nu prezentau nicio gaură prea mare. Fiecare turn avea un diametru de vreo sută de metri, iar zidurile, la bază, erau la fel de groase ca lungimea unui cal.

Lucru ciudat, vârful retezat al clădirilor avea muchii netede, ca şi cum ar fi fost secţionate de o imensă lovitură de sabie. Nu

era niciun rest pe sol, niciun bloc de piatră sau de ciment, nimic altceva decât un strat gros de materie prăfoasă. Se părea că plantelor târâtoare le era greu să crească în acest praf de sticlă uscat.

Toate astea te duceau cu gândul la o armă în stare să disocieze materia, reducând-o la starea moleculară. Vreun superdezintegrator, cumva... Era aceasta dovada că, altădată, aparatele clasice funcţionau pe această planetă? Setni se feri să tragă concluzii pripite, dar ar fi pus pariu că această ipoteză era cea corectă.

După ce se plimbase degeaba printre ruine, fără să descopere cea mai mică intrare, polluxianul se resemnă să recurgă la granatul sau. Un detector pentru cavităţi i-ar fi fost de mare ajutor, dar, din păcate, nu dispunea de aşa ceva. Totuşi, viziunea pătrunzătoare a minţii sale, potenţată de amplificatorul psiborgilor, îi permise să descopere ceea ce căuta: un hipogeu[1] vast, săpat în stâncă, la mare adâncime.

Îi rămânea să găsească intrarea. Setni se teleportă în centrul ruinelor unui turn, şi acolo zări un puţ circular, pe jumătate acoperit de arbuşti.

Era vorba de un puţ anti-*g*; care le slujea foştilor locuitori ai imobilului pentru a ajunge la diferitele etaje ale construcţiei. Polluxianul recunoscu perfect releele dispuse la intervale regulate pe pereţi. Bineînţeles, mecanismul nu mai funcţiona, dar aceasta oferea dovada definitivă a existenţei unei civilizaţii de tip clasic pe acest astru.

Oglinda arătase deci o imagine dintr-un trecut îndepărtat, cu mult înainte să dispară cei care construiseră cetatea. Trebuia să spere că aceşti nefericiţi putuseră ascunde în hipogeu câteva aparate, care vor arăta gradul lor de tehnicitate şi vor oferi informaţii despre originea lor.

Setni se lăsă uşor să alunece în cilindrul interminabil. Compatrioţii săi ar fi fost foarte uimiţi să-l vadă făcând dovadă de asemenea capacităţi de telekinezie. Acum, trimisul psiborgilor putea să folosească minunat de bine aceste daruri psihice, în mod foarte firesc, încrezându-se în puterile pe care i le conferea granatul său.

---

1 În antichitate, construcţie (în special, mormânt) subterană (n. tr.).

Coborârea fu rapidă şi picioarele îi ajunseră curând pe stratul gros de praf ce acoperea fundul puţului.

Ultimele uşi erau barate de grămada de praf. Multe altele se deschideau la o înălţime potrivită. Setni o alese pe cea care se afla alături de vastele subterane pe care le reperase, şi trecu de ea prudent aşteptându-se în fiecare clipă la vreun atac psihic al adversarilor săi.

Polluxianul începea să se sature de armura lui greoaie, de aceea hotărî să-şi reia aspectul iniţial, de astrot, ceea ce îl uşură destul de mult. Păstră, evident preţioasa sa centură, împreună cu granatul care era fixat pe ea. O dată făcute acestea, continuă să exploreze locurile.

Stratul de praf care acoperea solul nu păstra nicio urmă de paşi: nimeni nu vizitase locurile după catastrofa care distrusese cetatea şi locuitorii săi.

Ajunse atunci într-un minunat hipogeu.

Lampa astrotului de-abia lumina plafonul înalt, acoperit de fresce, care îşi păstraseră întreaga prospeţime. Ele zugrăveau scene din viaţa poporului dispărut şi Setni putu constata că era vorba de oameni întru totul asemănători cu el.

Între stâlpii enormi care susţineau bolta, tronau statuile suveranilor defuncţi, aşezaţi pe jilţuri înalte, păstrând în atitudinea lor hieratică maiestatea fostei lor funcţii.

Toate astea erau de un mare interes arheologic, dar nu ofereau deloc informaţii despre istoria acestei civilizaţii, aşa încât polluxianul trecu de ele şi se îndreptă spre fundul sălii.

Acolo, între cele două coloane ale unui portic, zări o uşă de bronz împodobită cu basoreliefuri. Setni recunoscu în ele alegoriile diverselor ştiinţe: fizica, chimia, biologia, astronomia, filosofia. Era o nouă dovadă a marii asemănări dintre această civilizaţie şi cea a polluxienilor, dar asta nu oferea încă nicio indicaţie cu privire la originile ei, nici cu privire la vechimea ei. Aceste fresce, aceste statui anonime ar fi putut fi opera oricărui popor umanoid din Galaxie. Trebuia deci să încerce să vadă ce se găsea în spatele porţii groase.

Pentru o vreme, Setni încercă să descopere modalitatea de închidere, fără să reuşească. Panoul se potrivea foarte bine în cadru, şi n-ai fi putut strecura pe acolo nici măcar un ac.

Apoi astrotul începu să zâmbească: uitase deja de noile sale puteri psihice! Concentrându-şi mintea, polluxianul descoperi

uşor modul de funcţionare al închizătorii: era vorba de un dispozitiv mecanic care acţiona pe un zăvor simplu. De aceasta dată, încercă să pună în funcţiune acest sistem prin telekinezie, şi reuşi fără probleme.

Apucând de unul din motivele în relief, trase poarta. Ea se mişcă scârţâind din balamale, şi descoperi o scară întunecată, care cobora în adâncurile stâncii.

Închiderea era atât de etanşă, încât praful nu putuse să intre acolo. Treptele erau la fel de curate ca în momentul în care ultimul savant din această rasă uitată părăsise locurile.

Înainte de a coborî treptele, trimisul psiborgilor încercă, din prudenţă, o sondare telepsihică, pentru a evita orice surpriză. Şi de această dată, rezultatul aproape îl uimi! Stăpânirea de către el a acestei arte devenea perfectă, şi ajungea să se întrebe cum puteau trăi nişte oameni fără să dispună de aceste minunate facultăţi, care simplificau atâtea probleme. Bineînţeles, de fiecare dată când îşi punea în aplicare facultăţile *psi*, resimţea o oboseală considerabilă, dar recuperarea era rapidă. Totuşi, nu uita deloc că puterile sale excepţionale nu proveneau decât de la amplificatorul furnizat de psiborgi şi că, dacă ar trebui să părăsească acest astru, misiunea lui fiind îndeplinită, ar trebui, din păcate, şi să restituie preţiosul granat...

Orice s-ar întâmpla în viitor, acest aparat se dovedea extrem de preţios, deocamdată: scara nu prezenta nicio capcană şi ducea direct spre o a doua sală, simetrică cu cea pe care tocmai o părăsise.

Contrar primei, nu conţinea nici fresce, nici statui: era un laborator, plin cu nenumărate instrumente aranjate în şiruri paralele, toate în foarte bună stare.

Pentru o clipă, polluxianul începu să viseze la aceşti savanţi, acum dispăruţi de milenii, care instalaseră cu dragoste aceste aparate, încercând să le ferească de cataclismul care le lovise rasa. Cine puteau fi aceşti părinţi necunoscuţi? Care fusese viaţa lor, care le fuseseră speranţele? Cum de au putut să dispară astfel, o dată ce dispuneau de o tehnologie considerabilă?

Împins de o curiozitate nebună, Setni sări treptele câte patru deodată.

Aspectul acestui laborator corespundea perfect cu viziunea pe care o avusese. Aparate dreptunghiulare, ajungând aproape la

nivelul centurii lui, erau aranjate unele în spatele celorlalte. Păreau intacte şi chiar, ceea ce era de necrezut, funcţionau!

Pe moment, astrotul fu oarecum derutat de ceea ce vedea prin capacul transparent al aparatelor.

Un praf de diamante se agita în mijlocul lor, ca nişte stele minuscule, desenând meandre capricioase, constelaţii în miniatură, care îşi schimbau încontinuu forma.

De fiecare dată când se apropia de unul dintre aceste misterioase instrumente, licuricii păreau că o iau razna, accelerându-şi mişcarea până când formau şerpi luminoşi care se răsuceau în toate direcţiile. În ciuda eforturilor sale, trimisul psiborgilor nu reuşea să priceapă modul de funcţionare al acestor maşinării ciudate, care detectau prezenţa fiinţelor vii.

Continuându-şi inspecţia, ajunse până la un fel de jilţ, aşezat în centrul încăperii.

Setni era din ce în ce mai stupefiat.

Trebuia să se aşeze pe acest jilţ? Nu era vorba, oare, de o altă capcană a adversarilor săi?

Totuşi, toate aceste instalaţii nu se potriveau deloc cu ideea pe care o avea despre ei. Aceste maşini proveneau dintr-o tehnologie destul de asemănătoare cu cea a polluxienilor. Nu putea să-şi dea seama care era modul lor de funcţionare, totuşi, nu era vorba de emiţătoare care acţionau asupra psihicului, căci nu percepea niciun mesaj, şi toate eforturile sale de a le influenţa prin telckinezie erau inutile. Concluzia logică: aceste instalaţii fuseseră construite de entităţi foarte diferite de Archimago şi Duessa. De altfel, aceştia făcuseră tot posibilul pentru a-l împiedica să ajungă aici, şi ar fi şi reuşit, dacă el ar fi fost un om obişnuit.

Jilţul, nemişcat de milenii, aştepta, fără îndoială, ca o creatură inteligentă să vină aici şi să se aşeze pe el... De ce să nu încerce experienţa? La urma urmei, granatul continua să joace un rol protector şi, dacă era vorba de vreo capcană, probabil că nu era mai cumplită decât cele cărora le făcuse faţă de la sosirea lui pe acest astru derutant.

Setni făcu o ultimă sondare psihică a împrejurimilor. Nimic nu părea să-l ameninţe. Se scărpină în cap cu un aer perplex, se învârti în jurul jilţului, examinându-l pe toate părţile, şi, nedescoperind nimic neobişnuit, sfârşi prin a lua o hotărâre.

O dată aşezat pe jilţ - în ansamblu, destul de confortabil -, nimic îngrijorător nu se petrecu. Astrotul începu să zâmbească, gândindu-se că devenea nervos: la urma urmei, acest jilţ maiestuos poate că slujea, pur şi simplu, cândva, drept scaun pentru vreun savant care le preda elevilor...

Nu avu timp să se gândească la asta mai mult nişte filamente subţiri de plasmă fluorescentă ţâşniră din fiecare maşină, mergând drept spre capul lui...

Conştient de faptul că a căzut prosteşte într-o capcană, Setni, într-un efort disperat, încercă să fugă.

Din păcate, muşchii refuzară să îl asculte.

Văzu firele subţiri apropiindu-se de el şi biciuindu-i creierul, insinuându-se în adâncul neuronilor săi.

Îl apucă o migrenă cumplită, apoi fu zguduit de greaţă, şi atunci îşi dădu seama că mâinile îi deveneau luminoase şi translucide.

Un văl negru îi acoperi ochii, şi el îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL VI

Atunci când Setni deschise ochii, îşi dădu seama imediat că fusese transportat într-o lume necunoscută.

Pierdut în mijlocul tenebrelor, astrotul îşi ridică privirea spre cer, pe care străluceau constelaţii necunoscute.

Ce tramă a spaţiului-timp putuse parcurge astfel, sub impulsul maşinilor atotputernice din hipogeu? Ce distanţă incomensurabilă traversase, fără ca măcar să-şi dea seama?

Erau tot atâtea enigme la care nu putea răspunde...

De astă dată, granatul său nu putuse să-l protejeze, dar şi-ar fi băgat mâna în foc că Archimago şi Duessa n-aveau nicio vină pentru ceea ce i se întâmpla Tehnologia folosită diferea prea mult de metodele lor, pur psihice.

În orice caz, părăsise planeta stranie pe care făceau ravagii aceşti vrăjitori malefici. Ca să ajungă unde? Nu ştia.. Poate căzuse din lac în puţ, căci puterea celor care îl duseseră astfel prin univers depăşea de departe ştiinţa polluxiană şi era esenţial diferită de metodele psiborgilor.

Răcoarea nopţii îl făcu să se înfioare.

Se simţea pierdut, departe de ai săi, jucăria unei ştiinţe infinite, faţă de care se simţea la fel de neputincios ca un copil.

Prins de o descurajare profundă, fu tentat, pentru o clipă, să se culce în iarba deasă şi să aştepte moartea. La ce bun, într-adevăr, reuşise minuni psihice, dacă sfârşea astfel, ca un nefericit exilat într-un colţ pierdut al vastului univers?

Deodată, un nor subţire ascunse stelele şi, cu un zgomot uşor, un aparat de zbor de formă triunghiulară ateriză în faţa polluxianului. Uşa cabinei se deschise, descoperind un scaun confortabil instalat în faţa parbrizului transparent.

Setni tresări: această invitaţie nedeghizată nu-i spunea nimic important în ce capcană urma să cadă iar? Totuşi, după ce reflectă pentru o clipă, ridică din umeri şi, pătrunzând în aparat se instală în fotoliu. La urma urmei, ce risca? Fiinţele care îl aruncaseră astfel printre stele trebuiau să dispună de mijloace considerabile. Cu atât mai mult trebuia să facă repede cunoştinţă cu ei, pentru a şti exact care le sunt intenţiile.

Dacă era vorba de o tehnologie bazată pe mecanică, asemănătoare cu cea a compatrioţilor lui, puterea sa psihică reprezenta un atu deloc neglijabil: mai curând să-şi încerce norocul, decât să fugă fără să ştie unde pe o planetă

necunoscută, hăituit de nişte oameni care păreau foarte bine organizaţi.

Uşorul aparat dispunea de o telecomandă foarte eficace: de-abia se aşezase, că uşa se închise şi propulsoarele intrară în acţiune.

Aparatul se îndreptă atunci spre un lanţ de munţi pe care îl survolă cu viteză maximă, apoi coborî drept spre o lumină neclară care strălucea la orizont. Foarte repede, această lumină se mări şi astrotul distinse un oraş minunat, semănând leit cu cel pe care i-l arătase oglinda.

Cu câteva clipe mai târziu, aparatul ateriză pe o platformă situată în partea laterală a unei imense clădiri prismatice. Uşa se deschise. Setni coborî şi se trezi lângă trei persoane, ale căror costume i se păreau familiare. Erau doi bărbaţi şi o femeie minunat de frumoasă.

Unul dintre bărbaţi înaintă atunci spre el şi se înclină în semn de „bun-venit”. În clipa în care acesta ridicase capul, Setni fu cât pe ce să scoată un strigăt de uimire: asemănarea era extraordinară, Cavalerul cu Cruce Roşie însuşi se afla în faţa lui! Totuşi hainele lui nu semănau deloc cu cele ale viteazului cavaler. Într-adevăr, acesta purta un tricou mulat, făcut dintr-o substanţă sintetică, şi avea o reţea uşoară pe cap.

— Bine-ati venit în Marele Nor al lui Magellan! exclamă atunci gazda. Sper că transferul nu v-a pus prea mult la încercare!?

Polluxianul tresări: aceste cuvinte i se imprimaseră direct în minte... Era vorba de o rasă de telepaţi?

— Nu chiar... spuse magellianul, ca răspuns la această întrebare mintală. Reţeaua pe care o port vă descifrează gândurile, prin intermediul unui releu care mă pune în contact cu un calculator. Nu e nicio vrăjitorie în asta. Dar am uitat să mă prezint mă numesc Curx Verth şi sunt unul dintre membrii Directoratului din Hagen. Însoţitorii mei fac şi ei parte din acesta...

Astrotul fu clar afectat de asta deci, după spusele gazdei sale, se afla în Marele Nor al lui Magellan! A dracului călătorie: niciodată, nicio astronavă polluxiană nu părăsise Calea Lactee... Hotărât lucru, aceşti magellieni păreau să dispună de o tehnologie considerabilă.

Trebuia să spere că erau animaţi de intenţii bune în ceea ce-l privea...

— Sunt un astrot polluxian, Setni. Încântat de cunoştinţă... bolborosi el.

— Polluxian? remarcă femeia, încruntându-şi sprâncenele. Nu există niciun popor cu acest nume în galaxia noastră. Sunteţi cumva originar din galaxia cea mai apropiată de noi?

— Pe cinstea mea, da! Dar ar trebui să ştiţi acest lucru, dacă m-aţi adus aici!

— Olxa spune adevărul, prietene, reluă primul interlocutor. Una dintre maşinile noastre, un transmiţător foarte perfecţionat, v-a transportat până aici, dar nu ştiam de unde sunteţi. Ca să nu omitem nimic, chiar ne este greu să vă credem: într-adevăr, cum putea să se găsească transmiţătorul nostru atât de departe de Magellan? Niciuna dintre expediţiile noastre nu a putut să ajungă vreodată într-un loc atât de îndepărtat Pe deasupra, acest aparat e încă în probe...

— Totuşi acesta e adevărul! îl asigură polluxianul. La drept vorbind, nu înţeleg nimic nici eu! Mă aflam pe o planetă din Calea Lactee. Acolo am descoperit, într-un hipogeu, nişte maşini necunoscute, m-am aşezat pe un fel de scaun şi m-am trezit aici...

— Ciudat! remarcă cel de-al treilea personaj. Nu minte, şi totuşi povestea lui este complet bizară!

— Ai dreptate, Alvador! reluă Curx. Toate astea sunt destul de derutante. Trebuie să lămurim chestia asta. Cine ştie?! Poate că rorcşii ne întind vreo altă capcană?

— În orice caz, interveni tânăra femeie, mi se pare foarte nepoliticos să continuăm aici acest interogatoriu. Deocamdată, Setni este invitatul nostru şi trebuie să fie tratat ca atare.

— Ai dreptate, Olxa! Probabil că acest lactean ne găseşte foarte nepoliticoşi. Vino, prietene, o să te ducem într-un loc mai confortabil.

Curx o luă atunci înainte şi micul grup pătrunse în interiorul turnului. Toţi coborâră mai multe etaje cu ajutorul unui puţ anti-*g*; asemănător cu cele pe care le foloseau polluxienii, apoi intrară într-o încăpere armonios proporţionată, umpluta cu scaune dispuse în jurul unor mese joase.

Setni admiră, în trecere, minunatele fresce luminoase care împodobeau pereţii: nişte tablouri transparente care prezentau peisaje necunoscute în nuanţe lucitoare, apoi se instală comod pe o sofa.

Cu un simplu gest, Olxa făcu atunci să apară pe masă băuturi şi delicatese asortate, invitându-l să se servească.

Astrotul avu o uşoară ezitare: toate codurile de navigaţie stipulează că nu trebuie să se consume, fără o analiză prealabilă, alimente necunoscute...

— Nu te teme de nimic, prietene. La noi, oaspeţii sunt sacri, şi ne-am asigurat ca aceste alimente nu prezentau niciun pericol pentru tine!

Din nou, răspunsul venea înaintea întrebării: aceşti telepaţi puteau să-i citească gândurile atunci când nu se opunea acestui lucru. Păreau prietenoşi, fata era încântătoare, şi-atunci de ce să se neliniştească? La urma urmei, în situaţia în care se afla... Setni, complet relaxat, se afundă confortabil în scaun şi îşi puse un pahar dintr-o băutură în care dansau toate culorile curcubeului, apoi dădu pe gât băutura.

O căldură dulce îl învălui şi fu cuprins de o uşoară euforie.

— Haideţi, prieteni! Întrebaţi-mă ce vreţi. Totuşi, mă tem că o să vă dezamăgesc, căci n-am înţeles mare lucru din ce mi s-a întâmplat..

— Să reluăm povestea ta de la început, zise Alvador. Ne-ai spus că te aflai pe o planetă din galaxia ta şi că descoperiseşi un hipogeu unde se găsea unul dintre transmiţătoarele noastre. Ce făceai acolo? Acest astru figura în cataloagele voastre?

— Nu. Tocmai acesta este motivul pentru care am fost trimis în recunoaştere: ca să aflu de unde provenea şi de ce apăruse astfel, pe neaşteptate!

— Ai intuit bine, Curx, încuviinţă Olxa. Probabil că rorcşii au transferat una dintre planetele noastre în Calea Lactee, dar din ce motiv?

— După analiza transferului prietenului nostru, se pare că periplul lui s-a desfăşurat nu doar în spaţiu, ci şi în timp, şi că el provine dintr-un viitor foarte îndepărtat, remarcă Alvador. Dar te-am întrerupt, Setni...

— Ei bine, astrul pe care îl exploram era extrem de ciudat, adăpostea o civilizaţie medievală, şi locuitorii lui semănau mult cu voi. Unul dintre cavaleri ar fi putut să fie fratele tău, Curx. În plus, nicio maşină nu funcţiona acolo: două creaturi malefice păreau să găsească o plăcere nebună în a-şi bate joc de nefericiţii autohtoni, şi trebuia să mă lupt cu ei doar prin puterea minţii, căci nici unul dintre aparatele mele nu mai funcţiona...

— Ceea ce spui este foarte revelator, spuse Olxa, gânditoare. Trebuie să afli că suntem angajaţi într-o luptă nemiloasă cu nişte entităţi monstruoase care ne alungă, rând pe rând, de pe toate planetele noastre. Or, una dintre principalele lor arme este să ne împiedice să ne folosim proiectilele teleghidate, maşinile atomice, căci aceşti demoni le fac complet inoperante.

— E îngrijorător, recunoscu Setni. Adversarii mei dispun de facultăţi asemănătoare. Dar, spune-mi, de unde vin aceşti duşmani necruţători?

— Au apărut într-un sector periferic al galaxiei noastre, apoi, rând pe rând, ne-au respins treptat spre centrul lui Magellan. Mărturisesc sincer că nu mai avem nicio speranţă să-i învingem, suspină Curx. Totuşi venirea ta ne mai dă o oarecare speranţă: într-adevăr, se pare că posezi nişte daruri remarcabile de telepat, pentru că emiţi şi primeşti fără ajutorul vreunui aparat. Poate că eşti în stare să ne înveţi să ne luptăm cu rorcşii?!

Setni se feri să îi contrazică pe noii săi prieteni şi să recunoască faptul că, fără granatul psiborgilor, şi-ar fi pierdut toate puterile *psi*... Totuşi dorea din tot sufletul să-i ajute pe magellieni, pentru că lupta lor părea să aibă legătură cu cea pe care o dusese pe planeta Cavalerului cu Cruce Roşie; de aceea întrebă:

— Dacă înţeleg bine, aveţi escadre de astronave. Cum le puteţi manevra, dacă rorcşii vă sabotează toate maşinile?

— Ai priceput perfect problema, interveni Alvador. A trebuit să dezvoltăm sisteme de comandă prin telepsihism. Navele noastre ascultă direct de gândurile noastre; cel puţin, am pus la punct acest sistem de ceva vreme, ceea ce ne-a permis să obţinem victorii defensive. Din păcate, undele puternice ale duşmanilor noştri interferează acum cu propriile noastre emisii, şi am suferit din nou importante eşecuri.

Polluxianul se gândi un moment înainte de a răspunde. Probabil că Archimago şi Duessa aparţineau rasei cu care se luptau aceşti magellieni simpatici. Or, dovedise că îi surclasa clar în domeniul telekineziei şi al telepatiei. Oare putea efectiv să-i ajute pe Olxa şi pe compatrioţii ei?

— Mi se pare că adversarii mei recenţi sunt şi ei rorcşi, şi că au făcut un raid prin Calea Lactee, nu ştiu din ce motiv. I-am înfruntat în mai multe rânduri, în nişte condiţii foarte bulversante. La început, am fost o jucărie pentru ei, dar în

timpul ultimelor noastre înfruntări i-am învins fără probleme. Dacă aş putea intra în contact psihic cu rorcşii, sigur aş putea să vă fiu de ajutor...

— Fii binecuvântat pentru ajutorul tău, nobile polluxian! exclamă Curx. Fie ca Cerul să te răsplătească pentru curajul tău dezinteresat. Din păcate, să nu te aştepţi la minuni de la noi. La drept vorbind, compatrioţii mei sunt hăituiţi: fiecare clipă care trece ne concretizează înfrângerea. Aceşti rorcşi blestemaţi înaintează în constelaţiile noastre, fără ca noi să putem să-i respingem. Totuşi, dacă ne stă în putere să-ţi facem vreun serviciu, spune, şi te vom satisface!

— Într-adevăr, există un detaliu care mă îngrijorează: mărturisesc că nu înţeleg prea bine cum am ajuns aşa departe de patrie, şi aş vrea să aflu dacă puteţi să mă trimiteţi înapoi acolo, atunci când îmi voi fi terminat treaba cu aceşti faimoşi rorcşi...

— Cererea ta e foarte îndreptăţită! Din păcate, nu-ţi pot răspunde definitiv la asta, pentru că venirea ta ne-a luat prin surprindere. Lucrăm, într-adevăr, la o maşină a timpului, pentru a permite câtorva reprezentanţi ai rasei noastre să scape de nimicire, atunci când rorcşii vor ajunge în Hagen, capitala noastră. Din nefericire, construcţia ei nu e nici pe departe terminată şi, chiar dacă reuşim s-o finalizăm înainte de sosirea necruţătorilor noştri duşmani, apare o problemă importantă!

— Blestemaţii ăştia au aflat de existenţa ei?

— Sigur că nu! Este ascunsă sub nişte faleze din stâncă impenetrabilă. Problema e alta: pentru a funcţiona, acumulatoarele ei trebuie să înmagazineze o cantitate enormă de energie şi suntem departe de asta, în prezent..

— Totuşi ea există şi funcţionează, de vreme ce eu sunt aici!

— Ei, da! Asta e o enigmă. Fără îndoială, am putut s-o terminăm înainte de distrugerea noastră, şi probabil că a acumulat energia necesară mai apoi.

— Nu văd altă explicaţie, totuşi asta nu mă linişteşte deloc în ceea ce priveşte eventuala mea întoarcere...

— Există totuşi o ipoteză care ar explica acest mister, interveni atunci Olxa: transmiţătorul temporal este astfel conceput încât să funcţioneze automat în momentul în care un om se aşază pe scaun. Probabil că e programat să-şi transporte pasagerul pe planeta noastră, în Marele Nor al lui Magellan. De

aceea te afli aici. În acest caz, mai ai o speranţă de a te întoarce în patria ta îndepărtată, căci, dacă nu primeşte o instrucţiune contrară, această maşină acţionează în sens invers după o lună de-a noastră. Dacă nu ai modificat programarea, probabil te vei întoarce la punctul de plecare.

— E o veste bună! suspină Setni. Cu condiţia să aibă suficientă energie. Însă, în ceea ce vă priveşte, veţi putea s-o folosiţi?

— Nu cred... spuse cu tristeţe tânăra femeie. Niciodată nu vom putea să acumulăm o putere suficientă într-o lună. Singura noastră speranţă, aşadar, eşti tu: dacă reuşeşti să ne furnizezi mijlocul de a-i respinge pe rorcşi înainte de a te întoarce...

— Ei bine, înţeleg că fiecare minut e important. Ce propuneţi?

— Vom trimite o escadră înaintea duşmanilor noştri şi tu vei fi la bordul unuia dintre vasele noastre, reluă Curx. Îmi voi asuma sarcina conducerii ei. În timpul luptei, vei putea să faci observaţii şi să acumulezi informaţii despre rorcşi. Vasul nostru se va retrage înainte de sfârşitul bătăliei şi vei reveni aici, pentru a le comunica sfaturile tale savanţilor noştri. Eşti de acord?

— Se înţelege! Doar că veţi suferi pierderi importante, fără ca eu să pot să vă garantez vreun rezultat...

— Noi, magellienii, nu ne temem de moarte: mai bine să pierim în luptă, decât făcuţi prizonieri pe vreo planetă. De altfel, distrugem câteva nave ale acestor ticăloşi la fiecare atac de acest fel. Aşa că sacrificiul astroţilor noştri nu e inutil.

— Perfect! În aceste condiţii, sunt omul vostru. Pe când plecarea?

— Ei bine, vom decola imediat, dacă nu eşti prea obosit după transfer fiecare clipă e preţioasă.

— Am înţeles! De altfel, fără îndoială, voi avea timp să mă odihnesc în timpul călătoriei.

Astfel, astrotul polluxian se trezi la bordul vasului-amiral al unei escadre de o sută de nave, care străbăteau Marele Nor al lui Magellan. Asta îi aduse în minte vechi amintiri şi se simţea mult mai în largul său decât pe planeta lui Archimago şi a Duessei.

Totuşi, atunci când Curx şi Oka îl duseră la postul central, observă imediat un fapt insolit.

Pe pereţi nu era niciun cadran, nicio manetă, nici cel mai mic dispozitiv de comandă sau de control…

Curx, văzându-i uimirea, declară zâmbind:

— Pari oarecum derutat.. Aspectul astronavelor noastre, totuşi, probabil că nu diferă foarte mult de al navelor voastre.

— Pe din afară, nu! În schimb, nu înţeleg cum le manevraţi...

— Uite, spuse magellianul, făcând să alunece un panou.

O mică încăpere nesonorizată apăru. Cinci oameni erau aşezaţi în cerc, pe capetele lor se afla o reţea legată de nişte fire conductoare, care intrau într-o maşină destul de asemănătoare cu transferatorul pe care îl utilizase, fără să vrea, polluxianul.

— Tot nu înţeleg, mărturisi Setni. Sunt conectaţi la un calculator?

— Nu chiar. Ştii că adversarii noştri ne pot bloca toate dispozitivele electronice sau mecanice. Am încercat deci să atenuăm acest inconvenient, comandându-ne navele direct pe cale mintală. Aceşti astroţi văd imaginile spaţiului exterior, pot să comande toate manevrele şi să declanşeze armele defensive sau ofensive. Dacă vrei, vei putea să te familiarizezi cu acest dispozitiv...

Setni tocmai urma să răspundă afirmativ, când un astrot apăru la postul central, urlând:

— Cine este imbecilul care a deschis uşa ce dă spre cercul nostru mintal?

— Ţi-l prezint pe comandantul acestui vas: Stadyr. Un tip capabil, dar nu prea amabil, după cum poţi vedea...

— Încântat... bolborosi polluxianul, dar nu i se răspunse.

— Cine e străinul ăsta? mugi astrotul. Nimeni nu are acces la această sală în timpul operaţiilor. Cercurile mintale trebuie să lucreze într-o linişte desăvârşită, ar trebui să ştiţi asta, Curx!

— Hai, calmează-te, bătrâne! Setni e un aliat de-al nostru. Are nişte puteri psihice remarcabile, care ne pot ajuta destul de mult. De aceea, îl puneam la curent cu modul de funcţionare al acestui vas...

— Ascultă-mă bine, Curx: eşti membru al Directoratului, iar asta îţi permite să-mi dai ordine când suntem la sol. Aici, sunt singurul stăpân la bord. Poate că tipul ăsta e în stare să-i lichideze pe rorcşi de unul singur, însă pe mine mă doare exact în cot! Pentru moment, suntem în afara zonei operaţionale,

n-are decât să se distreze cum crede de cuviinţă, dar vă previn că, atunci când vom fi ajuns în zona de luptă, n-am chef să-l mai văd pierzând vremea prin sala asta. Am deja destule probleme când ticăloşii ăştia ne dau peste cap toate instalaţiile, nu-mi mai trebuie un nepriceput care să mi se încurce printre picioare!

— Nu-i da atenţie, interveni atunci Olxa râzând. „Câinele care latră nu muşcă.” într-un fel, comandantul are dreptate. Echilibrul delicat al astroţilor din cercul mintal care ne ghidează nu trebuie să fie perturbat; de altfel, din acest motiv încăperea este nesonorizată. Îi înlocuim la fiecare oră, mai puţin în timpul luptei. Vino, o să-ţi arătăm un dispozitiv auxiliar...

Polluxianul, oarecum nedumerit, merse după cei doi prieteni ai săi. Găsea că magelenii se purtau cam grosolan cu superiorii lor: niciodată un astrot din Confederaţie n-ar fi îndrăznit să i se adreseze astfel unui membru al Marelui Consiliu...

Tânăra femeie îl duse atunci pe Setni într-o încăpere învecinată, unde se afla o instalaţie similară, şi îl invită să facă o încercare.

Curx îi puse o reţea pe cap. Imediat, astrotul avu o senzaţie uimitoare: vedea desluşit constelaţiile din jur, cu o claritate extraordinară, care îi permitea să aprecieze exact la ce distanţa se aflau. Simţea, efectiv, cum înaintează astronava, şi putea, după cum vroia, să accelereze sau să încetinească. Pe scurt, devenise creierul unei nave, căreia îi percepea senzaţiile, ca şi releveurile diferitelor instrumente.

Pe moment, fu oarecum dezorientat - ordinele sale aduceau după sine manevre brutale -, cam ca un pilot neofit pus, pentru prima dată, la comanda unei nave spaţiale. Foarte repede, reuşi să-şi controleze reacţiile, şi evoluţiile deveniră mult mai mlădioase. Atunci când Curx îi scoase reţeaua, avea impresia că este întru totul familiarizat cu aceste comenzi neobişnuite.

— Era vorba, bineînţeles, de un simulator, îi comunică Olxa, nu conduceai de-a binelea astronava. De altfel, trebuie să te felicit pentru stăpânirea pe care ai dovedit-o...

— Da, îi întări spusele Curx, eşti uimitor! Fără să te flatez, puterile tale psihice le depăşesc considerabil pe ale noastre. Într-adevăr, e nevoie de cinci magellieni pentru a face ceea ce tu tocmai ai făcut singur! Fiecăruia dintre ei i se repartizează o sarcină foarte precisă: reperarea, manevrele, tirul, coordonarea cu celelalte nave, supravegherea diferitelor aparate ale vasului.

Dar tu... se pare că tu poţi face tot.. Compatrioţii tăi sunt la fel de bine dotaţi ca tine?

— Pe cinstea mea, răspunse evaziv astrotul, sunt destul de bine văzut în flota polluxiană. Totuşi nu sunt nici pe departe, cel mai bun...

— Ei bine, dacă noi am deţine o asemenea putere psihică, am avea mai puţine probleme cu blestemaţii ăştia de rorcşi! Eşti în stare, fără să te oboseşti prea mult să te antrenezi regulat?

— O, mă simt în plină formă! îl asigură Setni.

— În cazul ăsta, o să vorbesc cu Stadyr. Va trebui să-şi calce pe inimă. Ţin neapărat ca tu să pilotezi această astronavă atunci când vom fi în contact cu rorcşii. Sunt sigur că vei obţine rezultate de-a dreptul remarcabile. Într-adevăr, nu folosim nici proiectile teleghidate, nici radiaţii de niciun fel; cercurile noastre mintale concentrează o energie puternică asupra navelor inamice, iar asta ne permite, într-un caz din zece, să le nimicim. Vei face teste cu maşini teleghidate, şi sunt sigur că vei obţine succese uimitoare.

— Ne-am înţeles, îl aprobă polluxianul. Sper să nu te dezamăgesc.

În timpul zilelor care urmară, Setni îşi continuă antrenamentul, încununat de o excepţională reuşită, care îl lăsă cu gura căscată de admiraţie pe Curx.

Însă toate acestea erau floare la ureche pentru trimisul psiborgilor, datorită extraordinarului său granat care îi amplifica nemăsurat slabele capacităţi *psi*. Evident, rămânea de aflat dacă acest aparat delicat va funcţiona în prezenţa rorcşilor...

De altfel, astrotul dispunea de suficient timp liber pentru a se informa asupra modului de viaţă al magellienilor. Aceştia erau guvernaţi de un Directorat alcătuit din trei persoane: Curx, Olxa şi Alvador. Faptul că două dintre ele acceptau să fie în prima linie părea destul de uimitor, totuşi era vorba aici de o caracteristică liberală a acestei civilizaţii. Raporturile dintre indivizi erau extrem de flexibile, fiecare putea să-şi spună părerea, chiar şi cel mai umil dintre ei, ceea ce explica atitudinea comandantului Stadyr. Contrar cu ceea ce se petrecea pe planetele foarte evoluate din Calea Lactee, fiecare cetăţean îşi păstra liberul arbitru şi nu era un simplu individ pierdut în mulţime. Toţi magellienii participau la guvernare, votând în fiecare an pentru alegerea triumviratului. Lucru

paradoxal, aceiaşi directori rămâneau foarte mult timp la putere, numai să nu fi comis vreo gogomănie mare. În acest caz, era de ajuns cererea a cincizeci la sută dintre electori, pentru a avea loc alegeri suplimentare.

Dar raporturile cetăţenilor unii cu ceilalţi erau şi ele dominate de o simplitate maximă. Poate că asta se datora faptului că erau toţi conştienţi de sfârşitul lor apropiat, ceea ce-i îndemna să profite la maximum de scurta lor viaţă.

În orice caz, Setni fu extrem de surprins atunci când, într-o seară, fermecătoarea Olxa îi dădu de înţeles, cât se poate de clar, că ar fi încântată să facă dragoste cu el...

Trebuie să spunem că magellienilor le plăcea să-şi trăiască viaţa şi că erau veseli şi cheflii, de aceea se dedau la agape răsunătoare. Or, frumoasa doamnă era, deseori, puţin ameţită...

Setni, interzis, se uita în jurul lui: serata se transforma într-o orgie. Magellienii se giugiuleau fără pic de ruşine cu femeile din echipaj.

— Aşadar, nu mă doreşti? spuse dulce Oka.

— Sigur că da! Dar...

— Nu mă găseşti frumoasă?

— N-am spus asta! Eşti foarte frumoasă...

— Atunci de ce mă respingi? Eşti cumva impotent? şopti ea, încruntându-şi sprâncenele.

— Nici vorbă! Vezi tu, nu suntem din aceeaşi rasă...

— Nu contează! Din contră... zise ea, arătându-se şi mai insistentă.

— Haide, Olxa, nu în faţa tuturor acestor oameni!

— A polluxienii sunt timizi. Nu-i nimic, hai în cabina mea...

— Nu-i vorba de ruşine!

— Atunci, de ce?

— Ei bine, iubesc altă femeie, o făptură minunată, şi vreau să-i fiu fidel.

— Deh, ce importanţă are? N-o să afle niciodată.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Dacă aş înşela-o, n-aş mai putea niciodată să mă privesc în oglindă!

— Eşti prost! În câteva luni, eu voi fi moartă, poate şi tu, dacă transferatorul nu funcţionează. Şi-atunci, cu atât mai mult trebuie să ne distrăm cât de cât..

— Înţelege-mă: eşti minunat de frumoasă, Olxa, dar Nicolette e şi mai frumoasă, şi, dacă mor, voi muri cu chipul ei în minte...

— Eşti incurabil! mormăi magelliana. Păcat, nu duc lipsă de pretendenţi, dar totuşi mi-ar fi plăcut să aflu cum se comportă lacteenii...

Zicând acestea, îl lăsă baltă pe Setni şi nu întârzie să se arunce în braţele unui alt amorez, care răspunse imediat la avansurile sale. Astrotul aruncă o privire rapidă în jur această scenă de orgie îl dezgusta. Se simţea brusc sătul, de aceea, părăsind sala, se refugie în cabina lui.

Fără îndoială, îi înţelegea pe aceşti nefericiţi: în toate civilizaţiile, apropierea unui cataclism declanşează reacţii de acest fel. Majoritatea condamnaţilor la moarte vor să profite la maximum de clipele pe care le mai au de trăit. Era chiar destul de remarcabil faptul că civilizaţia magelliană nu se transformase într-un haos. Astroţii, fără îndoială, nu-şi pierduseră orice speranţă de a învinge, ceea ce explica menţinerea unei anumite discipline.

Comandantul Stadyr, însă, reacţiona în mod diferit.

Situaţia disperată în care se aflau forţele magelliene îl făcuse, din contră, mai intransigent şi părea să găsească forţe noi în practicarea religiei lui.

Acest ofiţer refuza în continuare să-şi încredinţeze nava unui străin şi Curx trebuia să se ascundă pentru a-şi antrena „pupilul”, aşa că, atunci când va fi sosit momentul decisiv, urmau să aibă loc, fără îndoială, ciocniri...

Escadra continua să se afunde în spaţiu. În curând cercurile mintale detectară primele formaţii inamice.

Setni putu să le vadă, ca toţi astroţii de la bord, pe nişte ecrane pe care erau proiectate permanent imaginile din exterior.

Câteva astronave veniră să i se alăture flotei: cercetaşi însărcinaţi să păstreze contactul, fără să intre în luptă.

În depărtare, o nebuloasă rozalie lucea slab. Aproape de ea se aflau mai multe stele înconjurate de planete bogate, încă ocupate de magellieni.

Curx veni atunci să-l caute pe Setni în cabina lui, pentru a-i da, discret, ultimele instrucţiuni:

— O să te instalezi în cabina de rezervă, declară el cu un aer sumbru. La început, voi lăsa cercul mintal, din care face parte şi Stadyr, să facă manevrele. După toate probabilităţile, rezultatele pe care le vor obţine vor fi dezolante, iar vasele

noastre vor fi distruse unul după celălalt. Atunci vei prelua comanda. Sper că vei putea face mai mult.

— Am înţeles, voi încerca să nu te dezamăgesc. Dar să nu-mi porţi pică dacă dau greş.

— Ce contează? E ultima noastră şansă... Vino, prietene...

Amândoi merseră atunci în cabina în care polluxianul petrecuse ore în şir, şi Setni se instală pe scaun, punându-şi cu grijă reţeaua pe cap.

La început, primi câteva mesaje ce proveneau din planetele sistemului local: autohtonii nu-şi făceau deloc iluzii, le mulţumeau compatrioţilor lor pentru că încearcă imposibilul şi îi asigurau că erau gata să moară cu demnitate.

În curând, primele astronave magelliene ajunseră în contact cu flota invadatorilor. Bătălia se desfăşură parţial în nebuloasa de culoarea mărgeanului. Deodată, rorcşii luară conducerea: nişte şerpi de foc se materializară lângă vasele magelliene, care, o dată atinse, plecau în derivă, fără să prezinte nicio avarie vizibilă.

Toate astea erau foarte diferite de ceea ce se petrecea pe planeta Cavalerului cu Cruce Roşie, şi Setni nu înţelegea care era tehnica folosită de agresori.

Unele după celelalte, navele escadrei fură atinse, uneori câte o navă de-a rorcşilor părea avariată, de asemenea, şi rămânea pe loc. Totuşi, proporţia pagubelor era cam de unu la zece, aşa cum îl prevenise Curx.

Tocmai atunci apărură, în apropierea vasului-amiral, primii şerpi de foc.

— E rândul tău, Setni! ţipă Curx, apăsând pe un întrerupător.

Astrotul era pregătit, totuşi nu se aştepta deloc la şocul psihic pe care îl resimţi. I se părea că urma să-i explodeze creierul şi că nu mai putea nici măcar să ridice un deget. Totuşi polluxianul reacţionă repede, lansă, la rândul lui, un contraatac psihic, şi, spre marea sa surprindere, senzaţia înfiorătoare care îl cuprinsese dispăru. Cu o tresărire de ură, îşi concentră gândurile asupra unui vas din preajmă, aşa cum făcuse pentru a nimici castelul Duessei şi al lui Archimago, şi, spre marea sa surprindere, nava rorx ochită dispăru, fără să lase urme.

Auzi cu greu ţipătul de bucurie al lui Curx: deja se concentra asupra unui alt obiectiv, care dispăru, de asemenea.

Dar era prea târziu: numărul adversarilor era prea mare, rorcşii se aşezaseră în formă de cleşte pentru a ataca vasul-amiral, şi Setni trebui să-şi pună toată puterea în propulsoare, ca să poată fugi. Asta nu-l împiedică totuşi să mai distrugă şase adversari, înainte de a ieşi din raza lor de acţiune.

Din fericire, astronava magelliană era una dintre cele mai rapide din flotă, şi reuşi să-i lase în urmă pe agresori. Totuşi, înainte de a pierde din vedere nebuloasa rozalie, magellienii putură asista la debarcarea rorcşilor pe sărmanele planete abandonate în voia sorţii. Aceste creaturi semănau cu nişte crabi, fără îndoială, din cauza carapacei lor. Hoardele lor se răspândeau prin oraşe, masacrând totul pe unde treceau.

Această imagine insuportabilă îl oripila pe polluxian: era oare aceasta soarta rezervată şi compatrioţilor lui?

Erau Archimago şi Duessa nişte cercetaşi trimişi în recunoaştere, pentru a testa rezistenţa locuitorilor din Calea Lactee? În acest caz, trebuia să se întoarcă în patria sa cât mai repede...

CAPITOLUL VII

Setni, epuizat, îşi scoase reţeaua; i se părea că o să-i explodeze capul: încercarea prin care trecuse fusese dură, mult mai grea decât atunci când se lupta cu Duessa şi Archimago.

Dar asta nu era deloc surprinzător trebuise să respingă fluxul *psi* al unor nenumăraţi rorcşi...

De aceea nu răspunse deloc la manifestările ditirambice ale noului său prieten. Acesta exulta: forţa psihică a polluxianului îi depăşea cu mult aşteptările şi, dacă ar putea înţelege cum reuşea acesta să nimicească astfel atacurile a nenumăraţi adversari, patria lui ar fi salvată!

Trimisul psiborgilor îşi revenea încetul cu încetul, şi în curând fu în stare să răspundă la întrebările magellianului.

— Toţi semenii tăi au o asemenea putere?

— Din păcate, nu, mormăi astrotul. Majoritatea dintre ei sunt chiar cu mult inferiori compatrioţilor tăi, în această privinţă...

— Atunci, cum se explică puterea ta psi?

— Am fost supus unui antrenament special, răspunse evaziv Setni.

— Totuşi configuraţia creierului tău nu pare atât de aptă pentru acest gen de emisie. Eşti sigur că nu posezi un amplificator special? Răspunde-mi sincer, te implor! Poţi evita un genocid monstruos! Soarta magellienilor e în mâinile tale...

Astrotul ezită un moment: îi repugna să divulge secretul granatului. Dacă oamenii ăştia ar afla de existenţa lui, i-ar cere, cu siguranţă, să-l examineze, şi ar încerca, negreşit, să-l demonteze. Dacă îl scoteau din starea de funcţionare, şi-ar fi pierdut toate puterile. Ce se va întâmpla cu polluxienii dacă, la întoarcerea lui, Archimago şi Duessa îşi vor da seama de slăbiciunea lor? Ar urma o invazie, iar Calea Lactee ar avea soarta Marelui Nor al lui Magellan.

Granatul proteja perfect gândurile astrotului, atunci când acesta o dorea, totuşi Curx păru să ghicească ce îl reţinea.

—... Pot să te asigur că, dacă e vorba de un aparat de amplificare, savanţii noştri îl vor examina cu cea mai mare grijă, şi că nu va fi deloc deteriorat, îl asigură el, pe un ton plin de sinceritate.

— Ei bine, aşa e! exclamă Setni. Am un amplificator. Acest minunat aparat e ascuns în granatul ăsta, dar habar n-am cum funcţionează.

— Îţi mulţumesc din tot sufletul! Vei accepta să îl încredinţezi specialiştilor noştri, de îndată ce ne întoarcem în Hagen?

— Îţi promit.. Acum, lasă-mă să dorm, sunt epuizat...

Curx îşi însoţi oaspetele până în cabină, şi acesta adormi buştean imediat după ce se culcase în pat.

Rămase astfel ore în şir, prostrat, fără să reacţioneze în vreun fel. Curx şi Olxa făceau cu schimbul la căpătâiul lui. În sfârşit polluxianul îşi reveni în simţiri. Înghiţi o masă copioasă şi bău din abundenţă, ceea ce îi dădu forţe noi.

Cu câteva ore mai târziu, se simţea proaspăt şi bine-dispus. Tocmai atunci Stadyr apăru în cabina lui.

— Străinule, strigă el, m-ai ofensat cumplit Din cauza ta, n-am putut să-mi comand nava în toiul luptei, ceea ce m-a ridiculizat în faţa întregului echipaj. După obiceiurile noastre, îţi cer să-mi dai satisfacţie.

Curx încercă să intervină.

— Hai, Stadyr, nu fii ridicol! Prietenul nostru nu e vinovat cu nimic: eu sunt singurul responsabil, eu am apăsat pe întrerupător.

— Poate că da! Dar nu poţi nega că intrusul ăsta se afla la comanda astronavei mele în momentul crucial...

— Sigur, dar tu n-ai fost înlăturat în niciun fel de la comandă. Era vorba de un test la care l-am supus, prin autoritatea ce mi-a fost conferită ca membru al Directoratului.

— Asta nu schimbă nimic! Sunt dezonorat şi am dreptul să mă bat în duel cu autorul acestui afront!

— Hai, Stadyr, interveni Olxa, fii rezonabil: dacă aliatul nostru nu ne-ar fi nimicit adversarii, n-am mai fi aici, ca să discutăm despre chestia asta stupidă!

— Posibil! Totuşi omul ăsta mi-a luat locul şi a arătat că sunt incompetent. Aşadar, trebuie să suporte consecinţele. Legile noastre sunt clare în această privinţă...

Curx şi Olxa păreau stupefiaţi. Se sfătuiră repede, apoi tânăra femeie continuă, suspinând:

— Bine! Nu putem să-ţi negăm acest drept totuşi, nu veţi putea să vă bateţi decât atunci când ne întoarcem în Hagen, căci duelurile sunt interzise la bordul navelor de război.

— Exact! N-am nicio intenţie să nesocotesc această lege, îmi ajunge să ştiu că mă voi înfrunta cu adversarul meu după aterizare. Îi voi comunica ce arme aleg.

Zicând aceasta, ofiţerul salută şi se retrase.

— Ce nebunie! mormăi Setni. N-am niciun motiv să mă înfrunt cu imbecilul ăsta. Am deja destule probleme!

— Totuşi legile noastre sunt clare, trebuie să-i dai satisfacţie... suspină Curx.

— Şi dacă Directoratul ar ordona să se amâne duelul? sugeră Oka.

— Pe ce motiv?

— Pur şi simplu, pentru că Setni ne este indispensabil: trebuie să ne ajute să punem la punct nişte amplificatoare asemănătoare cu al lui!

— Dar tocmai a mărturisit că nu ştie nimic despre asta…

— Ce contează, dragul meu? Asta va rămâne între noi.

— Şirete mai sunt femeile... spuse zâmbind magellianul. Bineînţeles, asta simplifică totul! Ajunge să tărăgănăm lucrurile până în momentul în care transmiţătorul îl va duce înapoi pe prietenul nostru în epoca lui, în Calea Lactee!

„Cu condiţia să binevoiască să funcţioneze…” se gândi în sinea lui Setni, care începea să se teamă că nu-şi va mai vedea niciodată patria.

Totuşi viclenia Okăi dădu rezultate excelente.

Directoratul, pus la curent cu problema, îşi dădu acordul.

La rândul lui, polluxianul se despărţi cu părere de rău de granat, iar savanţii din Hagen începură să lucreze înverşunaţi sub supravegherea lui.

Magellienii erau nişte tehnicieni remarcabili, care îi surclasau în multe privinţe pe compatrioţii lui Setni. Nu le fu deci deloc greu să scoată din montură piatra preţioasă care era deasupra cutiuţei. Dar, atunci când zăriră extraordinarul mecanism microminiaturizat ascuns înăuntru, trebuită să recunoască ceea ce era evident: niciodată nici unul dintre ei nu ar fi putut să realizeze o asemenea capodoperă.

Totuşi nu se descurajară complet. Ţinându-şi promisiunea, se limitară să facă radioscopii şi examinări diverse, cu ajutorul neutrinilor sau al neutronilor, obţinând tomografii în planuri succesive, care le furnizară schema montajului acelui aparat delicat.

Rămânea de elucidat modul lui de funcţionare…

Tehnicienii, ajutaţi de computere, lucrau cât era ziua de lungă, echipele schimbându-se una pe cealaltă.

Din păcate, cercetările lor nu progresau deloc...

Setni, care nu înţelegea o iotă din toate astea, ajunse să se plictisească, şi îi părăsi pentru a explora oraşul, însoţit de Olxa, care se arăta în continuare la fel de provocatoare faţă de el, deşi nu îi dăduse nicio speranţă că o va satisface.

Vizitară astfel mai multe muzee, în care polluxianul putu admira remarcabilele realizări ale gazdelor sale în domeniul artistic. Nişte picturi fluorescente cu motive mişcătoare îi atraseră în mod special atenţia. Dar se entuziasmă mai ales de expoziţiile tehnice, în care era rezumată istoria diverselor discipline şi a realizărilor ştiinţifice.

Tocmai atunci avu o sclipire de geniu: în timp ce examina un satelit blindat, menit să măsoare radiaţiile stelelor, exclamă:

— Oare de ce granatul meu a continuat să funcţioneze, în ciuda atacurilor rorcşilor? Nu-mi spuseseşi tu că emit câmpuri perturbatoare, care împiedică utilizarea tuturor instrumentelor ghidate de legile fizicii clasice?

— Ai dreptate! Trebuie să avertizăm echipele noastre de cercetare... Acest granat trebuie să aibă un sistem de protecţie. Dacă vom putea să-l descoperim, aproape că vom fi câştigat partida!

Savanţii magellieni găsiră foarte repede soluţia problemei: un strat uşor de seleniu făcea aparatul impenetrabil pentru câmpurile emise de rorcşi.

Evident, nici nu putea fi vorba să se acopere toate astronavele cu un strat din acest metaloid; totuşi, Setni făcu o altă sugestie: poate că ar fi posibil să se fabrice proiectile teleghidate cu ogiva din antimaterie, dotate cu detonatoare automate care ar fi acoperite cu seleniu...

Această propunere primi imediat aprobarea specialiştilor, şi fură realizate experienţe în acest sens.

Reuşita lor fu deplină... Dintr-o dată, stima magellienilor pentru Setni crescu vizibil. Încontinuu, tehnicienii veneau să-i ceară sfatul, ceea ce îl încurca mult, căci cunoştinţele lui nu erau, nici pe departe, egale cu ale lor...

Fabricarea în serie a unor bombe de acest tip începu repede, şi polluxianul trebui să promită că va însoţi escadrila care urma să facă primele teste reale, pe nişte nave inamice.

Din fericire, toate acestea cereau o amânare, ceea ce îi permise să-şi reia vizitele în oraş.

Bineînţeles, cercetările în curs erau ultrasecrete, şi nimeni, în afară de cei iniţiaţi, nu ştia că o slabă speranţă de a-i învinge pe rorcşi tocmai se născuse.

Locuitorii din Hagen se comportau, prin urmare, ca şi cum înfrângerea rasei lor era de neocolit.

Cei mai înţelepţi îşi continuau liniştiţi viaţa, încercând să găsească o alinare în religie şi în practicarea datoriilor lor civice sau familiale. Alţii se dedau desfrâului, încercând să acumuleze în câteva luni toate plăcerile dintr-o viaţă de om. Toţi aceştia nu reprezentau niciun pericol.

În schimb, nişte secte extremiste se dovedeau mult mai periculoase. Ele pretindeau că dezastrul care îi ameninţa pe magellieni nu era decât pedeapsa cuvenită pentru greşelile lor, şi că era o blasfemie să se opună genocidului care îi ameninţa.

Or, comandantul Stadyr se lăsase convins de aceşti exaltaţi. Mânios din cauza faptului că văzuse cum îi scapă prada, datorită complicităţii Directoratului, ardea de dorinţa de a se răzbuna pentru afrontul pe care i-l adusese Setni.

Îi fu uşor să-i convingă pe Sectanţii Zilelor din Urmă că acest străin reprezenta un pericol pentru secta lor. Nu lucra Setni la o armă nouă, menită să-i înfrângă pe rorcşi, ceea ce nu putea decât să mărească ura acestora din urmă faţă de ei?

Comandantul reuşi fără probleme să-i convingă pe rebeli că, dacă îl capturau pe străin, aceste cercetări nu vor mai putea fi duse la bun sfârşit. Dispunând de puteri depline, Stadyr începu deci să-şi spioneze adversarul, având mare grijă să nu se facă remarcat.

Observă repede că polluxianul ieşea în fiecare dimineaţă să viziteze capitala. Olxa îl însoţea uneori, atunci când datoriile care îi reveneau îi permiteau acest lucru. Or, majoritatea muzeelor nu erau frecventate deloc de locuitorii Hagen-ului, care aveau alte griji pe cap. Chiar şi paznicii erau mai puţin atenţi şi lipseau deseori de la post.

Stadyr îşi alese cu grijă momentul. Se puse la pândă, împreună cu câţiva fanatici bine făcuţi.

Ocazia nu se lăsă mult aşteptată. La câteva zile după aceea, Setni se afla într-un muzeu pustiu. Se uita cu interes la o mare dioramă ce reprezenta evoluţia biologică pe Magel. Deodată, cinci tipi solizi ţâşniră din ascunzătoarea lor: o enormă reptilă împăiată, şi se aruncară asupra lui.

Din păcate, trimisul psiborgilor, neavând granatul, nu putea să facă apel la puterile lui *psi*. Agresorii îi aruncară un sac în cap, apoi îl trântiră la pământ şi îl legară cu grijă.

Nu se afla nimeni prin apropiere, ceea ce le permise agresorilor să-l închidă pe polluxian într-o ladă mare. O dată făcute acestea, toţi se îmbrăcară din nou cu costumele furate, într-un vestiar, şi, astfel deghizaţi, părăsiră în linişte muzeul, sub privirea distrată a singurului paznic de la intrare.

Coletul fu aşezat într-un elicopter de transport care staţiona în faţa muzeului, şi vehiculul demară imediat înspre periferie.

Stadyr se asigură că nimeni nu îi urmărea. Răpirea trecuse neobservată şi tâlharii putură ajunge fără probleme în bârlogul lor. Era vorba de o veche reţea de subterane care brăzdau subsolul Hagen-ului. Câteva săli erau vizitate în mod regulat, dar majoritatea tunelurilor erau lăsate de izbelişte. Magellienii nu ştiau nici măcar care era configuraţia exactă a acestor meandre fără sfârşit.

Nefericitul polluxian se trezi deci într-o temniţă întunecată, cu gratii ruginite, dar solide, fără să ştie unde se afla. Identitatea celor care îl capturaseră îi era, şi ea, necunoscută.

Era prins în capcană, fără mari speranţe de a fi eliberat: transmiţătorul n-ar putea, fără îndoială, să-l ducă înapoi pe călătorul în timp în epoca lui, căci închisoarea lui se găsea, după câte se pare, sub un strat gros de stânci. Îşi făcea reproşuri amare că acceptase să împrumute minunatul aparat al psiborgilor, care reprezenta singurul său mijloc de apărare în această lume ostilă. Din păcate, regretele sale nu schimbau cu nimic lucrurile: era într-adevăr prizonier, fără mari speranţe de a-şi recăpăta, într-o bună zi, libertatea...

Câte zile a stat astfel? N-ar fi putut să spună... Din când în când, se deschidea o vizetă, şi o mână strecura înăuntru un bol umplut cu o zeamă infectă.

Setni punea atunci o altă piatră într-o grămăjoară, neştiind dacă periodicitatea mesei sale corespundea cu o zi de-a magellienilor, care nu avea, fără îndoială, nicio legătură cu cele de pe planeta lui Archimago...

În ciuda absenţei granatului său, polluxianul mai păstrase câte ceva din fostele sale puteri. Putea, într-adevăr, să „simtă” minţile celorlalţi prizonieri, situaţi aproape de celula lui, fără ca totuşi să le poată transmite vreun mesaj.

Prizonierul îşi petrecea majoritatea timpului alungând nişte animale asemănătoare cu şobolanii, care se dovedeau foarte agresive şi care îl muşcaseră de mai multe ori. O scândură smulsă din patul lui îi slujea drept armă. Din fericire, îi putea auzi foarte bine, datorită liniştii.

Foarte repede, agresorii învăţară să-l respecte şi nu mai încercară să-l mănânce de viu.

În sfârşit, atunci când pierduse orice speranţă de a mai fi eliberat, un zgomot de paşi răsună pe culoar. Uşa se deschise larg. Setni, orbit de lumina torţelor, îşi acoperi ochii cu mâinile. Fu tras cu putere de gulerul tunicii, în timp ce o voce mormăia:

— Haide! Mişcă-te şi nu încerca să faci pe şmecherul...

Polluxianul înţelese destul de greu ceea ce i se spunea. Mai ştia cât de cât limba locală, dar absenţa granatului se făcea simţită, o dată în plus.

În orice caz, gestul era destul de explicit, şi nu putea decât să se supună.

Cei doi paznici îl duseră deci într-un tunel boltit. Unul se puse în faţa lui, celălalt - în spatele lui. Lunganului din spate îi făcea o plăcere nebună să-i înţepe şalele cu sabia...

Încetul cu încetul, prizonierul îşi recăpătă vederea, distingând costumul celui din faţa lui. Lucru ciudat, era vorba de un soldat îmbrăcat într-o armură medievală, întru totul asemănătoare cu cea a locuitorilor de pe planeta lui Archimago. Suferise oare un nou transfer în timp?

După ce parcursese vreo sută de metri, micul cortegiu ieşi într-o sală destul de mare, luminată de sfeşnice fixate pe pereţii ce musteau de umezeală. Era vorba, după câte se părea, de un tribunal, căci trei judecători prezidau pe un fel de estradă. De asemenea, erau acolo şi diferite instrumente de tortură. Călăul, un uriaş foarte beat zăcea aproape de ei, prăbuşit pe o bancă de lemn.

Paznicii îl forţară pe Setni să se aşeze pe un taburet instabil, cu faţa spre tribunal, apoi îl încadrară, cu sabia la vedere.

Acum prizonierul zărea foarte bine scena care se desfăşura în faţa lui, şi înţelegea, de asemenea, din ce în ce mai bine, cuvintele judecătorului, care pronunţa un verdict.

—... Şi, pentru că l-ai denunţat pe unul dintre ai noştri, călcându-ţi astfel cuvântul dat, te condamnăm la moarte.

Sentinţa va fi executată imediat, în faţa noastră. Călăule, fă-ţi datoria!

Cei doi soldaţi veniră atunci să-l ia pe nefericit, care nu prea părea să fi înţeles ce îl aştepta. Îl duseră aproape de unul dintre instrumente, un fel de scaun cu un spătar solid, şi îl forţară să se aşeze. Îi legară apoi bustul şi picioarele cu frânghii groase şi îl lăsară acolo.

Omul trântit pe banca de lemn nu părea să fi auzit ordinul tribunalului. Atunci judecătorul porunci, cu un aer nemulţumit:

— Paznici! Scuturaţi-l puţin pe ticălosul ăsta... Cum de îndrăzneşte să ne lase să aşteptăm după el?!

Unul dintre temniceri se apropie şi încercă să-l ridice pe călău, care îşi clătina capul cu un aer idiot. Cum nu reuşea să-l ridice, dată fiind statura beţivanului, unul dintre tovarăşii săi veni să-l ajute. Cei doi reuşiră atunci să-l pună pe picioare. Setni observă că de-abia stătea...

— Călău! şuieră judecătorul. Execută-ne imediat sentinţa: sugrumă-l pe condamnat!

De astă dată, bruta, cu mintea lui înceţoşată, părea să fi înţeles ce se aştepta de la el. Merse clătinându-se până la scaun şi începu să pună un lanţ de fier în jurul gâtului nefericitului. Acesta, la rândul său, păru să realizeze, în sfârşit, ce soartă îl aştepta.

— Nu! Fie-vă milă... gemu el. Sunt nevinovat! Doream numai să îi învingem pe rorcşi...

Judecătorii rămaseră imperturbabili, în timp de torţionarul punea două piuliţe mari pe filetele ce ieşeau din spătar. Gesturile sale erau atât de stângace, încât scăpă piuliţele de mai multe ori, nereuşind să le strângă.

— Să terminăm odată cu asta! Ajutaţi-l! orăcăi magistratul.

Un ajutor veni să aranjeze aparatul, apoi se retrase, în timp ce călăul începea să răsucească şuruburile cu ajutorul unei chei mari.

Vaietele condamnatului se transformară apoi în urlete, care, foarte repede, se atenuară şi deveniră imperceptibile, pentru a înceta complet, în cele din urmă. Vertebrele pârâiră atunci cu un zgomot sec. Executantul acestor mari fapte se înapoie atunci la banca lui, bău o gură dintr-un urcior pus pe jos, apoi, culcându-se iarăşi, începu să sforăie, reluându-şi somnul întrerupt.

— Să fie adus al doilea acuzat! ordonă atunci preşedintele acestei parodii de tribunal.

Setni, împins de asesori, veni să se aşeze pe locul mortului, întru totul convins că nu mai avea decât câteva clipe de trăit.

— A iată-l deci pe străinul despre care s-a vorbit atâta... Care e numele tău?

— Setni...

— Naţionalitatea?

— Sunt polluxian: locuiam într-o galaxie îndepărtată.

— Greu de crezut.. Totuşi vorbeşti destul de prost limba noastră...

— Se pare că acest fapt a fost dovedit, interveni al doilea magistrat. Membrii Directoratului l-au recunoscut ca atare.

— A da? Ciudat... În orice caz, asta nu-i schimbă cu nimic vina!

— Poate că vitejii noştri aliaţi rorcşi doresc să lămurească această chestiune? sugeră cel de-al treilea judecător, uitându-se spre o formă înfofolită, cuibărită într-un colţ întunecat.

La Setni nu ajunse niciun mesaj, dar tribunalul paru să fi perceput un răspuns, căci preşedintele continuă:

— Bine... În acest caz, vom trece la enunţarea faptelor ce i se impută...

„Aşadar”, gândi Setni, „aceste creaturi malefice au reuşit deja să se strecoare în Hagen, fără ştirea Directoratului... Negreşit, situaţia e şi mai critică decât credea Curx!”

Vocea îşi continua enumerarea, monotonă.

—... Străinul acesta s-a angajat deliberat împotriva rorcşilor şi, după informaţiile obţinute, participă la elaborarea unor arme noi. Trebuie deci să-l împiedicăm să mai facă vreun rău. Într-adevăr, pentru ca pacea să domnească în Marele Nor, se cuvine să abandonăm lupta contra rorcşilor, care, în clemenţa lor, acceptă ca unora dintre noi să le fie cruţată viaţa, cu condiţia expresă de a ne întoarce la un mod de viaţă ancestral şi de a abandona orice cercetare în domeniul psihic şi ştiinţific...

Silueta malefică se mişcă puţin şi păru să-i ordone ceva judecătorului, căci acesta se întrerupse pentru a-l asigura:

— După cum vă este voia, nobile rorx! Binevoiţi să ne lămuriţi asupra naturii exacte a mârşăviilor făcute de acest străin abject!

Setni simţi atunci, cu oroare, un gând strecurându-i-se în creier, începând să-i scotocească memoria, pentru a afla ce realizase în laboratoarele din Hagen. Cu o oarecare amărăciune, se felicită pentru faptul că pusese la punct o tehnică valabilă, o dată ce una dintre aceste creaturi blestemate se apucase să-i exploreze creierul. Apoi încercă să se lupte cu rorxul. Dar degeaba... Fără granat, era la fel de neputincios ca un copil...

Tocmai atunci o parte din tavan se dădu la o parte brusc. Nişte moloz şi nişte pietre căzură cu mare zgomot pe jos, rănind mai mulţi paznici. O duzină de oameni îşi dădură drumul jos, cu pistoale în mână. Armele scuipară nişte flăcăii scurte, doborându-i fără milă pe soldaţii care mai trăiau.

Din păcate, flăcările se micşorară şi se stinseră foarte repede: rorxul tocmai contraatacase. Fâşii de foc începură să şerpuiască prin aer, fulgerându-i pe mai mulţi dintre agresori.

Setni, stupefiat, asista neputincios la acest spectacol.

Tocmai atunci Curx sări lângă el.

Cu trei lovituri de pumnal, îl dădu gata pe un paznic ce încerca să intervină, apoi puse în jurul taliei lui Setni centura pe care se afla faimosul granat...

Dintr-o dată, polluxianul îşi recăpătă întreaga luciditate şi toate puterile: respinse cu mânie flăcăruile care îl ameninţau, apoi îl atacă pe rorx.

Malefica fiinţă simţi repede impactul puterii psihice a adversarului său şi se ghemui în colţul ei, încercând să preia controlul asupra atacului. În acest timp, tovarăşii lui Curx îi scoteau din luptă pe membrii tribunalului şi pe soldaţi.

Plin de furie, Setni se străduia să-şi nimicească adversarul. Acesta nu se dovedea a fi mai redutabil decât Archimago şi Duessa: amplificatorul granatului poseda o putere prea mare pentru el. Încetul cu încetul, silueta înfofolită se estompă, devenind diafană şi translucidă, apoi dispăru complet.

Trimisul psiborgilor n-ar fi putut spune dacă era vorba de o materializare psihică sau de un veritabil rorx, în orice caz, adversarul lui nu mai era acolo...

— Ei bine, se pare că am sosit la timp! exclamă Curx.

— Pe cinstea mea, aşa e! În câteva minute, aş fi fost sugrumat, într-adevăr... Dar, spune-mi, cum mi-ai dat de urmă?

— Datorită minunatului aparat pe care ţi l-am dat înapoi. Păstrase amprenta gândurilor tale. Din păcate, nu ştiam acest

lucru, totuşi unul dintre savanţii noştri a sfârşit prin a-şi da seama de asta. Am cercetat atunci cu atenţie tot Hagen-ul şi, în cele din urmă, am primit un impuls slab. Bineînţeles, ne-am chinuit puţin ca să te descoperim în labirintul ăsta. Din fericire, am putut găsi un plan în arhivele noastre, ceea ce m-a făcut să câştig timp...

— Apropo, de când am fost făcut prizonier?

— De opt zile de-ale noastre.

— Atât de puţin! Credeam că am plecat de lângă voi de mai mult de o lună, şi eram atât de îngrijorat!...

— Te înţeleg! De fapt, cine era creatura care se ascundea în colţul încăperii?

— Un rorx!

— Ce?! Blestemaţii ăştia au prins deja rădăcini pe planeta noastră?

— Nu sunt sigur de asta, poate că era vorba de o simplă materializare psihică. Totuşi ai face bine dacă ai ordona o percheziţie atentă a tuturor acestor tuneluri.

— Nu te teme, o să trimitem gărzi pentru a-i depista pe ticăloşii ăştia. Din păcate, sunt atâtea şi atâtea locuri necunoscute, încât mă tem că n-o să putem pune mâna pe ei. Nu-i nimic! Principalul e ca tu să fii teafăr şi nevătămat. Vino, prietene, o să ieşim la suprafaţă.

Pe traseu, cei doi îşi continuară conversaţia, şi Setni află informaţii interesante: specialiştii din Hagen putuseră realiza un număr de arme făcute după indicaţiile lui. Ogivele din antimaterie erau protejate de un strat de seleniu, iar detonatorul funcţiona la un ordin psihic. Curx îi ceru deci să însoţească o escadrilă dotată cu noile proiectile, pentru a se asigura de buna lor funcţionare.

Polluxianul acceptă bucuros să participe la această expediţie: în caz de reuşită, magellienii ar dispune de o armă eficace, pe care ar putea s-o construiască în serie, ceea ce le-ar conferi un avantaj apreciabil.

Al doilea lucru interesant savanţii înţeleseseră, parţial, cum funcţiona granatul. Folosea ca sursă energetică liniile de forţă ale câmpului magnetic al planetelor, sau pe cele ale câmpului galactic. Acest lucru explica enormul său potenţial energetic. În schimb, microminiaturizarea aparatului punea probleme cvasi-insolubile. Tehnicienii credeau că pot construi o replică a

amplificatorului, cu un model mai greoi, dar nu sperau s-o termine mai devreme de un an de-al lor. Ar fi posibil să-i oprească pe rorcşi până atunci? Curx nu credea că e posibil...

Totuşi acest studiu nu urma să fie inutil: va permite perfecţionarea transmiţătorului, pe care magellienii îl construiseră într-o criptă adâncă.

Setni regăsi cu o plăcere nedisimulată lumina zilei; Olxa îl primi cu entuziasm şi îşi asumă sarcina să-l facă să uite clipele urâte petrecute în catacombele Hagen-ului.

Totuşi gazdele lui nu îl lăsară să se abandoneze plăcerilor sale; trebui, mai întâi, să asiste ca martor la judecarea celor care îl capturaseră. Curx conta mult pe capacităţile lui telepatice pentru a scoate la iveală adevărul.

Polluxianul îi revăzu deci, fără pic de plăcere, pe torţionarii săi - din fericire, inofensivi -, în faţa tribunalului din Hagen.

Stadyr se afla pe banca acuzaţilor.

Alvador, care reprezenta Directoratul, fu primul care-l interogă.

— Cum se poate ca un astrot cu abilităţi profesionale atât de remarcabile, cum eşti tu, să devină complice al celor mai înverşunaţi duşmani ai noştri? se miră el.

Comandantul nu ezită nicio clipă.

— Simplu oportunism! Sunt prea bine plasat ca să nu ştiu că nu mai putem câştiga acest război. Or, se cuvine ca măcar unii magellieni să supravieţuiască. Aşadar singurul mijloc este să tratăm cu rorcşii, şi, cum voi refuzaţi s-o faceţi, am devenit membru al Sectei Zilelor din Urmă...

— Care este scopul acestei mişcări subversive?

— Să ia legătura cu foştii noştri adversari, pentru a salva ceea ce încă mai poate fi salvat: am fost asiguraţi că membrii S.Z.U. vor fi cruţaţi. Rorcşii acceptă ca unii magellieni să continue să le locuiască planetele, cu condiţia să pună capăt oricărei cercetări ştiinţifice.

— Aşadar, pretinzi că pe unele din planetele ocupate mai trăiesc încă nişte compatrioţi de-ai noştri?

— Sunt sigur de asta, căci i-am văzut! Evident, trăiesc într-un mod foarte diferit faţă de noi, în cadrul unei societăţi arhaice destul de asemănătoare cu epoca medievală. Dar asta nu-i împiedică nicicum să fie fericiţi, din contră! Civilizaţia noastră

tehnică nu aduce cu sine decât putreziciune şi degradarea condiţiei umane...

Setni îi făcu atunci semn lui Alvador că vroia să intervină, şi directorul îi dădu cuvântul.

— Spune-mi, Stadyr, par fericiţi?

— Zău, nu ştiu... N-am văzut decât proiecţiile psihice ale rorcşilor...

— Ei bine, eu îţi pot spune că semenii tăi subjugaţi de rorcşi sunt smulşi din braţele părinţilor lor încă de la cea mai fragedă vârstă şi că sunt supuşi unei condiţionări menite să împiedice orice rebeliune. Am văzut o planetă unde domnesc aceste creaturi blestemate: le place să-i tortureze pe nefericiţii lor supuşi şi se hrănesc cu suferinţele lor. Creează nişte entităţi monstruoase care îi hăituiesc, fără ca ei să se poată apăra! Mai crezi, acum, că se cuvine să încetăm lupta?

Astrotul nu spuse nimic. Cu fruntea încreţită, părea să se gândească; în cele din urmă, mormăi:

— La ce bun să ne luptăm fără speranţă, o dată ce, în orice caz, vom fi învinşi? I-am văzut pe cei mai buni tovarăşi ai mei, pe cei mai valoroşi, pierind cu miile în spaţiu...

— Uiţi de prietenul nostru polluxian! continuă Alvador. Datorită lui, dispunem acum de arme noi, pe care le vom testa în curând. Defetismul tău e de neiertat, mai ales că le-aţi permis rorcşilor să vină să ne spioneze chiar pe Hagen! Sunt mulţi pe planeta noastră?

— Zău, eu n-am văzut decât unul: cel pe care l-a ucis Setni; de altfel, mă întreb cum de-a făcut asta, căci nimeni nu putea să-l atingă...

— Nu era vorba cumva de o simplă imagine, produsă de vreun aparat introdus clandestin în catacombe?

— E foarte posibil, mărturisi astrotul. Profetul sectei are o capelă secretă, la care au acces numai cei mai mari iniţiaţi. Tot ceea ce ştiu ţi-am spus deja: mi s-a întâmplat să-l ating pe stăpân, şi n-am simţit absolut nimic...

— Nu poţi să ne dai şi alte informaţii despre acest Profet?

— Nu... De altfel, am spus deja prea multe. Niciodată nu-i veţi învinge pe rorcşi; veţi pieri toţi de o moarte cumplită. Încetaţi lupta cât mai este timp, poate veţi fi cruţaţi...

În ciuda tuturor eforturilor lui Alvador, Stadyr refuză să răspundă la celelalte întrebări care i se puseseră. Directorul îi făcu atunci semn polluxianului să exploreze mintea acuzatului.

Setni reuşi să facă acest lucru cu uşurinţă, dar nu descoperi nimic mai mult. Un sistem de siguranţă foarte eficace îi proteja pe Sectanţii Zilelor din Urmă; comandantul nu ştia, într-adevăr, nimic altceva, şi era sincer atunci când îi sfătuia pe magellieni să ceară un armistiţiu.

Şi dacă avea dreptate?

În timp ce Alvador continua să-i interogheze pe ceilalţi acuzaţi, trimisul psiborgilor se retrase, gânditor: reieşea clar că, în viitor, rorcşii vor fi stăpânii magellienilor. Planeta lui Archimago nu era decât o replică a celor pe care le descrisese Stadyr...

Şi, atunci, nu trebuia oare să-l sfătuiască pe Curx să nu se mai chinuiască degeaba, căci nu vor face altceva decât să-i înrăiască şi mai tare pe rorcşi?

CAPITOLUL VIII

Procesul fu repede expediat: se cuvenea să se dea un exemplu, pentru a stimula entuziasmul războinic al magellienilor.

Stadyr şi sectanţii Zilelor din Urmă fură condamnaţi la moarte. După obicei, execuţia trădătorilor de ţară avu loc în piaţa publică şi fu deosebit de crudă.

Nefericiţii fură închişi în nişte piei de maurşi, un fel de mamifere marine. Doar capul le rămăsese afară. Un mic amănunt aceste piei se strângeau atunci când se uscau.

La început călăul le stropise cu apă şi, încetul cu încetul, ele se micşorară, zdrobindu-i pe nefericiţii care urlau de durere.

Setni nu asistă la supliciul lor. Nu era de acord cu pedeapsa cu moartea, şi, cu atât mai puţin, în asemenea condiţii. Îşi petrecea majoritatea timpului cu savanţii, care puneau la punct proiectilele cu ogivă din antimaterie. Fabricarea lor avansa şi, în câteva zile, escadrila ar fi putut pleca pentru a face încercări.

Totuşi, Curx îl însărcină în curând cu o nouă misiune: în această perioadă a anului, continentul pe care se afla Hagen era devastat de nişte uragane tropicale. Sateliţii permiteau să se prevadă sosirea lor, dar nu le împiedicau să facă ravagii.

Or, un comunicat al serviciilor de meteorologie îl anunţa că un mic oraş de pe coastă fusese cruţat în mod paradoxal, de ciclon.

Curx încerca în continuare să repereze locul în care Sectanţii Zilelor din Urmă îşi ascunseseră transmiţătorul ce le permitea rorcşilor să-şi materializeze imaginile pe planetă. Acest indiciu i se păru ciudat şi îi împărtăşi bănuielile sale lui Setni, cerându-i să meargă să inspecteze acel loc.

Acesta acceptă bucuros; nu credea că va putea să modifice destinul magellienilor, dar vroia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-i ajuta în lupta împotriva necruţătorilor lor duşmani.

Luă deci un glisor, împreună cu Olxa, şi se duse să survoleze orăşelul.

În aparenţă, totul era normal: oamenii se ocupau liniştiţi de treburile lor, nişte vase părăseau portul ca să meargă la pescuit; nici urmă de vreo astronavă sau de instalaţii de vreun fel.

Totuşi polluxianul, datorită granatului său, simţi clar prezenţa unui spirit ostil. Îi comunică imediat acest lucru tovarăşei lui.

— Eşti sigur că e vorba de rorcşi? îl întrebă ea.

— Nu există niciun dubiu cu privire la asta; acum, sunt obişnuit să-i recunosc: sunt alunecoşi şi prefăcuţi, şi nici unul dintre compatrioţii tăi nu are un psihic comparabil...

— Incredibil! Cum pot să se insinueze astfel dincolo de sistemele noastre de apărare? Mi se pare că situaţia e foarte periculoasă...

Setni se feri să-i spună că era încă şi mai pesimist decât ea: nimic nu-i putea împiedica pe rorcşi să-i subjuge pe magellieni, pentru că, în viitor, aceste creaturi blestemate vor fi stăpânii Norilor lui Magellan. Se mulţumi să suspine:

— Ce să-i faci, puterea lor psihică e atât de mare, încât pot să-i păcălească uşor pe compatrioţii tăi. Nu cred să fie numeroşi, probabil că doar încearcă să se informeze cu privire la mine; sosirea mea i-a surprins foarte mult.

— Îi poţi repera?

— După părerea mea, se ascund de-a lungul acestei coaste stâncoase, fără îndoială, în vreo grotă puţin accesibilă. Probabil că S.Z.U. ajung acolo cu barca.

— Ce-o să facem? Pot să dau ordin să fie bombardată cu unul dintre noile noastre proiectile. Din păcate, mă tem că explozia să nu facă numeroase victime printre locuitorii oraşului. De altfel, e imposibil să-i evacuăm, pentru că rorcşii ar bănui că au fost reperaţi...

— Îi voi ataca de unul singur; datorită amplificatorului meu, nu mă tem de ei...

— Cum vrei, dar fii prudent Nu uita că eşti singura noastră speranţă...

Glisorul ateriză pe o plajă mică, nisipoasă, nu departe de faleză. Olxa decolă imediat şi polluxianul rămase singur.

Merse o vreme de-a lungul plajei, adunând scoici, ca şi cum ar fi fost un om oarecare ieşit să se plimbe. Zgomotul spargerii valurilor, mirosul iodat al algelor îi aminteau de planeta sa natală, şi începea să viseze, privind această lume, totodată atât de îndepărtată şi de apropiată de a sa.

Din păcate, toate aceste minunăţii vor aparţine în curând blestemaţilor de rorcşi! Nu vor ezita săi ucidă pe majoritatea locuitorilor din Hagen, cruţându-i doar pe unii dintre ei, reduşi la starea de marionete, pentru a-şi bate joc de ei şi pentru a se hrăni cu suferinţele lor. În curând, balauri ce scuipă foc vor

bântui câmpiile, ondine[1] amăgitoare îi vor atrage pe navigatori pentru a-i tortura, monştri asemănători cu Amăgirea îi vor face să-şi piardă minţile...

Setni alungă aceste idei sumbre; pentru moment, rorcşii încă nu stăpâneau Hagen-ul şi, atâta vreme cât se va afla aici, va face tot ce va putea pentru a-i împiedica să facă rău. De altfel, prezenţa unui spirit se simţea şi mai clar; localiză repede bârlogul invadatorilor: o grotă întunecată care se deschidea la nivelul apei.

Trimisul psiborgilor se îndreptă cu îndrăzneală spre vizuina întunecată. Probabil că adversarii lui îl reperaseră, şi îşi adună toate forţele psihice pentru a le respinge atacul.

Acesta nu întârzie să apară: după frumosul lor obicei, rorcşii se luptau pe faţă. Materializară un hidos balaur marin, care, alergând pe picioarele lui scurte, se năpusti asupra intrusului. Gura sa larg căscată descoperea nişte şiruri de dinţi oţeliţi. Putea să-l pună pe fugă pe orice magellian, cu atât mai mult cu cât carapacea monstrului era, cu siguranţă, în stare să reziste la toate armele clasice...

Dar Setni nu mai folosea asemenea instrumente: întinzând braţul, aruncă asupra adversarului său un fulger orbitor, care îl atinse pe-o parte şi îl făcu să dea înapoi, mugind de durere, înspre adâncurile grotei, în care dispăru.

Rorcşii, recunoscând puterea celui care tocmai îi supărase, îşi schimbară imediat tactica. De îndată ce astrotul pătrunsese în peşteră, nişte puncte luminiscente începură să se învârtească în faţa ochilor lui. Puterea lor hipnotică era atât de mare, încât Setni trebui să apeleze la toate forţele lui pentru a respinge sugestiile pe care le făceau să se nască în el.

Niciodată nu suferise un asemenea atac, nici chiar atunci când se luptase cu Archimago şi cu Duessa Stâncile negre dispăruseră. O câmpie înverzită apăruse în locul lor. Aceasta semăna, în mod ciudat, cu cea de pe planeta Cavalerului cu Cruce Roşie: tehnica rorcşilor părea imuabilă...

Apoi un pâlc de copaci apăru deodată în preajma lui Setni. Nişte păsări ciripeau la umbra lor plăcută. Glasuri angelice, cu

---

[1] Ondină = (în mitologia scandinavă şi germanică) zână, geniu al apelor (n. tr.).

timbru cristalin, precum murmurul unei cascade, cântau împreună cu ele.

Atunci, astrotul zări o femeie de o frumuseţe răpitoare, întinsă leneş pe un pat de trandafiri. Era îmbrăcată doar cu o ţesătură diafană din argint, care lăsa să se întrezărească pielea ei de alabastru. Sânii albi ca neaua se ofereau ca nişte fructe coapte, şi un surâs seducător îi descoperea dinţii, asemenea unor perle dintre cele mai frumoase.

Fără să vrea, polluxianul se gândi la minunatele sireniene, cele mai frumoase făpturi din Calea Lactee, dar această nimfă le punea în umbră frumuseţea.

Ochii de acvamarin, buzele umede îl chemau cu dulceaţă...

Setni făcu un pas înainte: nimic altceva nu mai conta în Univers, doar această zeiţă...

Totuşi, în adâncul fiinţei lui, apăru o imagine palidă: Nicolette, cu braţele întinse, se punea între el şi lasciva vrăjitoare.

Atunci, dintr-o dată, recăpătă controlul asupra minţii sale; furios, dezlănţui din nou fulgerul asupra copacilor şi asupra nimfei care se afla acolo. Un miros oribil de carne arsă îi intră în nări, şi îl alungă, pentru a-l înlocui cu o mireasmă delicată de garoafe, apoi, asemenea unui erou dezlănţuit, le atacă, la rândul lui, pe monstruoasele entităţi care se ascundeau în spatele stâncilor.

Bărbatul simţi că puterile li se micşorau, şi întrezări atunci patru forme înfofolite care se strângeau, înfricoşate, lângă un bloc cubic dungat cu flăcărui purpurii. Prezenţele vâscoase deveneau din ce în ce mai greu perceptibile. Apoi rorcşii apărură sub înfăţişarea lor reală: cea a unor crustacee hidoase cu ochi pedunculaţi, cu membre ce se terminau cu nişte cleşti larg căscaţi, ca şi cum încercau să-l prindă şi să-l facă fărâme.

Cu un ultim efort, polluxianul pătrunse în mintea sinuoasă a adversarilor săi, stăpânindu-şi greaţa. Şi-atunci, se dezlănţui, dând drumul urii...

Una după cealaltă, maleficele creaturi dispărută... Mai rămânea doar blocul cubic, acum foarte şters. În cele din urmă - fără îndoială, sub efectul unui dispozitiv de autodistrugere -, maşinăria se transformă în fum.

Bolta se nărui în urma deflagraţiei şi Setni trebui să apeleze la ultimele sale forţe pentru a crea un ecran, care îl protejă de

pietre şi îi permise să părăsească această peşteră diabolică. De-acum încolo, niciun rorx nu va mai bântui Hagen-ul.

Glisorul îl aştepta pe mal şi Olxa se grăbi să-l întâmpine.

— Eşti bine? se interesă ea, cu un aer îngrijorat.

— Da... De data asta, erau patru, şi probabil că foloseau un dispozitiv amplificator. Mi-a fost foarte greu să le resping sugestiile...

— Ce mai contează, dacă eşti în viaţă!

— Asta dovedeşte, cel puţin, că suntem pe calea cea bună, o dată ce se străduiesc aşa de mult. Oare vom reuşi să-i respingem cu noile noastre arme? În orice caz, poţi fi liniştită, nu mai e niciun rorx pe planeta asta...

Ajutat de tânăra femeie, polluxianul se îmbarcă în glisor, care se întoarse la Hagen. Olxa le comunicase lui Curx şi lui Alvador victoria lui Setni, care îl felicitară călduros la sosire.

— Acum, dacă nu eşti prea obosit, putem să încercăm proiectilele, sugeră Curx. O escadrilă de astronave rapide e pregătită.

— Pe cinstea mea, n-am nimic împotrivă. După această înfrângere, rorcşii nu vor mai încerca să vă atace direct. Cred că sunt dezamăgiţi că n-au putut să pună mâna pe granatul meu. Să profităm de această pauză pentru a face o diversiune cu un obiectiv limitat. Sunt echipate şi alte nave cu arme „anti”?

— O întreagă escadră aşteaptă rezultatele tentativei noastre; va ataca în momentul în care îi voi da semnalul.

— Perfect! Să sperăm că totul va merge bine, căci altfel Hagen-ul e pierdut... Şi transmiţătorul temporal?

— Grăbim lucrările, ca să fie gata cât mai repede; va beneficia de perfecţionările granatului tău.

— Aveţi grijă de el! spuse Setni râzând. Eu sunt interesat în primul rând...

Navele fuseseră selecţionate cu grijă pentru acest raid fulger. Erau cele mai rapide din flotă şi îi făcură o impresie excelentă polluxianului. Cât priveşte comandantul lor, era mult mai amabil decât sărmanul Stadyr, ceea ce nu strica.

Curx se îmbarcă împreună cu Setni. Alvador rămânea în Hagen, în compania Olxăi. Magellianul urma să plece după aceea, cu o întreagă escadră, de îndată ce cercetaşii se vor fi întors şi vor fi dat raportul cu privire la raid.

Călătoria fu fără probleme.

Trimisului psiborgilor nu-i fu deloc greu să se familiarizeze cu comenzile avizourilor[1], şi îşi petrecu cea mai mare parte din timp discutând cu Curx, căci vroia să ştie mai multe lucruri despre aceşti oameni simpatici, care riscau să dispară pentru totdeauna.

Află astfel că, înainte de sosirea rorcşilor, magellienii trăiau în bună pace. Ştiau să călătorească printre stele de vreo zece generaţii, şi îşi croiseră un imperiu înfloritor. Diferitele colonii făceau în pace comerţ unele cu celelalte. Mai multe rase humanoide fuseseră asimilate, dar evoluţia lor era mai puţin avansată decât cea a locuitorilor Hagen-ului. Niciodată nu avusese loc aici nici cel mai mic război, iar magellienii nu deţineau atunci decât o flotă simbolică.

Atunci când mai multe planete semnalară sosirea unor astronave străine, nimeni nu-şi făcu griji din pricina lor. Dar, în curând, toate comunicaţiile fură întrerupte. Astronavele trimise în recunoaştere primiră câteva semnale răzleţe. Aflară atunci că avusese loc un atac brutal şi că toţi coloniştii fuseseră masacraţi.

Confruntată cu brutalitatea acestei invazii, această rasă paşnică se schimbă radical.

Industria, remaniată, puse pe picioare o flotă de război, într-un timp record. Bărbaţii şi femeile lucrau cot la cot, fără nicio discriminare.

Din păcate, atacurile lor succesive fură nişte dezastre. Unul după celălalt, vechile teritorii magelliene cădeau în mâinile invadatorilor, a căror tehnologie, foarte diferită, făcea inoperante armele oamenilor.

Doar distanţele imense ce trebuiau să fie parcurse încetiniseră înaintarea rorcşilor. Toate metodele fuseseră încercate pentru a-i înfrânge, dar nu dăduseră niciun rezultat.

În momentul sosirii lui Setni, conflictul dura deja de două generaţii, şi multă lume nu mai credea în victorie. Sosirea inopinată a unui locuitor din Calea lactee le dăduse totuşi speranţe noi membrilor Directoratului. Recentul succes al lui Setni le confirma această idee: dacă proiectilele cu antimaterie le permiteau să-i ţină pe rorcşi departe de Hagen, oare s-ar

---

[1] Avizo = navă militară uşoară care transmite comenzile, ordinele, face recunoaşteri în cadrul unei escadre etc. (n. tr.).

putea, atunci, să se fabrice nişte amplificatoare psihice asemănătoare cu cel al granatului?

Era deci foarte importantă misiunea celor şase astronave. De fapt, toate speranţele magellienilor erau în mâinile lor...

Aşa se explica nervozitatea lui Curx, care, pe parcursul întregului traseu, păru distant şi preocupat. Setni nu se îngrijoră peste măsură. Totuşi, într-o seară, magellianul veni să-l caute în cabină şi îi declară cu un aer jenat:

— Prietene, trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi...

— Ei bine, sunt numai ochi şi urechi... Ce se întâmplă?

— Trebuie sa-ţi mărturisesc ceva; trădarea lui Stadyr m-a afectat foarte tare. Era un astrot remarcabil, şi sigur n-a acţionat fără nişte motive serioase.

— Tipul ăsta nu credea în victoria voastră, asta-i tot! Încerca să-şi scape pielea colaborând cu duşmanii, e o atitudine des întâlnită într-un asemenea caz. Crede-mă, am mai văzut cazuri dintr-astea în Confederaţie!

— Sigur!... Totuşi Stadyr n-ar fi acceptat niciodată să ne trădeze cauza dacă n-ar fi crezut în posibilitatea unei coabitări cu rorcşii. De aceea m-am hotărât să fiu cu inima împăcată, făcând un raid pe o planetă ocupată de duşman, ca să aflu la ce tratament sunt supuşi compatrioţii mei.

— Ouaau! Acţionezi în forţă, bătrâne... Ce cred despre asta ceilalţi membri ai Directoratului?

— Nu le-am spus nimic...

— A atunci de ce mă amesteci şi pe mine?

— Pentru că am nevoie de tine: puterea ta psihică ne poate permite să inspectăm clandestin una dintre aceste planete, pentru a şti exact ce se petrece acolo.

— Pe cinstea mea, mi se pare logic. Numai că nu înţeleg cum am putea parcurge o distanţă aşa de mare în aşa puţin timp. Ar trebui să ne încercăm proiectilele şi să ne întoarcem imediat la baza noastră...

— Nu te nelinişti, am prevăzut totul: trebuie să ştii că configuraţia universului, de structură noneuclidiană, ne permite să o luăm pe scurtătură. Seamănă puţin cu situaţia în care nişte fiinţe cu două dimensiuni ar trebui să meargă pe circumferinţa unui cerc pentru a ajunge la antipozii poziţiei lor. Nişte fiinţe cu trei dimensiuni, în schimb, se pot gândi să meargă de-a lungul diametrului, ceea ce micşorează considerabil traseul.

— Exact. Numai că trebuie să fie făcute calculele folosind şapte dimensiuni ale spaţiului, ceea ce complică destul de mult problema!

— Calculatoarele noastre pot face calculele necesare. De când am plecat, mergem pe o falie a spaţiului-timp şi vom ieşi curând în teritoriu ocupat...

— Ei bine, ai fi putut să mă previi!

— Mă temeam că n-o să fii de acord. Acum, e imposibil să dăm înapoi, vom ieşi nu departe de una dintre fostele noastre colonii. Cinci astronave vor rămâne în zona acoperită, în timp ce noi vom încerca să debarcăm clandestin, ca să ne amestecăm cu populaţia. Cel puţin, cu ce-a mai rămas din ea... Apoi, atunci când vom afla ce se petrece, ne vom întoarce la celelalte nave şi vom ataca garnizoana locală. Astronavele lor le vor veni în ajutor şi vom şti atunci dacă proiectilele noastre pot să-şi atingă ţinta.

— La naiba, ai tupeu! La noi, asta se numeşte „să-ţi bagi capul în gura kalokului”...

— Poate, dar nu mai suportam incertitudinea. Trebuia să aflu care va fi soarta compatrioţilor noştri, dacă pierdem acest război.

— Într-un fel, te înţeleg; poţi conta pe mine... spuse pur şi simplu polluxianul. Cu o condiţie, totuşi...

— Spune! Ştii că nu-ţi pot refuza nimic.

— Iată: planul tău nu mă satisface pe deplin. Cele cinci astronave ale noastre vor fi detectate, cu siguranţă, şi nu vom putea să inspectăm în linişte planeta. Lasă-mi mână liberă: îi cunosc bine pe rorcşi şi îţi garantez reuşita... Astfel, ne vom fi îndeplinit misiunea în cel mai scurt timp.

— Preia comanda, am încredere în tine, răspunse simplu Curx.

Setni se instală deci în cabina de pilotaj şi îşi puse reţeaua pe cap, trimiţându-le imediat ordine piloţilor din celelalte astronave.

Curx, stupefiat, constată atunci că escadrila se îndrepta liniştită înspre planeta ocupată...

Cu câteva secunde mai târziu, erau captate nişte semnale radar: flotila fusese reperată.

Magellianul îi aruncă o privire neliniştită tovarăşului său, care rămânea imperturbabil.

— Ia vezi, o să avem toate navele rorx pe cap! observă directorul.

— Exact. Pot chiar să-ţi spun că cele două vase ale garnizoanei tocmai au decolat.. Nu va mai dura mult şi vom şti dacă proiectilele noastre funcţionează corect. Mai întâi, o să-i amuz puţin...

La ordinele stricte ale polluxianului, escadrila făcu cale întoarsă, plecând de acolo cu viteza maximă. Totuşi urmăritorii ei câştigau treptat teren.

Aparatele rorcşilor nu se găseau încă în bătaia „tirului psihic”, dar nu mai era mult până atunci.

Acum, toate astronavele erau prea departe pentru ca radarele de pe planetă să le poată urmări. Setni trecu liniştit la înregistrarea emisiilor provenind de la două aparate sferice şi, în sfârşit, anunţă:

— Uită-te! Vom afla dacă armele noastre sunt puse la punct...

Imediat, o ploaie de proiectile ţâşni din cele şase astronave ale Hagen-ului. Setni percepu clar ordinele de distrugere lansate de rorcşi. În ciuda câmpului perturbator, proiectilele continuară să meargă drept spre obiectivele lor.

Asta păru să-i enerveze pe cei doi căpitani, care îşi accentuară emisiile, dar degeaba...

Într-o luptă clasică, ar fi trebuit, în acest moment, să se lanseze interceptoare. Din păcate, rorcşii, încrezători în câmpurile lor perturbatoare, nu aveau aşa ceva! Proiectilele îşi continuară, aşadar, drumul, ghidate de dispozitivele lor speciale, şi atinseră din plin astronavele rorx.

Curx scoase un ţipăt de bucurie.

— Formidabil! Merge... Acum avem şanse să le ţinem pe lepădăturile astea la distanţă de Hagen! Dar, spune-mi, mi s-a părut că exploziile erau destul de slabe! Asta e din cauza faptului că câmpul perturbator nu este decât parţial atenuat?

— Absolut deloc! Am limitat în mod deliberat deflagraţia ogivelor, pentru a evita ca rorcşii să repereze de pe planeta lor distrugerea vaselor. Ia uită-te acum...

Directorul se supuse şi, spre marea sa stupefacţie, văzu pe ecrane două astronave rorx, în aparenţă intacte, continuându-şi drumul...

— Ce se întâmplă? ţipă el. Nici n-au fost atinse!

— Cel puţin, asta vor crede rorcşii, dacă mai pot să primească emisiile lor psi! O înregistrare difuzează acum un mesaj ce anunţă că navele noastre sunt extrem de rapide şi că ele trebuie să-şi continue drumul ceva vreme, înainte de a putea să ne ajungă din urmă... Astfel, nimeni nu va bănui nimic...

— Dar cum o să facem ca să aterizăm fără să fim reperaţi? Aparatele lor de detectare încă funcţionează!

— Bineînţeles! Numai că tipii ăştia sunt puţin cam prea siguri pe ei. Nu-şi dau seama că funcţionarii de la radare nu văd decât propriile mele sugestii psihice. Altfel spus, vor confirma că vasele lor se îndreaptă spre larg şi nu vor vedea propria noastră astronavă atunci când va ateriza aproape de capitala lor...

— Fantastic! Prietene, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc... Ce ne-am fi făcut fără tine?

— Gata cu complimentele, timpul ne presează. Va trebui să ne deghizăm pentru a trece nebăgaţi în seamă. Din fericire, i-am putut repera pe câţiva dintre foştii tăi compatrioţi, şi, zău, poartă nişte costume foarte asemănătoare cu cele ale locuitorilor de pe planeta de unde vin. Gata, pilotul automat va avea grijă ca astronava să aterizeze într-un loc liniştit.

Totul se desfăşură aşa cum fusese prevăzut. La puţin timp după aceea, cei doi prieteni, îmbrăcaţi în zdrenţe, se aflau pe un drum prăfuit, care şerpuia înspre o cetate în ruine, dominată de alura impunătoare a unui castel medieval cu ziduri puternice.

— Ia spune, şuşoti Curx, ce limbă vorbesc?

— Limba ta; nu s-a schimbat nimic în privinţa asta.

— Nu crezi că ne asumăm nişte riscuri inutile? De ce am venit aici, de vreme ce ai fi putut, fără îndoială, să-mi oferi o imagine psihică a ceea ce se petrece pe această planetă? Nu vroiam mai mult de atât...

— Foarte corect! Văd că nu-ţi pierzi simţul critic. Ei bine, iată explicaţia cerută: percep, într-adevăr, tot ce se petrece aici, cu excepţia unui singur loc: donjonul castelului... Şi asta mă intrigă foarte tare!

— Pricep... Spune-mi, o dată ce cunoşti soarta sărmanilor mei compatrioţi, nu poţi să-mi oferi câteva informaţii cu privire la ei?

— Ba da! Vom avea timp pentru asta înainte de a ajunge la poarta zidurilor cetăţii. La drept vorbind, e destul de nasoală: sunt toţi reduşi la starea de sclavi, destinaţi sarcinilor celor mai dezgustătoare. Pentru a evita orice intenţie de revoltă, trebuie

să se ducă periodic într-un loc pe care îl numesc „mormintele ancestrale”, luând cu ei copiii de mai mult de şapte ani. N-am putut să aflu mai mult, căci o barieră hipnotică îi împiedică să ştie ce se întâmplă atunci când sunt acolo. Un lucru e sigur: sunt supuşi unei impregnări psihice, care îi pune în întregime la cheremul rorcşilor...

— Cu ce scop?

— Pe cinstea mea, habar n-am! După părerea mea, lepădăturile astea se hrănesc cu suferinţele oamenilor. Interzicându-le strict orice recurs la ştiinţe, îi condamnă să trăiască în nişte condiţii îngrozitoare şi să moară fără să-şi poată alina chinurile cu ajutorul medicamentelor calmante. Poate că există un alt motiv; de aceea mi-ar plăcea atât de mult să ştiu ceea ce ascunde donjonul ăsta remarcabil!

— Cine locuieşte în castelul ăsta?

— Omul care este şeful acestei planete şi care se supune cu servilitate rorcşilor; poartă titlul mult râvnit de „ducator”[1]...

— Colaboratorii ăştia mârşavi sunt, probabil, membrii castei din care făcea parte Stadyr. Înţeleg acum ce îi împinge la trădare! Ce oribil!

— Merită, cu siguranţă, o pedeapsă exemplară. Din păcate, probabil că nu se duce lipsă de candidaţi la acest post!

Cetatea era aproape acum, şi Curx putu constata că Setni spusese adevărul: zidurile puternice de piatră înconjurau nişte dărăpănături mizerabile din chirpici, acoperite cu paie. Drumul pe care mergeau se sfârşea la un pod ce trecea peste şanţuri, iar la capătul lui se afla o poartă fortificată cu două turnuri. Aproape de ele, se zărea o moară de apă care părea să meargă normal, dovedind faptul că câmpurile perturbatoare nu funcţionau în mod constant.

Câţiva ţărani epuizaţi şi zdrenţăroşi săpau câmpurile care înconjurau cetatea. Nişte animale domesticite păşteau iarba rară de pe povârniş. Era mare diferenţă faţă de universul idilic al Cavalerului cu Cruce Roşie...

Pe deasupra acoperişurilor se ridica silueta impunătoare a castelului, care avea în centru turnul masiv ce reprezenta obiectivul polluxianului.

---

[1] În original, *comtor*, de la *comte* („conte”), cuvânt care se pronunţa asemănător cu *compteur* („socotitor”, „contor”) (n. tr.).

În faţa celor doi prieteni, o şaretă cu roţi din lemn intră pe pod. Ducea diferite legume destinate locuitorilor cetăţii. În momentul în care ajunsese la capătul podului, se opri, şi doi gardieni în armuri veniră s-o inspecteze, destul de neglijent.

După aceea, îi făcură semn căruţaşului să treacă.

Setni şi Curx nu întârziară să ajungă, la rândul lor, înaintea postului de control.

— Permisele voastre de trecere! ordonă unul dintre soldaţi.

Polluxianul scotoci în zdrenţele lui jegoase şi îi întinse o mână goală interlocutorului, sub privirea amuzată a tovarăşului său.

— Vă numiţi Doxel şi Oador, sclavii convocaţi de ducator pentru treburile casei? descifră cu greutate cerberul.

— Mda...

— Bine! Treceţi... spuse gardianul, înapoindu-le pergamentul imaginar. Aveţi grijă să nu pierdeţi documentul ăsta! Altfel, s-ar putea să vă coste... Ducatorul are în cuştile lui nişte balauri care adoră carnea de om!

— Vă mulţumim pentru amabilitate! îl zeflemisi Seini. Voi avea mare grijă...

De acolo, cei doi prieteni, târâş-grăpiş, o luară pe sub bolta de la intrare. Polluxianul observă în trecere prezenţa unui detector *psi*, care se asigura că vizitatorii se află sub hipnoză. Nu-i fu deloc greu să-l neutralizeze.

În spatele zidurilor se afla o străduţă împuţită, unde apa folosită curgea într-o rigolă centrală. Nişte puşti în picioarele goale se distrau stropindu-se în joacă; erau, aproape toţi, acoperiţi de coji şi de răni purulente.

Continuându-şi drumul, cei doi prieteni observară în trecere că nişte meşteşugari lucrau cu unelte primitive în magherniţele lor. Tehnologia folosită era rudimentară. Câteva instrumente, cum ar fi roţile olarilor, funcţionau normal.

După câte se pare, compatrioţii lui Curx se adaptaseră rapid la noua lor condiţie, totuşi, toţi păreau subnutriţi şi privirea lor tristă lăsa să li se ghicească disperarea.

Negustori, telali, sacagii se îndreptau spre piaţa centrală, unde avea loc un târg. Fiecare cumpărătură era o ocazie pentru o târguială interminabilă.

Toţi aceşti oameni păreau la fel de săraci, şi unii, şi ceilalţi.

Curx şi Setni o apucară atunci pe un drum îngust şi abrupt care urca până la zidurile castelului. Acolo, ţăranii erau puţini.

Era vorba de slujitorii ducatorului, care păreau mai bine trataţi; hainele lor, mai ales, erau curate şi aproape noi.

Al doilea pod mobil era păzit de vreo zece soldaţi, care purtau coif, lance şi spadă. Controlul fu la fel de ineficient ca şi primul: polluxianului nu-i fu deloc greu să-i păcălească pe sărmanii oameni. Toţi erau supuşi aceleiaşi hipnoze, interzicându-li-se folosirea maşinilor de orice fel, a roboţilor şi a vechilor arme. Toţi trebuiau să lucreze douăsprezece ore pe zi şi să denunţe cea mai mică abatere de la preceptele inculcate de rorcşi.

De astă dată, un scutier îşi asumă sarcina de a-i duce pe cei doi vizitatori în faţa stăpânului locurilor.

Omul purta o livrea cu însemnele ducatorului. Păstra pe corp urmele loviturilor de bici, care îl marcaseră pentru toată viaţa: cu siguranţă, colaboratorii rorcşilor foloseau pedepsele corporale fără nicio reţinere.

Curx începu să spere că puterea psihică a aliatului său îi va permite să-l înşele la fel de uşor pe ducător ca şi pe sclavii săi, căci altfel această expediţie ar fi putut să se sfârşească rău...

Toţi trei străbătură un labirint de coridoare, zgârcit luminate de torţe. Se încrucişară cu mai multe patrule, care nu îi sâcâiră, apoi escaladară o scară în spirală, care îi duse în faţa unei uşi sculptate cu motive heraldice.

Două santinele erau postate în faţa ei. La vederea lor, îşi îndreptară halebardele înspre pieptul vizitatorilor.

Inima lui Curx începu să bată nebuneşte: o să poată tovarăşul lui să-i înşele şi pe ei, sau gardienii îi vor demasca?

CAPITOLUL IX

Imperturbabil, Setni întinse iarăşi mâna goală.

Gardienii îşi ridicară atunci halebardele şi deschiseră uşa. Curx îşi trase puţin sufletul, dar partea cea mai grea nu venise încă...

Precedaţi de scutier, cei doi sclavi pătrunseră atunci într-o încăpere foarte mare, destul de întunecată. Era mobilată cu cufere mari, solul era acoperit cu piei de animale, şi pe pereţi erau atârnate trofee de vânătoare.

În faţa vastului şemineu în care ardea un foc de lemne, un om stătea pe un scaun, cu spatele la vizitatori, şi doi câini enormi, nişte adevărate fiare, îşi ridicară capul mârâind.

Scutierul, prudent, se opri la o distanţă respectabilă şi aşteptă să fie băgat în seamă de stăpânul lui.

Acesta se întoarse atunci spre noii veniţi şi mormăi:

— De ce vii să mă deranjezi, Zoff? Cine sunt aceşti doi sclavi?

— I-aţi convocat în slujba dumneavoastră, stăpâne...

Ducatorul păru uimit pentru o clipă, dar polluxianul îi explorase mintea, şi mormăi:

— A da.. Doxel şi Oador... Exact, i-am destinat stăpânilor noştri rorcşi; du-i la scara donjonului. Să meargă acolo sus, apoi, te vei întoarce la mine. Spune să mi se aducă nişte buşteni, îngheţ aici!

Zicând aceasta, seniorul locurilor îşi reluă meditaţia întreruptă, privind flăcările care pârâiau în şemineu.

Scutierul le făcu semn lui Setni şi lui Curx să-l urmeze. Părăsiră încăperea şi servitorul îi duse până la o uşă îngustă ascunsă de o tapiserie. O deschise şi se dădu la o parte, pentru a-i lăsa să treacă pe cei doi sclavi. După aceea, omul le aruncă o privire îngrijorată, în care se ghicea un dram de milă: după toate probabilităţile, oaspeţii rorcşilor nu vor mai coborî de prea multe ori aceste trepte...

Uşa se închise la loc cu un zgomot sec, în spatele celor doi spioni. Din nou, Curx nu se simţea în largul lui. Totuşi tovarăşul său nu părea defel emoţionat. Urca vesel treptele şi, în curând, cei doi ajunseră în vârful turnului.

De această dată, polluxianul merse puţin mai încet, înainte de a pătrunde în sala aflată sub acoperişuri.

Apoi, hotărându-se brusc, împinse uşa cu un gest ferm.

Trei rorcşi, imobili, se ridicară în faţa lui. Niciodată magellianul nu-şi văzuse atât de clar duşmanii.

Semănau cu nişte crustacee mari, înzestrate cu şaisprezece membre. Patru le slujeau drept picioare, iar celelalte, terminate cu opt degete, le slujeau pentru a apuca lucrurile. Pe carapacea lor erau nişte stranii excrescenţe maronii, devenite cleioase din cauza unui fel de mucus. Doi ochi mari pedunculaţi îi măsurau pe intruşi cu o privire nemiloasă. De astă dată, Curx crezu că îi sunase ceasul...

Dar Setni controla creierele acestor creaturi abjecte, care rămaseră nemişcate, fără să reacţioneze. Trimisul psiborgilor, nebăgându-i în seamă, începu să inspecteze încăperea.

Aceasta conţinea numeroase aparate necunoscute. Unele dintre ele, înzestrate cu ecrane, trebuiau să fie nişte radare. Polluxianul fu interesat mai ales de nişte cilindri ciudaţi, montaţi pe roţi. Deasupra lor se aflau nişte fiole mari din sticlă ce conţineau electrozi, iar în partea de jos o platformă ascundea nişte circuite extrem de complexe.

Câţiva sclavi ghemuiţi pe podea rămăseseră, şi ei, nemişcaţi. Unul dintre ei se afla în interiorul cilindrilor. Probabil că un rorx tocmai închidea uşa atunci când intraseră cei doi spioni. Rămăsese ca paralizat, fără să-şi finalizeze gestul.

Setni împinse atunci uşa, o încuie, apoi apăsă pe diferite butoane ale unui tablou de comandă.

Fiola împrăştia o lumină verde-albăstruie şi, deodată, sclavul dispăru...

Polluxianul, uimit, clătină din cap, apoi, renunţând să mai încerce să înţeleagă ceea ce se întâmplase, îi făcu semn tovarăşului său să-l urmeze.

Cei doi părăsiră atunci încăperea, mergând pe acelaşi drum ca la venire, fară să mai treacă totuşi pe la ducator. În cele din urmă, părăsiră castelul, apoi cetatea, fără să fie cât de puţin neliniştiţi, mergând în tăcere, într-atât ceea ce văzuseră îi umpluse de tristeţe.

La puţin timp după aceea, se întoarseră în astronavă, care decolă în trombă. Curx, puţin mai liniştit, scoase un suspin profund şi mormăi:

— Ei bine, dragul meu, pot spune că am tras o frică soră cu moartea! Am crezut că ne-am dus dracului... Îmi poţi spune ce era în donjonul ăla diabolic?

— Din păcate, nu ştiu mai multe decât tine: controlul asupra rorcşilor absorbea cea mai mare parte din energia mea *psi*, de aceea nu le-am putut explora minţile aşa cum aş fi dorit. Diferitele aparate slujeau la hipnotizarea compatrioţilor tăi şi la păstrarea controlului asupra planetei. Cât priveşte cilindrii, aceştia erau transferatoare. Doar că nu ştiu unde îi teleportează pe subiecţii pe care îi pun acolo... Tare mi-ar fi plăcut să ştiu unde îi trimit! Păcat... Oricum, asta nu contează; principalul este că proiectilele noastre funcţionează... Vom putea să ne întoarcem în Hagen.

— În orice caz, îţi pot jura că ne vom continua lupta până la capăt, exclamă magellianul. Moartea e de preferat, faţă de o asemenea sclavie! Sper că ai sosit la timp şi că noile noastre arme vor reuşi să le respingă pe crustaceele astea blestemate!

— Cine ştie?! răspunse evaziv trimisul psiborgilor. Oricum, e de preferat să păstrăm sub tăcere mica noastră excursie, căci ar risca să le distrugă moralul compatrioţilor tăi.

— Sunt de aceeaşi părere. Sectanţii Zilelor din Urmă sunt nişte sărmani nebuni, care au fost păcăliţi de rorcşi; acum, nu mai regret că am ordonat să fie executat Stadyr.

Călătoria de întoarcere se desfăşură fără incidente, şi escadrila, în efectiv complet, ateriză pe astroportul din Hagen.

Olxa şi Alvador îi aşteptau pe cei doi prieteni ai lor; ştiau că proiectilele „anti” dăduseră rezultate şi ţineau să-i felicite pentru acest succes.

Totuşi, înainte de a arunca ultimele escadre ale Hagen-ului în luptă, vroiau să le ceară sfatul.

Curx îşi asumă sarcina de a face raportul misiunii: sublinie că aceste noi arme le permiteau să se lupte de la egal la egal cu rorcşii, dar nu le ascunse tristul adevăr.

După părerea lui, orice speranţă de a învinge era pierdută: duşmanii Hagen-ului erau prea numeroşi. Fiecărei astronave, adversarii lor puteau să-i opună zece de-ale lor. Or, se dovedise că o navă condusă de Setni putea, cu siguranţă, să distrugă zece de-ale adversarilor, dar nu la fel stăteau lucrurile cu celelalte nave. Cel mult, puteau spera să se lupte de la egal la egal. Această ultimă bătălie nu va fi deci decât o chestiune de onoare. Întreaga flotă a Hagen-ului va trebui să participe la ea, dar singura sa speranţă va fi să se retragă în momentul fatal...

Această veste nu păru să-i tulbure peste măsură pe Olxa şi pe Alvador, care nu-şi făceau iluzii în această privinţă: numai fabricarea unor amplificatoare comparabile cu cel al granatului ar fi putut să-i salveze pe magellieni, iar savanţii nu puteau să facă asta...

— Ce ne sfătuieşti să facem? zise atunci Curx, întorcându-se spre Setni. Trebuie să atacăm imediat, sau să mai aşteptăm înainte de a ne arunca ultimele forţe în bătălie?

— După părerea mea, e mai bine să aşteptaţi cât mai mult timp, răspunse polluxianul. Dacă plecaţi la o moarte sigură în fruntea escadrelor voastre, mai apoi pe planeta voastră va domni haosul. Unii dintre compatrioţii voştri încă nu şi-au pierdut orice speranţă; informaţi-i, ca să fie pregătiţi pentru soarta care îi aşteaptă. Astfel, vă veţi fi făcut datoria şi veţi putea să-i abandonaţi...

— Ai dreptate! exclamă Olxa. Acum suntem datori să le spunem adevărul, n-ar fi cinstit să-i mai lăsăm mult timp să-şi facă iluzii. Vom da un mesaj prin tele-video.

— Îmi veţi permite să particip la această bătălie? se interesă Setni.

— Bineînţeles! răspunse Alvador. Totuşi nu-ţi asuma prea multe riscuri, nu trebuie să-ţi compromiţi şansele de întoarcere în galaxia ta.

— Ştiu că trebuie să-i apăr pe compatrioţii mei de rorcşi! O să dispun de destul timp pentru a mă putea afla pe jilţul transmiţătorului în momentul în care se va pune din nou în mişcare?

— Sigur. După tehnicienii noştri, mai ai încă zece zile...

— Perfect! Ei bine, sper să distrug ceva crustacee abjecte până atunci. Va fi o lecţie bună pentru ele!

În timp ce magellienii adunau în grabă toate astronavele în stare să navigheze, nelăsând la Hagen decât strictul necesar pentru patrularea în jurul planetei, Setni profită de aceasta pentru a vizita hipogeul unde se afla extraordinarul transmiţător.

Tehnicienii îşi terminaseră treaba. Maşina era ascunsă sub pământ, în sala pe care polluxianul o cunoştea deja. Era într-adevăr regretabil că, din cauza lipsei unui interval de timp suficient, acest minunat aparat nu putea sluji la salvarea măcar a câtorva magellieni. Dar problema rămânea insolubilă: aparatul

nu va dispune de energia necesară decât peste mai multe secole.

Atunci, rorcşii vor fi ocupat Hagen-ul... Chiar în cazul în care câţiva subiecţi ar fi hibernat şi li s-ar fi furnizat stocuri de hrană, niciun om nu ar fi putut supravieţui, căci cele mai bune tehnici de congelare nu asigurau decât o conservare pentru două sau trei sute de ani, maximum.

Totuşi savanţii erau pe deplin conştienţi că acest aparat nu va fi inutil, căci îi va permite aliatului lor să continue lupta. Toţi îşi făcură deci o chestiune de onoare din a-l învăţa pe polluxian cum să-l folosească; astfel, la întoarcerea lui în Calea Lactee, aliatul lor va dispune de o sursă energetică aproape inepuizabilă pentru a-şi respinge adversarii.

La rândul lui, Setni îşi dădea seama de şansa nesperată pe care i-o ofereau aceşti oameni de treabă: granatul lui îi permitea să reziste la sugestiile hipnotice ale lui Archimago şi ale Duessei, totuşi, din cauza miniaturizării sale, minunatul aparat nu-i putea fi de ajuns pentru a-i trimite înapoi pe duşmanii săi în Marele Nor, salvându-i astfel pe compatrioţii săi şi întreaga Cale Lactee; dar, după ce se va fi întors, puterile sale vor fi însutite!

Această situaţie avea totuşi o parte destul de paradoxală: toţi aceşti nefericiţi erau, în realitate, morţi de foarte mult timp! Doar descendenţii lor îndepărtaţi trăiau încă sub jugul nemiloşilor rorcşi. Cavalerul cu Cruce Roşie şi toţi semenii lui erau magellieni: nu ştiau că strămoşii lor trăiseră liberi şi fericiţi într-o epocă în care rorcşii nu cuceriseră încă Marele Nor. Din păcate, transmiţătorul elaborat odinioară de propria lor rasă nu putea să slujească la eliberarea lor, cel puţin, în viitorul imediat. Doar lacteenii vor beneficia de acest lucru, căci, atunci când Setni va fi dovedit întreaga sa putere, alungându-i pe Archimago şi pe Duessa din Calea Lactee, rorcşii se vor gândi bine înainte de a ataca o rasă înzestrată cu puteri atât de cumplite...

La puţine zile după raidul lui Setni, Curx veni să-l anunţe că flota era pregătită. Strângând tot ceea ce era disponibil, magellienii adunaseră două mii de vase de toate gabaritele. Or, cele mai recente informaţii le comunicau că rorcşii aveau mai mult de douăzeci de mii!

În semn de recunoştinţă pentru serviciile aduse, polluxianului i se încredinţă comanda uneia dintre cele patru escadre.

Dispozitivul ales era o formaţiune în romb: Alvador ocupa vârful din faţă, Curx şi Olxa - cele două aripi, Setni - ariergarda.

Atunci când diferitele formaţiuni ajunseră în spaţiu, dădură impresia unei puteri formidabile: astrotul polluxian văzuse rareori atâtea nave la un loc. Totuşi nu însemnau nimic pe lângă forţele de care dispuneau rorcşii, şi astroţii nu trebuiră să navigheze mult timp pentru a se convinge de asta.

Adversarii lor îi aşteptau la o zi depărtare de Hagen. Cât vedeai cu ochii se întindeau diabolicele legiuni ale invadatorilor, care intenţionau să le vină repede de hac viermişorilor care îndrăzneau să-i înfrunte din nou!

După câte se părea, vestea incursiunii lui Setni şi Curx în spatele liniilor lor nu le parvenise încă.

Rorcşii se desfăşurară deci larg în forma de semilună, după obiceiul lor, pentru a se strânge ca un cleşte asupra acestor îndrăzneţi, tăindu-le orice cale de retragere.

În curând, primii şerpi de foc şterseră astronavele lui Alvador. Riposta fu instantanee: miriade de proiectile lunguieţe fură aruncate asupra navelor rorx. La început, acestea nu le dădură nicio atenţie, crezând că le vor nimici cu uşurinţă. De aceea, atunci când primele corole de foc se deschiseră în miezul blocului rorx, supravieţuitorii fură apucaţi de un început de panică.

Pentru prima dată de la începutul luptelor, hidoasele crustacee trebuiră să fugă din faţa duşmanilor lor. Alvador profită de acest lucru pentru a se arunca în inima escadrelor inamice, iar aparatele sale nimereau ţinta de fiecare dată, făcând ravagii.

Din păcate, rorcşii erau mult prea numeroşi: fugind în continuare, ripostau cu furie, şi nenumărate nave magelliene fură scoase din luptă.

Curx şi Olxa veniră atunci să-l ajute pe Alvador.

Cele două aripi inamice se pliară, la rândul lor, sub impactul ploii de proiectile protejate de plăcile de seleniu. Explozia ogivelor din antimaterie distrugea totul pe o arie destul de mare, dar, în locul unui vas scos din luptă, apăreau alte zece, intacte...

Setni hotărî atunci să se arunce, la rândul lui, în învălmăşeală, căci rorcşii păreau încă hotărâţi să încercuiască escadrele magelliene. Trebui deci să se lupte, practic, în toate

azimuturile. Din fericire, densitatea astronavelor inamice era mai mică în acest sector. Aceasta îi permise polluxianului să-şi cruţe proiectilele, folosindu-şi doar puterea *psi* pentru a-şi distruge adversarii, şi obţinu reuşite remarcabile.

În această etapă a acestei lupte nemiloase, reieşea clar că, dacă magellienii ar fi putut dispune de granate, şi-ar fi învins adversarii, în ciuda inferiorităţii lor numerice. Din păcate, nu aşa stăteau lucrurile, şi balanţa începea să se încline de partea rorcşilor...

Toate unităţile comandate de Alvador intraseră într-o înverşunată luptă „corp la corp”. Atunci când un comandant magellian nu mai dispunea de proiectile, se arunca la abordaj. Deseori, reuşea să distrugă astfel o ultimă navă inamică, pentru că rorcşii, împrăştiaţi, nu-şi puteau supraveghea toţi adversarii.

Setni reuşi până în ultimul minut să păstreze deschis un coridor strâmt, prin care câţiva supravieţuitori din escadra lui Curx şi cea a Olxăi putură să fugă cu viteza maximă. El însuşi părăsi câmpul de bătălie în ultimul moment şi, datorită rezervelor sale de proiectile, putu să-i descurajeze pe urmăritori.

Douăzeci şi patru de astronave reuşiră astfel să se întoarcă tefere şi nevătămate pe astroportul din Hagen. Printre ele se găseau cea a lui Curx şi cea a Olxăi. Alvador, însă, pierise în cursul luptei. Totuşi, această tresărire neaşteptată le dăduse de gândit rorcşilor, care nu încercară să profite de avantajul pe care îl aveau. Se retraseră, chiar, la o oarecare distanţă de Hagen, pentru a-şi pansa rănile şi pentru a medita asupra pericolului reprezentat de aceste noi arme. Se temeau, fără doar şi poate, de asaltul unor ipotetice rezerve magelliene, căci aşteptară sosirea întăririlor înainte de a relua ofensiva.

Acest răgaz nesperat fu folosit într-un mod neaşteptat de către Curx şi Olxa, care hotărâră să se căsătorească, înainte de a muri împreună.

Setni asistă la această ceremonie extrem de simplă cu lacrimi în ochi, revoltat de nedreptatea sorţii. După căsătorie, se întâlni cu cei doi prieteni ai săi în turnul de control al astroportului, care era unul dintre puţinele locuri încă sigure din Hagen.

Într-adevăr, oraşul era complet dezorganizat. Locuitorii lui, cuprinşi de panică în urma mesajului lui Alvador, fugiseră în munţii din împrejurimi, luând cu ei alimente şi haine. Se

amăgeau cu speranţa nebunească de a scăpa de rorcşi ascunzându-se în vreo peşteră.

Bande de tâlhari străbăteau oraşul, furând, omorând, incendiind. Scene de orgie aveau loc cam peste tot. Pe scurt nu mai rămâneau de cât puţine lucruri din antica civilizaţie magelliană...

Meditativi, cei doi proaspeţi soţi priveau cu tristeţe fumul care se ridica printre turnurile de alabastru ale Hagen-ului. Polluxianul le respecta tăcerea.

Totuşi, Curx se întoarse spre el şi îl privi îndelung, ca şi cum îl vedea pentru prima dată.

— Ei bine, cercul s-a închis: s-a terminat cu Hagen-ul! Descendenţii noştri vor trebui să trăiască de acum ca sclavi... Venirea ta mă făcuse să sper. Din păcate, destinul ne era deja scris! Te vei întoarce curând în patria ta îndepărtată, şi singura mea consolare va fi că vei continua lupta datorită transmiţătorului nostru. Gândeştete atunci la descendenţii noştri îndepărtaţi, care vor trăi asupriţi în Norii lui Magellan! Dacă poţi să-i ajuţi, gândeştete la datoria pe care o ai faţă de noi...

— N-o să uit asta, poţi fi sigur! Am putut să-mi dau seama de cruzimea implacabilă a rorcşilor. Dacă îmi stă în putere să vă răzbun, îţi jur că vor plăti însutit... Spune-mi, ce intenţionaţi să faceţi acum?

Curx o privi pe Olxa cu un aer interogativ, ca şi cum vroia să-i lase responsabilitatea luării deciziei.

— N-avem deloc de ales, prietene! Nu mai sunt destule nave pentru a-i respinge pe rorcşi, şi n-avem niciun chef să trăim experienţa sclaviei: Curx mi-a povestit ceea ce aţi văzut pe planeta pe care aţi explorat-o. Niciunul dintre noi nu va accepta o asemenea infamie, şi nu ţinem să devenim ducatori! Aşa că o să aşteptăm cu calm ultimul asalt.. Mai sunt câteva nave în stare să-şi ia zborul, aşa că vom muri luptându-ne, după ce ne vom fi vândut scump pielea...

— Iar tu, reluă Curx, nu întârzia prea mult să te adăposteşti în încăperea cu transmiţătorul; va trebui să închizi ermetic intrarea, pentru ca rorcşii să n-o descopere niciodată. Acum, dacă nu te superi, ne vom lua rămas-bun, ca să profităm de cele câteva ore pe care le mai avem. Uite cât de proşti suntem: eu şi Olxa ne iubeam de mulţi ani şi nu ne gândeam decât să ne luăm ochii prin cuceririle noastre reciproce... Nenorocirea asta a avut

măcar o parte bună: ne-a ajutat să trecem peste orgoliul nostru nebunesc! Îţi mulţumim din suflet pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi... Adio, Setni!

Oka se apropie atunci şi îl sărută uşor pe obraz pe polluxian, apoi îi zâmbi şi plecă, strângându-l de mână pe Curx.

Trimisul psiborgilor nu încercă să-i oprească. Cele două siluete dispărură într-un puţ anti-*g* şi Setni rămase singur.

Se aşeză în faţa uneia dintre vastele geamuri ce dominau astroportul. De acolo, avea o privelişte splendidă asupra Hagen-ului, care părea încă intact. Serviciile automate de securitate continuau să funcţioneze, asigurând curăţenia şi aerul condiţionat. Toţi orăşenii fugiseră din metropolă, părăsindu-şi locuinţele de teama unui bombardament al rorcşilor.

Astfel, soarta inexorabilă pecetluise destinul unui popor: în ciuda apariţiei unui om venit din adâncurile spaţiului şi ale timpului, rorcşii urmau să domine Marele Nor al lui Magellan şi să-şi impună acolo tirania, pentru milenii. Civilizaţia Hagen-ului urma să dea înapoi şi să decadă la un stadiu primitiv.

„La ce bun să mă mai lupt?” se gândea melancolic polluxianul. „Nu sunt decât un pion minuscul pe o tablă de şah gigantică, o piesă infimă mânuită de nişte entităţi cu o putere nemăsurată...” Era scris dintotdeauna ca magellienii să construiască un transmiţător, în speranţa de a salva câţiva reprezentanţi ai rasei lor. De fapt, ei nu se străduiau decât pentru a-i permite unui locuitor din Calea Lactee să-şi salveze propriul popor, dispunând de o armă psihică destul de puternică pentru a-i respinge pe emisarii rorcşi veniţi ca spioni în Calea Lactee... Psiborgii ştiau ce făceau trimiţând un om pe planeta apărută pe neaşteptate din adâncurile cosmosului, dar ce reprezenta el pentru ei? O nimica toată, fără îndoială. O simplă marionetă pe care o manipulau după cum vroiau pentru a lupta contra unor invadatori implacabili şi pentru a-i salva pe lacteeni. Cât de îndatoraţi deveneau astfel membrii Confederaţiei! Dar vor şti ei vreodată ceea ce s-a întâmplat? Simplul fapt că unul dintre ai lor fusese aruncat astfel într-un trecut atât de îndepărtat ar părea incredibil! Totuşi, toate astea nu erau un vis... în ciuda laturii sale fantastice, această aventură avea o logică inexorabilă. Trebuia, acum, să se întoarcă pe planeta Cavalerului cu Cruce Roşie, pentru a îndeplini sarcina pe care i-o încredinţase atotputernica trinitate, şi, pentru aceasta, trebuia

să scape de rorcşi, pentru ca transmiţătorul să-l poată trimite înapoi la punctul de plecare.

Setni consultă deci ecranele care străluceau împrejurul lui: ele indicau că o flotă gigantică era masată aproape de Hagen. Rorcşii urmau să dea ultimul atac dintr-un moment într-altul. Trebuia să părăsească astroportul înainte de sosirea invadatorilor şi să se refugieze sub blindajele transmiţătorului.

Totuşi, polluxianul nu se putea hotărî să plece: vroia să asiste la ultimele clipe ale Hagen-ului. De aceea rămase, încă o zi întreagă, să privească ecranele şi oraşul mort, hrănindu-se cu alimente de la automate.

În cele din urmă, constată că armada rorx, asemenea unei gigantice păsări de pradă, se arunca asupra Hagen-ului. Câteva nave decolară de urgenţă de pe astroport, năpustindu-se drept spre escadrele malefice, preferând moartea decât captivitatea...

Atunci nişte voci ţâşniră din megafoane: Oka şi Curx îşi luau rămas bun de la el, pentru ultima oară.

— Poate mă mai auzi, Setni: să ştii că nu regretăm nimic! declară cea dintâi. Am fost crescuţi după o anumită filosofie de viaţă şi suntem prea marcaţi de ea pentru a mai putea să ne schimbăm acum. Oamenii se nasc liberi şi egali în drepturi, însă de-acum înainte sărmanii noştri compatrioţi vor fi supuşi unei odioase tiranii, fără speranţa de a fi eliberaţi într-o bună zi. Doar moartea ne va permite să ne păstrăm libertatea; aşa că părăsim fără regrete această viaţă...

— Nu uita, prietene, că sacrificiul nostru nu trebuie să fie inutil, adăugă magellianul. Datorită nouă, vei dispune de o armă care le va permite compatrioţilor tăi să scape de soarta noastră tristă. Părăseşte repede Hagen-ul, dacă n-ai făcut-o deja, şi refugiază-te în blochaus-ul care protejează transmiţătorul. Acolo, duşmanii noştri nu-ţi vor mai putea face niciun rău. Astfel vom muri cu consolarea de a continua lupta prin intermediul tău. Măcar Calea Lactee să fie ferită de teribilul flagel care s-a abătut asupra noastră...

Mesajul se întrerupse cu aceste cuvinte.

Polluxianul mai privi o clipă stropii minusculi care se năpusteau drept spre zidul navelor rorx; văzu încă o pată mică formându-se pe marginea semilunii malefice. Această enclavă înaintă puţin către centrul dispozitivului advers, apoi se estompă şi dispăru. Ultimii astroţi din Hagen nu mai erau...

Copleşit, Setni părăsi atunci turnul de control al astroportului. Puţul anti-*g* îl duse în subsolurile oraşului. Acolo, o luă prin tunelul secret care ducea la transmiţător, mergând pe benzile rulante care coborau în spirală la nişte adâncimi insondabile.

Trecu apoi de porţile blindate de protecţie şi manevră dispozitivele de distrugere care urmau să îngroape maşina sub tone de pietre, apărând-o de vitregiile timpului şi de eventualele căutări ale rorcşilor.

Trimisul psiborgilor se trezi atunci singur în hipogeul pe care îl descoperise odinioară, pe când încă nu ştia că el fusese ultimul vizitator al acestuia. Se aşeză pe jilţul maiestuos, privind meditativ licuricii care dansau în centrul maşinilor aliniate în sala vastă.

Îi rămânea de îndeplinit o sarcină foarte importantă. Intrând, pe cale psihică, în contact cu memoria infailibilă a calculatorului uriaş, îi dădu ordinul de a transmite în mintea părinţilor frumoasei Unia legenda oglinzii magice, pentru ca ei să poată să-l avertizeze atunci când, într-un viitor insondabil, va veni să-i scape de balaur. Apoi polluxianul îi furniză imaginea obiectului magic şi locul în care acesta va trebui să fie ascuns, chiar în momentul în care el va ajunge pe planeta lui Archimago şi a Duessei. După aceea, aşteptă cu calm, în liniştea cea mai deplină, sosirea undei care va ţâşni din adâncurile spaţiului pentru a-l duce înapoi la punctul de plecare.

Deodată, mintea sa percepu un fel de resac al eterului...

Atunci filamentele de plasmă luminescentă veniră să-l învăluie, încleştându-i mintea. În ciuda neliniştii sale, se minuna gândindu-se că, în această clipă, copia fidelă a fiecăreia dintre moleculele sale urma să fie transmisă la distanţe insondabile, pentru ca nişte atomi diferiţi să se ordoneze pentru a-i reproduce corpul... Apoi se scufundă în neant.

Primul său gând fu să se întrebe cu nelinişte dacă aparatul magellienilor funcţionase cum trebuia şi dacă îl adusese în bună stare la punctul de plecare.

Nimic nu se schimbase în jurul lui, după câte se părea.

Membrele îl ascultau perfect şi granatul scânteia la centura lui. Totul se desfăşurase bine: transmiţătorul îşi îndeplinise sarcina.

Polluxianul se ridică atunci şi se întinse ca după un somn lung. Praful de diamant zbura asemenea unor licurici în maşinile

care îl înconjurau. Acum trebuia să se asigure că era stăpân pe situaţie.

Gândirea lui pătrunzătoare se alimentă din energia infinită acumulată de-a lungul erelor şi făuri două siluete bine cunoscute. Atomii din corpul lor rătăceau în infinitatea spaţiului, undeva în Norii lui Magellan, şi totuşi Oka şi Curx stăteau în faţa lui. Îi făcură, zâmbind, un semn amical, şi, fără să vrea, Setni le răspunse cu un gest al mâinii.

Liniştit, le lăsă atunci pe cele două fantome dragi să se estompeze şi să se risipească în aerul diafan...

Trimisul psiborgilor părăsi atunci sala şi traversă cu paşi hotărâţi hipogeul în care efigiile imuabile ale magellienilor defuncţi îl priveau cu un aer complice.

Îşi regăsi armura, pe care o îmbrăcă din nou, apoi se teleportă în vârful fostului puţ anti-*g* pe unde venise. De acolo, contemplă cu melancolie rămăşiţele din ceea ce fusese splendidul Hagen.

În sfârşit, cuprins de o dorinţă de răzbunare, polluxianul se materializă în faţa taberei de corturi pe care o zărea la marginile oraşului. De acum înainte, ştia exact ce trebuia să facă, şi dispunea de mijloacele necesare!

Cavalerul vrăjit care făcea de gardă îl recunoscu imediat şi, sunând din trompetă, îi anunţă sosirea.

Cavalerul cu Cruce Roşie, alertat de zgomote, veni în întâmpinarea lui, întinzând braţele spre el în semn de bun-venit.

Setni răspunse la această îmbrăţişare frăţească, în timp ce cavalerul era frământat de gânduri.

— N-ai lipsit prea mult timp, nobile prieten! Ai putut descoperi secretul acestei cetăţi?

— Sigur! Acum ştiu care sunt originile sărmanei tale rase: chiar strămoşii tăi au construit cândva acest oraş minunat. Erau atunci liberi şi puternici. Din păcate, rorcşii i-au atacat şi, în ciuda cunoştinţelor lor, au fost transformaţi în sclavi de către aceste creaturi malefice. Rorcşii le-au permis câtorva oameni să supravieţuiască, dar au făcut din ei sclavii lor. Practicarea ştiinţelor fizice sau psihice le era interzisă, de aceea voi nu ştiţi nimic despre tehnologia care permite construirea astronavelor şi a armelor puternice. Aceşti demoni au luat înfăţişarea lui Archimago şi a Duessei ca să vă păcălească.

— Am bănuit întotdeauna tragedia asta... suspină trist Cavalerul cu Cruce Roşie. Aşadar, stăpânii noştri se numesc rorcşi şi ne asupresc de mii de ani... Mi-e sufletul plin de amărăciune, dragul meu prieten! Nu ne poţi da vreo speranţă de a ne recăpăta, într-o bună zi, libertatea?

— Poate că da... Blestemaţii ăştia, după ce ţi-au cucerit patria, Marele Nor al lui Magellan - o aglomerare de stele foarte îndepărtată de Calea Lactee -, au trimis la noi nişte emisari, ca să-şi dea seama dacă lacteenii sunt în stare să le opună o rezistenţă considerabilă. Cred că voi putea să le dau o lecţie şi să-i împiedic să trimită planeta ta în Norii lui Magellan, de unde provine... Într-o zi, poate, lacteenii vor încerca să-i elibereze pe compatrioţii tăi, dar au încă foarte multe de învăţat într-un domeniu în care rorcşii sunt experţi! Nu-ţi pot spune mai multe, află totuşi că voi face tot ce voi putea ca să evit să recădeţi în mâinile torţionarilor voştri... Nobile cavaler, voi purta o bătălie grea. Prezenţa ta lângă mine n-ar putea decât să mă încurce: dacă ai vreo dorinţă oarecare de exprimat, spune-mi-o, voi încerca să ţi-o îndeplinesc. Am o datorie faţă de strămoşii tăi, şi jur că nu voi uita acest lucru!

— Pe cinstea mea, iat-o, nobile tovarăş! Am putut aprecia justeţea sufletului tău: cu siguranţă, îi vei apăra întotdeauna pe cei asupriţi, pretutindeni unde aceştia există. Aşa încât nu voi susţine cauza rasei mele, adusă într-o stare nenorocită; vreau numai să mă duci înapoi lângă cea pe care-o iubesc...

— Va fi aşa cum ţi-e voia! Orice s-ar întâmpla mai târziu, să ştii că nu te voi uita şi că mă voi lupta până la capăt împotriva rorcşilor. Adio, deci, Cavalerule cu Cruce Roşie! Să dea Cerul să trăieşti fericit împreună cu dulcea Unia. Pentru mine, viitorul nu înseamnă decât bătălii şi lacrimi, căci aleasa inimii mele nu poate fi a mea...

Concentrându-se, polluxianul îl teleportă atunci pe viteazul cavaler până la castelul în care îl aşteptau Unia şi părinţii ei. Pentru o clipă, stătu să privească bucuria nobilei domniţe, apoi se smulse acestei privelişti şi reveni în insula vrăjită.

Acolo, aruncă o ultimă privire asupra ruinelor Hagen-ului şi făcu să dispară legiunea de cavaleri vrăjiţi, de care nu mai avea nevoie. După ce făcu acestea, trimisul psiborgilor aşteptă ferm pe poziţie sosirea lui Archimago şi a Duessei.

Urma să aibă loc ultima înfruntare... În cazul în care ar câştiga această bătălie, Calea Lactee ar fi salvată - cel puţin, pentru o vreme.

În cazul contrar, compatrioţii săi vor avea aceeaşi soartă ca şi magellienii, iar hegemonia rasei umane va lua sfârşit. Şi, atunci, secole de durere şi de robie îi vor fi hărăzite...

EPILOG

De astă dată, Setni nu avu mult de aşteptat: cei doi rorcşi păreau, şi ei, hotărâţi să termine odată pentru totdeauna cu acest adversar viclean, aşa încât apărură în faţa lui sub înfăţişarea lor reală.

Din nefericire pentru ei, nu ştiau că puterile de telepatie şi de telekinezie ale duşmanului lor erau acum însutite, de când dispunea de energia acumulată de transmiţătorul din Hagen. Dar nu durã mult şi îşi regretară îndrăzneala.

Trimisul psiborgilor încetase sa mai fie o marionetă neputincioasă, şi era foarte hotărât să se răzbune pentru încercările prin care trecuse pe această planetă.

Un cerc de foc le înconjură pe cele două creaturi malefice. Acestea încercară să respingă flăcările care le ardeau carapacea, dar se loveau de un spirit mult mai puternic decât al lor. Încercară atunci să adune nişte nori deasupra lor, ca să stingă incendiul.

Dar Setni făcu să bată un vânt puternic, care sfâşie norii întunecaţi, împingându-i în depărtare.

În disperare de cauză, cei doi rorcşi se ridicară atunci în văzduh, sub forma unor balauri înaripaţi, şi fugiră cât de repede putură.

Polluxianul se transformă imediat într-un monstru cu carapace, care scuipa foc pe gură, şi le-o luă pe urme, continuând să-i prăjească de vii. Văzduhul răsuna de urlete cumplite, şi, sub ei, oamenii înfricoşaţi se ascundeau în casele lor, crezând că le sunase ceasul.

Totuşi, Setni nu vroia să-i ucidă pe cei doi rorcşi, dorea numai să le dea o lecţie, astfel încât să fie cuprinşi de o frică panicardă numai la gândul de a-i înfrunta pe locuitorii din Calea Lactee.

Făcu atunci un vârtej care-i aruncă pe pământ pe cei doi balauri. Apoi, în momentul în care urmau să se zdrobească de

sol, se deschise o falie adâncă. Archimago şi Duessa se treziră ferecaţi într-o temniţă întunecată, comparabilă cu cea în care, altădată, îşi încinseseră adversarul.

Acesta, subjugându-le în întregime mintea, îi făcu să creadă că nişte demoni hidoşi îi înconjurau din toate părţile, hărţuindu-i cu tridentele lor oţelite, zdrobindu-le carapacele şi făcând să ţâşnească din ele un lichid vâscos.

Prizonierii, trecând prin toate chinurile posibile, încercau în van să-i respingă pe aceşti torţionari nemiloşi: cunoşteau, în sfârşit, suferinţele la care îi supuneau, de secole în şir, pe nefericiţii magellieni.

Atunci când trimisul psiborgilor socoti că îi pedepsise destul astfel, îşi schimbă tactica.

De această dată, o fantomă înfiorătoare, replică a Amăgirii, veni să se joace cu blestematele creaturi, umplându-le de groază şi de panică.

Neputincioşi, rorcşii gemeau, răsucindu-şi membrele în nişte gesturi inutile de apărare, încercând să îndepărteze inelele negre ale monstrului abject.

Setni, foarte hotărât să-i facă să sufere o pedeapsă memorabilă, nu-i cruţă de nici unul dintre supliciile la care îi supuneau pe oameni, de milenii în şir.

Îi scufundă în cea mai cumplită teamă şi, atunci când îşi pierduseră orice speranţă de a fi scăpaţi, într-o bună zi, de chinurile lor, îi făcu să apară în faţa unui tribunal alcătuit din magellieni. Aceştia, într-un lung rechizitoriu, enumerară lista interminabilă a suferinţelor prin care treceau de când rasa lor era sub nemilosul jug al rorcşilor.

Sentinţa fu pusă imediat în aplicare: cei doi blestemaţi fură condamnaţi să fie închişi într-o sferă vrăjită, care îi va duce înapoi în Marele Nor al lui Magellan - dovadă incontestabilă a victoriei spiritului unui singur om asupra orgolioaselor creaturi care credeau că pot pune laba, fără probleme, pe Calea Lactee.

Astfel, Archimago şi Duessa părăsiră Galaxia pe care visaseră s-o cucerească. Atunci când îi primiră semenii lor, erau într-o stare demnă de milă, pe jumătate nebuni, tremurând de groază doar la vederea unei siluete umane...

*

*   *

Astfel, Setni îşi îndeplinise sarcina. De-acum înainte, nimic nu-l mai reţinea pe această planetă: trebuia acum să dea seamă pentru misiunea pe care i-o încredinţaseră psiborgii.

Aceştia nu-l lăsară să aştepte: o astronavă veni să-l caute imediat şi îl duse în faţa atotputernicei trinităţi care salvase omenirea. Îi avu din nou în faţă pe Wodan, pe Obéron şi pe nobila Dahut, care stăteau pe tronurile de cristal, în toată măreţia lor.

— Felicitări, omuleţule! tună cel dintâi, cu vocea lui profundă. Nu ne aşteptam să faci atât de mult. Dar ai reuşit să-i joci pe degete pe cei care credeau, în orgoliul lor nebunesc, că îi vor robi pe compatrioţii tăi. Lecţia va da roade. Rasa ta e salvată. Cel puţin, deocamdată...

— Ai dreptul la o recompensă proporţională cu meritele tale, viteazule polluxian, declară atunci Obéron. Spune-ţi o dorinţă, şi-ţi va fi îndeplinită.

— Nu cer nimic pentru mine, deşi doresc din suflet, mai mult decât orice pe lume, să-mi sfârşesc zilele alături de Nicolette! Soarta demnă de milă a magellienilor m-a emoţionat, de aceea vă voi cere să-i împiedicaţi pe rorcşi să trimită planeta Cavalerului cu Cruce Roşie în Norii lui Magellan. Acest viteaz cavaler merită să trăiască fericit şi liber împreună cu cea pe care o iubeşte. Îmi puteţi face această favoare?

— Bineînţeles! îl asigură atunci Dahut. Vom aşeza această planetă într-o constelaţie îndepărtată, la marginea Căii Lactee, acolo unde compatrioţii tăi nu au ajuns încă. Prietenii tăi vor putea deveni oameni cu drepturi depline.

— Fiţi binecuvântaţi... Nimic nu-mi putea aduce o mai mare bucurie! exclamă astrotul. Astfel, datoria mea faţă de strămoşii lor va fi parţial plătită...

— Nu trebuie să ne fii prea recunoscător, prietene! îl întrerupse Wodan. Am fi dorit să facem mai mult pentru tine... Din păcate, a trebuit să luăm alte decizii în ceea ce te priveşte, şi mă tem că te vor întrista foarte mult. Te-ai instruit în folosirea unor puteri extraordinare, care, într-o bună zi, le vor fi date oamenilor. Din nefericire, este imposibil, deocamdată, să te lăsăm să te bucuri de capacităţile tale de teleportare şi de telepsihism. Vei fi, inevitabil, tentat să capeţi prea multă influenţă asupra alor tăi. Oamenii nu sunt încă pregătiţi pentru a fi înzestraţi cu puterea psihică totală. Întreaga voastră civilizaţie

ar risca să se prăbuşească, pentru că nimeni n-ar mai vrea să lucreze şi fiecare planetă ar deveni un nou Boschet al Desfătărilor. Asemenea mutaţii trebuie să aibă loc încetul cu încetul: ucenicia este lungă şi complexă, dar nu va provoca nicio catastrofă. De altfel, tu şi ai tăi n-aţi terminat definitiv cu rorcşii, iar noi nu vom fi întotdeauna prin preajmă, ca să vă ajutăm. Polluxienii vor trebui, în viitor, să respingă o invazie mult mai puternică decât aceasta. Teama pe care o resimt aceste creaturi malefice cu privire la locuitorii Căii Lactee nu va dura o veşnicie... Aşadar, şi de această dată, vei uita toate aventurile tale. Atunci când te vei întoarce la credinciosul tău Pentoser, dorinţa ta va fi îndeplinită: planeta prietenilor tăi va fi la adăpost de rorcşi, iar ei vor fi liberi. Vei declara că astronava reperată nu era, de fapt, decât un asteroid în formă de ou, făcut din titan şi fier. Marile Creiere vor bănui, cu siguranţă, că e vreun mister la mijloc, dar nu vor putea niciodată să descopere adevărul, căci în mintea ta nu se va păstra nicio amintire din lupta pe care ai dus-o. În sfârşit, în ceea ce-o priveşte pe Nicolette, ştii deja că ea nu e, de fapt, decât un elf, o fantasmă din universurile noastre feerice, şi că nu poţi s-o iei cu tine în Kalapol. Va trebui deci s-o uiţi şi pe ea... Ţi se pare crud, şi te doare sufletul, ştiu. De aceea, îţi voi scurta suferinţele: atotputernica Uitare îţi va obloji sufletul rănit. Adio, Setni...

Trinitatea psiborgilor dispăru brusc, fără ca polluxianul să poată răspunde...

*

*   *

— Fir-ar să fie! înjură Pentoser, văzându-l pe prietenul său ieşind cu greu din sasul *Zineb*-ului. Iată-te deja! Ia spune, ce-ai dibuit în epava aia?

— Absolut nimic, bătrâne! Asta, din simplul motiv că nu e decât un aerolit de formă ovoidă. Un simplu bloc de piatră care, probabil, rătăceşte prin vid de mii de ani...

— Aşa, zici... Nu-mi vine să cred... Totuşi, aş fi jurat că... Mi s-a părut că îmi pomeneai de un sas...

— Visezi! Nu există acolo decât un morman metalic care conţine mult oţel şi titan; asta ne-a păcălit detectoarele! De altfel, poţi să te duci să verifici, dacă ai chef...

— Te cred pe cuvânt! îl asigură astrotul, ridicând din umeri. La naiba! O să părem nişte cretini în toată regula: ce-o să-i spunem lui Kampl? Şi comodorului escadrei care soseşte?

— Am eu grijă de asta... răspunse căpitanul.

O dată întors în postul central al astronavei, luă un microfon şi trimise mesajul următor:

„Aici căpitanul Setni. Alarmă falsă! Am examinat nava neidentificată pe toate părţile. Este vorba, în realitate, doar de un meteorit ovoid. Ne întoarcem la Kalapol. Terminat...”

*
*   *

Foarte departe de acolo, la marginea Căii Lactee, Cavalerul cu Cruce Roşie şi Unia privesc, plini de uimire, noile constelaţii care strălucesc pe firmament. Cei doi se întreabă, melancolici, pe care dintre aceste puncte sclipitoare trăieşte cel care i-a scăpat de sub jugul rorcşilor.

Din adâncul sufletului, ei speră să-l revadă într-o bună zi, pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de el.

Din păcate, nu ştiu că minunatul prinţ de basm i-a uitat pentru totdeauna.

Sfârşit

Legiuni de spirite demonice se materializară, zburând în jurul lui. Necromantul Archimago – acesta era numele falsului sihastru – le făcu atunci să pătrundă în gândurile nefericitelor sale victime.

Protejat de rețeaua sa, Setni-Cavalerul cu Cruce Verde asistă, neputincios, la agresiunea acestora asupra tovarășilor săi. Cavalerul cu Cruce Roșie, care devenise mai receptiv din cauza hipnogenelor Amăgirii, fu atins cel dintâi.

Polluxianul își dădea perfect seama că era vorba de o psiho-inducție, dar puterea ei malefică era atât de mare, încât el trebuia să facă apel la toate forțele sale pentru a respinge spiritele, și nu putea să-i protejeze pe cavaler și pe Unia.

Un nor întunecat înconjura capul celor care dormeau, și din el ieșeau vedenii, amăgindu-i cu prefăcătorii.

ISBN 973-8203-25-2
9 789738 203259

38.000 lei

CONTENTS